
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 78 / II Legislatura / Sisè període

Dilluns, 29 de desembre de 1986

Presidència del Molt Honorable Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 65

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i dos minuts.

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei d'Establiment d'un Recàrrec sobre la Taxa Estatal que grava les Màquines Escurabutxaques (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances* (p. 3422).

Esmenes a la totalitat del Projecte

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de retorn)

Torn a favor : *I. Sr. Santiburcio (S)* (p. 3423).

Esmena del G. p. Mixt (núm. 2, amb text alternatiu)

Torn a favor : *H. Sr. Folchi (M)*, que tot seguit n'anuncia la retirada (p. 3424).

Torn en contra de l'esmena núm. 1 : *I. Sr. Muntal (CiU)* (p. 3425).

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Torres (ER)* (p. 3426), *I. Sr. Lucchetti (PSUC)* (p. 3426) i *I. Sr. Romera (P)* (p. 3426).

Votació de l'esmena núm. 1 : *rebutjada per 30 vots a favor, 70 en contra i 12 abstencions* (p. 3427).

Text del Dictamen

Votació : *aprovat per 80 vots a favor, 33 en contra i 6 abstencions* (p. 3427).

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya, de les seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per al 1987 (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 3427).*

Esmenes a la totalitat del Projecte

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 1, de retorn del Projecte)

Torn a favor : *I. Sr. Lucchetti (PSUC) (p. 3433).*

Esmena del G. Socialista (núm. 2, de retorn del Projecte)

Torn a favor : *H. Sr. Armet (S), juntament amb l'esmena núm. 11 (p. 3436).*

Esmena del G. p. Popular (núm. 3, de retorn del Projecte)

Torn a favor : *I. Sr. Romera (P) (p. 3439).*

Posició del Govern : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 3442).*

Posició dels grups : *I. Sr. Lucchetti (PSUC) (p. 3446), H. Sr. Armet (S) (p. 3447) i I. Sr. Romera (P) (p. 3450).*

L'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances intervé per fer uns aclariments (p.3451).

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Escudé (CiU) (p. 3451).*

Posició dels grups no esmenants : *H. Sr. Folchi (M) (p. 3454) i I. Sr. Torres (ER) (p. 3456).*

Votació de les esmenes núms. 1, 2 i 3 : *rebutjades per 48 vots a favor, 74 en contra i cap abstenció (p. 3457).*

La sessió se suspèn a les tres de la tarda en punt i es reprèn a un quart de sis i nou minuts.

Esmenes a la totalitat d'una secció

Departament de la Presidència

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 4, de retorn)

El M. H. Sr. President anuncia que ha estat retirada, juntament amb les esmenes núms. 14 i 15 (p. 3457).

Institut Català de Serveis a la Joventut

Esmena del G. Socialista (núm. 5, de retorn)

Torn a favor : *I. Sr. Soto (S) (p. 3457).*

Torn en contra : *I. Sr. Casals i Lezcano (CiU) (p. 3459).*

Votació : *rebutjada per 36 vots a favor, 69 en contra i 6 abstencions (p. 3459).*

Entitat Autònoma de Jocs i Apostes

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 6, de retorn)

Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC) (p. 3459).*

Torn en contra : *I. Sr. Muntal (CiU) (p. 3461).*

Votació : *rebutjada per 42 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 3461).*

Corporació Catalana de Ràdio i Televisió

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 7, de retorn)

Torn a favor : *I. Sra. Vintó (PSUC) (p. 3461).*

Esmena del G. Socialista (núm. 8, de retorn)

Torn a favor : *I. Sr. Clotas (S) (p. 3462).*

Esmena del G. p. Popular (núm. 9, de retorn)

Torn a favor : *I. Sr. Pujol i Folcà (P) (p. 3463).*

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Codina i Castillo (CiU) (p. 3465).*

Posició dels grups no esmenants : *M. H. Sr. Barrera (ER) (p. 3466).*

Votació de les esmenes núms. 7, 8 i 9 : *rebutjades per 48 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció (p. 3467).*

Escola d'Administració Pública de Catalunya

Esmena del G. Socialista (núm. 10, de retorn)

Torn a favor : *I. Sr. García i Sáez (S) (p. 3467).*

Torn en contra : *I. Sr. Muntal (CiU) (p. 3468).*

Votació : *rebutjada per 34 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció (p. 3468).*

Departament d'Economia i Finances

Esmena del G. Socialista (núm. 11, de retorn)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Votació : *rebutjada per 30 vots a favor, 60 en contra i 5 abstencions (p. 3468).*

Departament d'Ensenyament

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 12, de retorn)

Torn a favor : *I. Sra. Vintó (PSUC) (p. 3469).*

Esmena del G. Socialista (núm. 13, de retorn)

Torn a favor : *I. Sra. Mata (S) (p. 3471).*

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Descals (CiU) (p. 3472).*

Votació de les esmenes 12 i 13 : *rebutjades per 29 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció (p. 3475).*

Departament de Cultura*Esmena del G. p. del PSUC* (núm. 14, de retorn)*Retirada abans (esmena núm. 4).***Departament de Sanitat i Seguretat Social***Esmena del G. p. del PSUC* (núm. 15, de retorn)*Retirada abans (esmena núm. 4).**Esmena del G. Socialista* (núm. 16, de retorn)Torn a favor : *I. Sra. Ferran (S)*, juntament amb les esmenes núms. 343 i 345 (p. 3475).*Esmena del G. p. Popular* (núm. 17, de retorn)Torn a favor : *I. Sr. Veray (P)* (p. 3477).Torn en contra conjunt : *I. Sr. Colomines (CiU)* (p. 3477).Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Lucchetti (PSUC)* (p. 3481) i *I. Sr. Casals i Parral (M)* (p. 3482).Votació de les esmenes núms. 16 i 17 : *rebutjades per 34 vots a favor, 66 en contra i 7 abstencions* (p. 3482).**ICASS***Esmena del G. Socialista* (núm. 18, de retorn)Torn a favor : *I. Sra. Barenys (S)* (p. 3482).Torn en contra : *I. Sr. Codina i Castillo (CiU)* (p. 3484).Votació : *rebutjada per 30 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció* (p. 3486).**Junta de Sanejament***Esmena del G. Socialista* (núm. 19, de retorn)Torn a favor : *I. Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 3486).Torn en contra : *I. Sr. Masó (CiU)* (p. 3487).*L'H. Sr. Armet (S)* intervé per a una qüestió d'ordre (p. 3487). *L'I. Sr. Masó (CiU)* intervé per fer un aclariment (p. 3488). *L'I. Sr. Siurana (S)* intervé per allusions (p. 3488).Votació : *rebutjada per 31 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció* (p. 3488).**Junta de Residus***Esmena del G. Socialista* (núm. 20, de retorn)Torn a favor : *I. Sr. Abelló (S)* (p. 3488).Torn en contra : *I. Sr. Masó (CiU)* (p. 3489).Votació : *rebutjada per 22 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 3490).**Institut Català del Sòl***Esmena del G. Socialista* (núm. 21, de retorn)Torn a favor : *I. Sr. Oliart (S)* (p. 3490).Torn en contra : *I. Sr. Masó (CiU)* (p. 3491).Votació : *rebutjada per 24 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció* (p. 3492).**Comissió de Ports de Catalunya***Esmena del G. Socialista* (núm. 22, de retorn)Torn a favor : *I. Sr. Tomàs (S)* (p. 3492).Torn en contra : *I. Sr. Masó (CiU)* (p. 3493).*L'I. Sr. Tomàs* (p. 3493) intervé per fer un aclariment (p. 3493).Votació : *rebutjada per 28 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció* (p. 3493).**Institut Cartogràfic de Catalunya***Esmena del G. Socialista* (núm. 23, de retorn)Torn a favor : *I. Sr. Tomàs (S)*, que tot seguit n'anuncia la retirada (p. 3493).**Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca***Esmena del G. p. del PSUC* (núm. 24, de retorn)Torn a favor : *I. Sr. Vives (PSUC)* (p. 3494).*Esmena del G. p. Popular* (núm. 25, de retorn)Torn a favor : *I. Sr. Santacreu (P)* (p. 3497).Torn en contra conjunt : *I. Sr. Graells (CiU)* (p. 3498).Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Ayguadé (S)* (p. 3501).Votació de les esmenes núms. 24 i 25 : *rebutjades per 34 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció* (p. 3501).**Institut Català de la Vinya i el Vi***Esmena del G. Socialista* (núm. 26, de retorn)Torn a favor : *I. Sr. Tomàs (S)* (p. 3501).Torn en contra : *I. Sr. Graells (CiU)* (p. 3502).Votació : *rebutjada per 28 vots a favor, 62 en contra i 1 abstenció* (p. 3503).

Departament de Treball

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 27, de retorn)

Torn a favor : *I. Sr. Lucchetti (PSUC)* (p. 3503).

Esmena del G. Socialista (núm. 28, de retorn)

Torn a favor : *I. Sr. Guitart i Domènech (S)* (p. 3504).

Esmena del G. p. Popular (núm. 29, de retorn)

Torn a favor : *I. Sr. Esteve i Oriol (P)* (p. 3505).

Torn en contra conjunt : *I. Sr. Sesnilo (CiU)* (p. 3506).

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Casals i Parral (M)* (p. 3508).

Votació de les esmenes n.ºs. 27, 28 i 29 : *rebutjades per 38 vots a favor, 67 en contra i 1 abstenció* (p. 3509).

Institut per a la Promoció i la Formació Cooperatives

Esmena del G. Socialista (núm. 30, de retorn)

Torn a favor : *I. Sr. Riera (S)* (p. 3509).

Torn en contra : *I. Sr. Sesnilo (CiU)* (p. 3509).

Votació : *rebutjada per 38 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció* (p. 3509).

La sessió se suspèn a un quart d'una de la matinada i deu minuts).

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 65

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i dos minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i l'Oïdor de Comptes.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

1. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei d'Establiment d'un Recàrrec sobre la Taxa Estatal que grava les Màquines Eскурabutxaques.*

2. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya, de les seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per al 1987.*

3. *Preguntes.*

4. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Programes Educatius de TV3.*

5. *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Compliment de les Competències del Departament de Governació en Matèria de Funció Pública.*

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Aquesta Presidència anuncia que, d'acord amb l'article 128.4 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple i també els noms dels qui les han formulades.

Bé, com que aquesta llista serà repartida dintre de pocs instants, aquesta Presidència prega que se l'eximeixi de fer-ne la lectura.

**Projecte de Llei
d'Establiment d'un Recàrrec sobre la
Taxa Estatal que grava les Màquines
Eскурabutxaques**

Amb aquest assentiment, doncs, entrem en el primer punt de l'ordre del dia que és debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei d'establiment d'un recàrrec sobre la taxa estatal que grava les màquines escurabutxaques. La Comissió d'Economia, Finances i Pressupost ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Aquesta Presidència ha de preguntar si hi ha algun membre del Consell Executiu que vulgui presentar la iniciativa de la Llei. Naturalment, doncs, aquesta Presidència es complau a donar la paraula a l'Honorable Conseller de Finances, senyor Cullell.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Josep M. Cullell) : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, presento a aquesta Cambra, per a la seva aprovació, si hom ho creu convenient, el Projecte de Llei pel qual s'estableix un recàrrec sobre la taxa estatal que grava les màquines escurabutxaques. Com es diu a la memòria, l'establiment d'aquest recàrrec ve justificat fonamentalment per raons de política de joc i per raons d'equitat tributària. El Govern, pel Decret 324/85, de 28 de novembre, acordà la planificació del joc a Catalunya, com a desenvolupament de la Llei 15/84 del Parlament de Catalunya. En aquella disposició s'estableix el marc en el qual s'ha de desenvolupar el joc de les màquines escurabutxaques, establint limitacions per a la instal·lació de noves màquines. En aquesta normativa es palesa la voluntat del Govern d'evitar una proliferació massiva de màquines escurabutxaques en els locals d'hoteleria. Dic això perquè si a causa de la implantació del recàrrec es produís una certa retracció a la instal·lació d'aquestes màquines, n'assumim les conseqüències.

Amb la mesura fiscal que avui els proposem no hi ha només una intenció recaptatòria. Fa dos anys, el 24 d'octubre del 84, el Govern va establir un impost sobre la plena o bingo, algú va acusar el Govern d'actuar discriminatòriament. Això no és així, no hauria estat prudent, no hauria estat just establir un recàrrec —aquest recàrrec d'avui—, quan una bona part del

sector de les escurabutxaques estaven en règim d'economia submergida. Avui, després que els diferents serveis de l'Administració autonòmica han portat a terme una intensa tasca —eficaç tasca— de sanejament fiscal del sector, ja no es pot dir amb rigor que el món de les escurabutxaques sigui un món submergit, sigui un sector incontrolat a Catalunya, i, d'altra banda, l'evolució de la recaptació, fruit de la gestió i de la inspecció, demostren aquesta realitat. Aquestes són les xifres : l'any 1983, recaptació : 4.509 milions de pessetes; l'any 84 : 5.583 milions de pessetes; l'any 86 : 6.482 milions de pessetes; amb uns increments percentuals interanuals al voltant del 23,8%, entre el 83 i el 84, i del 16,1 entre el 84 i el 85. La recaptació d'aquest últim any és excepcional com a conseqüència, per una banda, de la labor de la gestió i inspecció efectuades, recaptant quotes corresponents a anys anteriors i, per altra banda, un efecte induït del Decret 324/85, de planificació del joc, en el qual s'establí que, a partir del dia 15 de desembre, no s'emetrien noves vies de circulació per a les màquines de tipus B, és a dir, no s'autoritzarien noves instal·lacions d'aquest tipus de màquines que no procedissin del canvi.

Aquesta norma va motivar el fet que es donessin d'alta màquines que després han estat baixa l'any 86. Una cosa és el parc teòric de màquines autoritzades i l'altra el parc de màquines en explotació real. Per això la recaptació de l'any 86 se situarà entorn dels 6.100 milions de pessetes. És previsible que el recàrrec produeixi alguna retracció —ho repeteixo— en el sector; en una bona tècnica pressupostària d'ingressos s'ha de tenir en compte aquesta possibilitat. És previsible que alguns operadors retirin màquines de rendibilitat marginal; el rendiment de les explotacions es pot mantenir disminuint el parc de màquines si augmenta la rendibilitat per màquina. Per tot això, s'ha fet una previsió d'ingressos en el Pressupost del 87, a la baixa, de 900 milions de pessetes. No es tractava de cobrir cap dèficit en el Pressupost amb una estimació inflada dels ingressos. És possible, doncs, que el sector s'hagi de reconduir i disminuir el nombre de màquines en explotació; la nostra previsió ha tingut en compte aquesta possibilitat. Per altra banda, en la implantació de tot nou impost o recàrrec hi ha sempre una part dels seus destinataris o subjectes passius que es neguen a acceptar-lo; és possible i es preveu que alguns no vulguin pagar el recàrrec voluntàriament l'any 87, l'hauran de pagar amb multes i recàrrecs l'any 88, perquè tenim controlat perfectament el parc de màquines i empreses operadores; però aquestes quantitats ja no sortiran en els comptes de l'any 1987.

Tothom pagarà, uns voluntàriament l'any 87, i per això arribaran a la xifra de 900 milions de pessetes i altres amb recàrrecs i multes, l'any 1988. D'altra banda, cal considerar que l'establiment del recàrrec ve motivat per raons d'equitat tributària. Aquestes raons poden considerar-se segons dos fronts; d'una banda, dintre del sector del joc en general, primer un recàrrec en el joc de la plena o el bingo, i ara el recàrrec de les escurabutxaques. Per altra banda, en l'actualitat de les màquines escurabutxaques, en ser gravades amb una quota fixa, no alterada des de l'any 1983, resultaven relativament privilegiades respecte a altres modalitats del joc, en què la taxa s'adequa automàticament a la capacitat econòmica dels subjectes passius, ja que el gravamen és variable segons el volum del joc o els guanys bruts de l'empresa organitzadora. És evident que per donar un tractament fiscal plenament equitatiu a les diferents modalitats

del joc, fóra desitjable que el gravamen sobre les màquines escurabutxaques fos proporcional sobre les quantitats jugades. Però això avui no és factible a causa, fonamentalment, de dues raons : perquè es tracta d'un tribut cedit, la regulació del qual correspon a l'Administració de l'Estat, d'acord amb allò que disposa la Llei de Cessió de Tributs i, en segon lloc, perquè és molt difícil mesurar les quantitats jugades i practicar-hi un control.

La política fiscal sobre el joc que el Govern de la Generalitat necessita portar a terme no s'esgota amb el Projecte de Llei que avui sotmetem a la seva consideració —i vull subratllar-ho—, altres sectors han de ser en el moment oportú també regulats i la seva normativa posada al dia. La corresponsabilització fiscal que tots tan desitgem, de què tots tant ens omplim la boca, significa, entre altres coses, aprovar mesures com les que avui els proposo que hi donin suport.

Amb l'esperança que això sigui així, i donant-los les gràcies a la bestreta, els demano el vot favorable per a aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT : Algun Il·lustre membre de la Cambra ha estat encarregat de presentar el Dictamen? No essent així, anem a entrar ja a la discussió del Projecte de Llei.

Començarem per les esmenes a la totalitat. N'hi ha dues : la primera esmena a la totalitat és presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat, senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO : Senyor President, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup parlamentari ha presentat una esmena a la totalitat de retorn d'aquest Projecte de Llei a partir, sobretot, de fer una anàlisi de quina és la situació del joc, de les màquines escurabutxaques. Jo, en principi, abans d'entrar en quina és la posició del nostre Grup, voldria, sobretot, situar en termes econòmics, en termes fiscals, en termes socials, quina és la situació del joc en les màquines escurabutxaques. En primer lloc hem de dir que a Catalunya hi ha al voltant de 60.000 màquines escurabutxaques, en les quals es juguem al voltant de 300.000 milions de pessetes, que, perquè tots vostès es facin una idea de quin és aquest import econòmic, és una quantitat una mica més important o més gran del Pressupost de la Generalitat que dintre d'uns moments començarem a discutir, sense la Seguretat Social, i perquè vostès facin una comparació amb altres tipus de joc, és tres vegades o una mica més de tres vegades del que es juga a les travesses a tot l'Estat espanyol durant un any. Per tant, és una dimensió molt important, és el joc líder, del punt de vista econòmic, del punt de vista de dimensió econòmica, és el joc més important que existeix, no solament a Catalunya sinó al conjunt de l'Estat espanyol.

Segon aspecte que voldria destacar és l'aspecte fiscal. El nivell de pressió fiscal que té el joc de les màquines escurabutxaques se situa en el 2%, és a dir, que cada 100 pessetes que es juguen, dues pessetes van a la hisenda pública, van al fisc.

Evidentment, si aquest nivell de pressió fiscal o aquesta càrrega fiscal fos igual a la resta de jocs, no tindriem res a dir. Ara bé, hem de comparar, per exemple, amb el segon joc en nivell d'importància a Catalunya, com és el cas del bingo, el qual suporta un nivell de pressió fiscal del 33%. És a dir, més de 15 ve-

gades la pressió fiscal que té ara el joc de màquines escurabutxaques. I això fonamentalment perquè aquí, en una llei, es va passar d'una pressió fiscal del 20 al 33% en el camp del bingo, i ara, amb aquest Projecte de Llei, el que es proposa és passar, en les màquines escurabutxaques, d'un nivell de pressió fiscal del 2% al 2,4, no és una quantitat molt més important; es veu perfectament que hi ha una situació de manca d'equiparació, de manca d'equilibri des del punt de vista de política fiscal entre els diferents jocs.

Voldria situar un tercer element, que per a nosaltres seria l'element més preocupant, l'element que ens motivaria fonamentalment a fer aquesta esmena a la totalitat.

Hem pogut comprovar, a partir d'uns estudis, d'unes enquestes que a Catalunya el 10% de la població juga habitualment a les màquines escurabutxaques; que aquest 10% de la població hi juga, com a mínim, dos o tres cop per setmana, i que aquest 10% són fonamentalment sectors treballadors, sectors de classes baixes, i que, per tant, són sectors de nivell de renda baixa d'aquest país. I, finalment, hi ha la dada més preocupant de totes : d'aquests jugadors, d'aquest 10% de la població que juga habitualment, juguen una mitjana anual de mig milió de pessetes, quantitat important, quantitat que té un gran impacte des del punt de vista que si la seva renda és baixa, significa un percentatge molt elevat dels seus ingressos familiars, dels seus pressupostos familiars, i, per tant, això provoca situacions socials difícils, situacions econòmiques difícils per a molts sectors socials d'aquest país.

Quarta reflexió que fem en aquest tema : el joc de les màquines escurabutxaques, a diferència de la gran majoria de la resta de jocs, té dues característiques : per una banda, és un joc immediat, i, per una altra banda, l'altre tipus de joc amb una baixa inversió es pot donar amb uns premis molt elevats, amb uns premis molt importants. En canvi, en el camp de les màquines del joc escurabutxaques es dona una situació que per molt que es faci una inversió important, mai es tindran premis importants, sinó que seran sempre premis baixos.

Amb això, es provoca una situació de cercle viciós que està provocant situacions d'addicció, situacions que, com hem pogut comprovar darrerament, a partir d'informacions del mateix Departament de Governació, hi ha situació d'addicció en determinades persones, en determinades famílies d'aquest país.

És, per tant, des d'aquest punt de vista d'impacte social, de l'impacte social que té un joc sobre un segment important de la nostra societat, pel que plantejarem que és absolutament indispensable que el Govern controli i limiti el joc de les màquines escurabutxaques a Catalunya, i això no es pot fer únicament i exclusivament amb aquest Projecte de Llei, que passa el nivell de pressió fiscal d'un 2 a un 2,4, sinó que s'ha de fer amb un pla integral que contempli mesures administratives importants. Jo recordaria que el cos d'inspectors en el tema del joc no arriba a ser ni de trenta persones, i que, per tant, una política de controlar i limitar aquest joc comporta ampliar la capacitat administrativa, comporta adoptar mesures administratives per controlar-lo, que suposa lluitar contra el frau fiscal existent, molt important a Catalunya; jo donaré dues dades : recordaria que l'any 85, en el Pressupost de la Generalitat, es va dir : «Farem una lluita, una gran lluita contra el frau fiscal», i es preveia que s'ingressarien per a aquest tema 5.000 milions, i

solament se'n van recaptar 500. I recordaria l'Informe de la Sindicatura de Comptes, quan parlava de la recaptació de la taxa del joc en el camp de les màquines escurabutxaques, parlava que hi havia un 33% d'aquestes màquines escurabutxaques legals, que no pagaven la taxa del joc; és a dir, no solament hi ha frau fiscal de màquines que són il·legals, sinó de les màquines que són legals, ja que aquestes tampoc paguen la taxa del joc.

Per tant, la primera mesura que s'ha d'adoptar és la lluita contra el frau fiscal, avançar en el terreny d'exercir el nivell de cobrament, el nivell de recaptació de la taxa del joc, i, posteriorment, evidentment, plantejar un altre tipus de política fiscal.

Per a nosaltres és també important que no solament s'han d'aplicar mesures de tipus administratiu, sinó que també s'han d'aplicar mesures com de campanyes publicitàries, campanyes que tendeixin a desestimular, a treure l'estímul del joc a casa nostra. És evident que hi ha —i segurament dintre d'unes hores ho discutirem— un departament, com és el Departament de Presidència, en el qual la Secretaria General de Presidència ja està al voltant de 500 milions de pessetes en publicitat per a l'any que ve. Molt bé; m'imagino que aquesta Secretaria General de Presidència, d'aquesta gran quantitat de milions que es gastarà en publicitat i de grans anuncis que treuran a TV3, m'imagino que una part important la podria dedicar a fer una campanya de desestimular, de treure estímuls en el camp del joc.

Però jo em temo molt que això no es donarà, fonamentalment perquè tinc la sensació, tinc la impressió que la Secretaria General de Presidència serà la darrera, o, millor dit, serà qui no estaria d'acord amb aquesta campanya perquè, evidentment, té interessos totalment contraris.

I, per acabar, nosaltres plantejarem aquesta esmena a la totalitat, esmena a la totalitat basada fonamentalment en una preocupació des del punt de vista econòmic, des del punt de vista social, des del punt de vista fiscal, i plantejarem —amb aquesta esmena a la totalitat—, reclamem del Govern que es plantegi un pla, un pla integral, que presenti a la Cambra un pla en el qual es proposin un conjunt de mesures, tant de política fiscal, del punt de vista administratiu, del punt de vista d'estimulació, que tendeixi a controlar, a limitar el joc de les màquines escurabutxaques.

Per tant, senyor President, amb aquestes paraules nosaltres hem defensat la nostra esmena a la totalitat de devolució al Govern del Projecte de Llei de Recàrrec de la Taxa de Joc de les Màquines Escurabutxaques, i, a més, retirem les nostres esmenes parcials.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat senyor Muntal.

El Sr. MUNTAL : Senyor President, vist que hi ha una altra esmena a la totalitat, voldríem acumular les dues respostes.

El Sr. PRESIDENT : Bé; perfectament. Per a l'esmena a la totalitat presentada pel Grup parlamentari Mixt, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat senyor Folchi.

El Sr. FOLCHI : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup tenia també dubtes respecte a la procedència de donar un suport, un vot favorable al Projecte de Llei presentat pel Govern, no pas per qüestions de fons, les paraules del Conseller d'Economia ens han convençut ja d'una cosa de què estàvem pràcticament convençuts, i és de l'oportu-

nitat i de la procedència del gravamen.

És evident que el gravamen sobre el joc, i en aquest cas sobre les màquines escurabutxaques, és un sistema útil, possible, per obtenir més recursos i, des d'aquest punt de vista, nosaltres estem d'acord amb el gravamen. Volem cridar l'atenció pel que fa a algunes coses que es diuen des d'aquesta tribuna sobre un possible error d'enfocament de la política fiscal sobre el joc, perquè per a nosaltres és utòpic pensar que la fiscalitat és un bon instrument de control d'un sentiment social, o d'un corrent social que porta el joc. Avui, a Catalunya, hi ha més gent que juga que el que la Llei preveu que es jugui. Hi ha més joc fora de la Llei del que moltes vegades es diu, i pensar que això es talla amb instruments fiscals, al meu entendre, no és realista.

De manera que concebre la fiscalitat sobre el joc des del punt de vista que fan els socialistes, com un marc per reconduir tendències socials, a mi em sembla poc realista, en la mesura que l'única manera, l'única cosa que s'aconsegueix per aquesta via és que es jugui a casinos il·legals, que es jugui a través de rifes il·legals, etcètera, cosa que després s'ha d'eliminar, s'ha de corregir per altres vies que no són les fiscals.

Per tant, a nosaltres, el Projecte del Govern, concebut amb el nivell de pressió fiscal que posa sobre el joc en màquines escurabutxaques, em sembla correcte, i el plantejament que es dibuixa de les lleis que hem aprovat —i alguna que ha estat retirada posteriorment—, és un plantejament que sembla correcte.

Ara bé, la realitat social del joc a Catalunya és una realitat complicada, és una realitat en la qual es mouen, certament, interessos importants, i és una realitat que, al nostre entendre, porta a ser especialment curós, especialment rigorós, pel que fa al plantejament de legalitat, no ja d'oportunitat de la mesura, no ja de procedència o improcedència des d'un punt de vista de fons, sinó estrictament el control de legalitat.

Tinc, en llegir la Llei, la sensació que aquesta Llei és correcta des del punt de vista legal, sí, i solament sí, admetem que la taxa estatal sobre el joc és un tribut —certament, és un tribut—, i és un tribut que té caràcter d'impost, la qual cosa és discutible des del punt de vista conceptual, però absolutament no discutible des del punt de vista legal. Avui la legislació espanyola construeix la taxa estatal sobre el joc com una taxa; està regulada per una llei de taxes, amb un text refós, i, en definitiva, l'estructura del tribut és una estructura d'una taxa.

Tinc la impressió que ni el precedent ni les converses amb el sector, ni qualsevol tipus d'acord extralegal al qual s'hauria pogut arribar, poden donar prou seguretat que aquesta Llei impugnada i portada a un tribunal, no serà finalment anul·lada, i no serà anul·lada sobre la base que la LOFCA no permet al Govern de la Generalitat de Catalunya posar recàrrecs sobre taxes.

Nosaltres tenim el dubte, però, per una altra part, tampoc som insensibles als arguments. No ignorem que hi ha un precedent d'una altra comunitat autònoma que ha aprovat un recàrrec sobre una taxa, i no ha passat res, fins avui; fins avui. No ignorem que des del punt de vista de la política, que naturalment ha d'estar concertada amb l'autoritat del Ministeri d'Hisenda la Llei pot ser acceptable. No ignorem que la Llei ha estat parlada amb el sector; és normal que es faci així. Bé, no ignorem, finalment, que des del punt de vista doctrinal, la taxa sobre el

joc és, probablement, un impost, o pot ser configurada com un impost. Nosaltres hauríem preferit —i vam presentar l'esmena a la totalitat estrictament amb un text alternatiu que anava a corregir aquest aspecte de seguretat jurídica— que, d'alguna manera, per via transaccional, en Comissió o en el Ple, el Govern reconsiderés el plantejament de la Llei, per portar-lo a la Llei que es va fer, i que el Parlament va aprovar amb gran majoria el passat període de sessions, sobre la plena o el bingo. No ha estat així; nosaltres tampoc volem convertir això en un debat polític quan no ho és, quan és un debat sobre el problema de la seguretat jurídica, i precisament per això, una vegada deixada constància de quin és el nostre pensament sobre la qüestió, retirem aquesta esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per al torn en contra de l'altra esmena, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Muntal.

El Sr. MUNTAL : Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats, em permetran, en tot cas, que emmarqui el torn en contra de l'esmena a la totalitat del Grup Socialista, ja que ha estat retirada la del Grup Mixt, tot i que els nostres arguments respecte de si era una taxa o un tribut, entenem que per les diferents disposicions i per les transferències que se'n havien fet al seu moment, queia més ditre d'un tribut que no pas d'una taxa, i, per tant, també ho hauríem pogut demostrar.

No obstant això, els arguments del Grup Socialista no es basen ni el recàrrec ni en la finalitat d'aquesta Llei, una Llei bàsicament, tal com ja ha dit el Conseller al seu moment, que té dues finalitats : per un cantó, una finalitat tributària, però també una finalitat social.

Entenem que el Grup Socialista ha fet una exposició d'intencions, una exposició en la qual ha vingut a dir que no té res en contra d'aquesta Llei —nosaltres, en principi, després de sentir totes les seves exposicions, ho hem entès així—, i que el que es pretenia era buscar un pla integral per tendir a limitar, des del punt de vista social, des del punt de vista econòmic, tota una situació del joc.

Entenem nosaltres que el Departament de Governació últimament ha fet quelcom i que s'ha vist també en diferents accions determinades sobre el joc il·legal, aquest joc il·legal que entenem que sí que s'ha de fer sortir, i que s'ha de legalitzar i fiscalitzar dintre dels termes que ens permet l'Estatut i les transferències, i així també entenem que quan es planteja que només s'augmenta del 2 al 2,4, el Grup Socialista, en una esmena parcial, augmentava del 2 al 3%; per tant les diferències pel que fa als percentatges tampoc es diferenciaven massa, del 2,4 al 3%.

Nosaltres, així, entenem que aquesta Llei no és objecte pràcticament d'esmena, ni a la totalitat ni en els seus punts, ja que han estat retirades també les esmenes sectorials que havia fet el Grup Socialista, i pel motiu expressat que sobre aquesta Llei no hi ha una esmena concreta, sinó que és una esmena, en tot cas, sobre la política del joc, nosaltres entenem, doncs, que ells mateixos han donat per rebutjades les seves pròpies esmenes.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Havent estat retirades les esmenes particulars, podem ja passar a la votació de la Llei.

Els grups que no han intervingut, tenen dret d'intervenir

ara, si ho volen fer, per l'ordre habitual. El senyor Torres, d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

El Sr. TORRES : Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats, molt breument, per expressar la posició del nostre Grup parlamentari en relació amb aquest Projecte de Llei.

És conegut que Esquerra Republicana té uns plantejaments força particulars en aquest tema, en el tema del joc, i aquesta posició d'Esquerra Republicana s'ha manifestat en diverses i variades ocasions en aquest Parlament. Hem tingut iniciatives, hem formulat preguntes i interpellacions, algunes d'elles en un to força crític, però les nostres intervencions sempre s'han manifestat en el conjunt de la política del joc de la Generalitat de Catalunya, sobre la qual el nostre Grup té moltes coses a dir. N'ha dit moltes i pensa continuar dient-ne moltes.

En el tema concret d'aquest Projecte de Llei, nosaltres ens refermem en la posició adoptada en els debats de Comissió, en el sentit de dir que, al nostre judici, el Projecte de Llei presentat no justifica de cap manera un rebuig i una devolució al Govern. Aquest Projecte de Llei no està renyit amb la legalitat vigent; aquest Projecte de Llei és un començament, un petit pas en el sentit de la corresponsabilització fiscal; aquest Projecte de Llei pot incrementar d'una manera considerable els recursos de la Generalitat de Catalunya; aquest Projecte de Llei, en definitiva, se situa dins de la mateixa línia de la política de taxes, la política de la Llei sobre l'impost del bingo, que nosaltres creiem perfectament ordenada i perfectament acceptable. És, doncs, seguint aquest criteri, i, ho repeteixo, fent expressos reserves sobre la política global del Consell Executiu sobre la política de joc, que nosaltres ens oposarem a l'esmena a la totalitat que queda vigent en aquests moments.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perquè parli en nom del Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI (*de l'escó estant*) : Senyor President, senyores i senyors diputats, el nostre Grup, quan va rebre el text va creure que no hi havia, en el context de la Llei, motiu per fer una esmena a la totalitat. Nosaltres estem totalment d'acord amb la qüestió de fons que planteja aquesta Llei. Nosaltres, fins i tot, en alguns ajuntaments en els quals tenim una presència hem impulsat taxes d'aquestes que en l'argot municipal se'n diuen «amb finalitat no fiscal», i entenem que això, d'alguna manera, és també, podria ser una taxa amb finalitat no fiscal. A nosaltres ens preocupa, de tota manera, el que podria ser la incoherència del conjunt de la política del Consell Executiu davant del tema del joc, i em sembla que l'esmena a la totalitat que ha presentat el Grup Socialista anava una mica en aquesta direcció. Nosaltres també tenim aquesta mateixa preocupació; pensem que no és únicament amb mesures de tipus fiscal com es pot resoldre el tema que planteja això, però aquesta és una llei de tipus fiscal. Per això nosaltres no ens hi hem oposat i hi votarem a favor, però pensem que calen mesures de tipus global molt més coherents, amb una política global molt més coherent que la que està portant el Consell Executiu; mesures de tipus de fiscalitat, potser fins i tot més acurades que aquesta; mesures d'inspecció, mesures de publicitat, etcètera. I ens temem, fins i tot, que, de vegades —i els pressupostos que discutirem més tard potser ens ho ensenyaran—, les

mesures no només no són coherents, sinó que són incoherents. Hi ha determinades partides de publicitat en el tema del joc que a nosaltres ens agradarà que se'ns expliquin en el moment adequat.

Hi ha el tema que ha plantejat el Grup Mixt, de la qüestió de legalitat, que nosaltres entenem que val la pena tenir-lo en compte, però que aquest és un tema que ja es va presentar en un altre moment i es va obviar, i per a nosaltres aquest és un impost més que una taxa —malgrat que es digui «taxa»—, i així, en aquest sentit més genèric, s'ha de contemplar.

Nosaltres, per tant, votarem a favor d'aquesta Llei, perquè considerem que és un pas endavant, encara que petit, en aquest àmbit de coherència que nosaltres volem demanar.

El Sr. PRESIDENT : Perquè pugui parlar en nom del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Romera.

El Sr. ROMERA : Senyor President, senyores i senyors diputats, hi ha dues maneres d'equilibrar els pressupostos : una, la primera, reduint la despesa; la segona, incrementant els ingressos. Sembla que el Consell Executiu s'apunta sempre a la segona, i que pensa que el joc és un bon camí per aconseguir aquest increment. Ahir va ser l'impost del bingo; avui estem en aquest recàrrec sobre les taxes de les màquines escurabutxaques; demà seran, al llarg d'aquest any, dos nous jocs amb els quals es pretenen uns ingressos, també, de 1.000 milions de pessetes.

A nosaltres ens sembla que aquest és un camí perillós, no tant el de la retribució, sinó fent una reflexió sobre el conjunt del joc. Jo no sóc un jugador habitual, però estic en el món, i, per tant, m'he limitat a sumar les variants de joc que hi ha avui a Catalunya. Pel cap baix n'hi ha deu. Al llarg de l'any n'hi haurà dotze. A mi em sembla que estem convertint Catalunya, una mica, en el paradís del joc. (*Remor de veus.*) Hi insisteixo, sortint-me, òbviament, del context d'aquesta mateixa Llei, que és purament tributària.

Però algú ha dit que era tributària, que tenia caràcter tributari i caràcter social, i jo el caràcter social, realment, no l'hi veig. No l'hi veig, perquè, amb el joc, no és cap secret que s'explota de fet la necessitat dels col·lectius més necessitats —valgui la redundància. Són aquells que veuen en el joc la possibilitat de sortir d'unes situacions econòmiques difícils, familiars; són aquells que acaben jugant gairebé per obligació, perquè és l'única finestra oberta a final de mes o a final de setmana. A mi em sembla, per tant, que la proposta que s'ha fet des d'un altre grup polític, d'una reordenació total del sector del joc a Catalunya és una tasca absolutament necessària i que haurien de prevaler en aquesta reordenació, naturalment, criteris molt més de tipus social que no pas de tipus econòmic o tributari.

Es diu que cal mantenir en els límits raonables el joc. A mi em costa de creure que hi hagi ningú que sigui capaç de dir quins són els límits raonables del joc. Sí que em sembla, en qualsevol cas, que quan algú cobra, altres han pagat prèviament i que si, per aquest nou concepte tributari, la Generalitat ingressa al llarg d'aquest any 600 milions, aquests 600 milions tinc greus dubtes o grans dubtes de pensar que sortiran, precisament, d'aquells que exploten la indústria del joc. Més aviat penso que sortiran, com sempre, dels més necessitats, d'aquells que estan indissolublement lligats amb el joc.

Per tant, per totes aquestes raons que acabem d'explicar, la

nostra posició serà l'abstenció. Serà l'abstenció en les tres votacions : en l'esmena a la totalitat —bé, en la segona, no, atès que ha estat retirada, la de text alternatiu—, i també en la mateixa Llei del Govern, perquè no arribem a poder discernir —i ens agradaria, i ho hem provat de fer— si realment aquest gravamen revertirà o incidirà sobre aquells que exploten els jocs o sobre el pobre ciutadà que veu, com ho he dit abans, un recurs en el joc.

Per aquestes raons, senyor President, ens abstindrem.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Havent acabat el debat, anem a procedir a la votació de l'esmena a la totalitat que ha quedat subsistent.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 70 en contra i 12 abstencions.

Havent estat retirada l'altra esmena, anem a votar el text del Dictamen en la seva totalitat, però aquesta Presidència voldria fer avinent que els senyors diputats deuen haver rebut ja una llista d'esmenes tècniques que, si no hi ha objecció, considerarem involucrades dintre d'aquesta votació. Per tant, anem a fer aquesta votació del text del Dictamen amb aquestes observacions.

Els qui siguin favorables a aquest text, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 80 vots a favor, 33 en contra i 6 abstencions.

Per a l'explicació de vot, aquesta Presidència està a disposició dels grups que vulguin fer-la.

Algú vol fer explicació de vot? (Pausa.) Bé, doncs, així, aquest punt de l'ordre del dia ha quedat llest.

**Projecte de Llei de Pressupost
de la Generalitat de Catalunya, de les seves Entitats
Autònomes
i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per al 1987**

Anem a passar ara al segon punt de l'ordre del dia, que és debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre la el Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya, de les seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per al 1987.

La Comissió d'Economia, Finances i Pressupost ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Algun honorable membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la Llei? (Pausa.) L'Honorable Conseller senyor Culler té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : Senyor President, senyores i senyors diputats, un any més aquesta Cambra es reuneix en sessió plenària per a l'examen, l'esmena i l'aprovació, si s'escau, del Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya, de les seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social.

El Projecte de Llei que ens ocupa s'ha de valorar, al meu entendre, des d'una doble perspectiva. En primer lloc, conté el

pla d'actuació econòmica i financera que ha d'aplicar el Govern de la Generalitat durant el proper any i que, per tant, instrumenta les despeses que podran realitzar-se l'any 1987 i els ingressos que es preveu recaptar i, en segon lloc, inclou la viabilitat financera del Pressupost que se centra en el nou sistema de finançament que per al quinquenni 87-91 ha aprovat el Consell de Política Fiscal i Financer i que ha estat ratificat per la Comissió Mixta de Valoracions Estat-Generalitat de Catalunya.

Si en diverses ocasions, des d'aquesta mateixa tribuna, he aprofitat l'ocasió de presentar el Pressupost de la Generalitat per denunciar mancances, insuficiències i incompliments, voldria avui, també, aprofitar aquesta ocasió per deixar constància —ni que només sigui en el *Diari de Sessions*— de l'abast del nou sistema i de la valoració positiva que en faig.

Quan fa uns mesos exposava davant aquesta Cambra els arguments que justificaven el retard en la remissió del Projecte de Llei del Pressupost per al 1986, els explicava el procés que estava seguint el nou sistema de finançament. Textualment els deia : «Avui, 28 de maig, cinc mesos després del venciment del compromís, encara no hi ha un nou model de finançament.» Des d'aquell moment, l'aproximació de posicions en un procés de negociació llarg, dur i difícil, ha permès arribar a un acord amb l'Administració central de l'Estat, que crec que ha de ser qualificat de positiu, en la mesura que trenca amb els mecanismes aplicats anteriorment, sobretot tenint en compte el marc de la negociació, concretat en una determinada correlació de forces.

Un marc en el qual el partit hegemònic deixa, d'entrada, molt clars tres principis a partir dels quals és possible la negociació : el primer, l'economia legislativa. Calia, valia, semblava oportú no modificar massa les lleis existents, la normativa vigent. Segon principi, l'Estat de les autonomies es justifica més per la solidaritat entre les diferents comunitats autònomes que per la voluntat d'autogovern d'aquestes comunitats autònomes. Tercer principi, l'Estat, l'Administració central no renuncia a poder arribar al darrer ciutadà d'una comunitat autònoma, sigui quin sigui el marc de competències determinat en els diferents estatuts.

Dit això, i entrant en l'anàlisi concreta de l'acord, el nou sistema de finançament s'articula en dos grans blocs de transferències : les incondicionades, que tenen com a finalitat proporcionar recursos a les comunitats per atendre amb autonomia de decisió els serveis públics que ha de prestar, i les condicionades, integrades pels recursos per atendre actuacions genèriques o concretes, determinades per l'Administració central o per l'Estat.

Aquest esquema difereix substancialment del que s'ha aplicat durant l'etapa transitòria de finançament per dos motius : primer, desapareix el criteri del cost efectiu dels serveis traspassats per determinar el volum de les transferències incondicionades. La determinació inicial d'aquestes és el resultat de distribuir el volum de recursos que el 1986 suposa el mètode transitori de finançament, addicionant-li una part de les subvencions i el 25% del Fons de Compensació Interterritorial en funció de les variables que recullen l'Estatut i la LOFCA —en aquestes destaca la població, amb un pes específic superior al 73%. Segon, el mètode aprovat pel Consell de Política Fiscal i Financer preveu la integració de determinades transferències

condicionades al bloc de finançament incondicionat, raó per la qual l'autonomia de la despesa serà creixent al llarg del quinquenni. En concret, les subvencions de gratuïtat de l'ensenyament passaran el 89 a finançar-se de manera incondicionada.

Les transferències incondicionades que seran creixents al llarg del quinquenni que va del 87 al 91 són les que mereixen una especial atenció d'aquesta Cambra, donat que, com ja s'ha dit anteriorment, determinen la nostra autonomia financera.

Els instruments a través dels quals es percebran aquests recursos seran: primer, els tributs estatals cedits i, segon, un percentatge de participació amb ingressos de l'Estat. A partir del 87 el rendiment dels tributs cedits finançarà les actuacions de la comunitat sense afectar el volum total de recursos a transferir per l'Administració central i, per tant, la seva importància com a mitjà de finançament del pressupost estarà en funció de la bondat de la gestió recaptatòria per part de la comunitat. Pel que fa al percentatge de participació, queda fixat per al període d'aplicació del sistema de finançament i, per tant, s'eliminen les negociacions anyals conduents a la seva determinació.

No obstant això, i pel que fa al finançament per la via del percentatge de participació, el nou sistema pot qualificar-se d'obert, ja que durant el quinquenni d'aplicació es produiran circumstàncies que obligaran a la seva adequació: primer, perquè a l'any 1988 està prevista la cessió de l'impost sobre actes jurídics documentats, cosa que suposarà un increment de recursos per la via del rendiment dels tributs estatals cedits i una minoració dels canalitzats a través del percentatge; segon, els traspassos a serveis que es produeixin en el període 87-91 suposaran un increment del percentatge de participació —la mateixa circumstància produirà la integració de les subvencions en el bloc del finançament incondicionat—; tercer, perquè s'ha de remarcar la voluntat de procedir a la cessió de l'IVA, en la seva fase minorista, una vegada que l'extensió a aquesta fase del tribut substitueixi l'actual taxa d'equivalència —els estudis s'iniciaran a partir del quart any del període.

El caràcter obert juga a favor de les comunitats autònomes, ja que, com hem vist, es produeix una major descentralització fiscal i una ampliació de l'autonomia de la despesa.

En resum, a partir d'ara comptarem amb uns nous mecanismes de finançament més automàtics i que permetran una major llibertat d'assignació de recursos que els anteriors. Però és evident que des d'una perspectiva pressupostària el nou sistema s'ha de valorar també, i especialment, pels resultats financers, i aquests són clarament favorables per a Catalunya i també per a la resta de les comunitats no forals, ja que cap d'elles percebrà quantitats inferiors a les resultants de l'anterior sistema.

En concret, els ingressos addicionals per a la Generalitat previstos pel bloc de finançament incondicionat del 87 importen 45.598 milions de pessetes, xifra que s'eleva a 48.219 en el total del finançament. La magnitud d'aquests imports posen també de manifest la situació de greu perjudici amb què se'n tractava; l'acusació de victimisme que tant s'ha reiterat darrerament xoca amb la realitat del reconeixement d'un dret.

El perquè dels resultats esdevé bàsicament de la ponderació atorgada a la variable població en la distribució dels recursos. En el sistema transitori l'element determinant era el cost efectiu dels serveis transferits o, més ben dit, el cost de l'Admi-

nistració perifèrica de l'Estat. Per tant, les transferències de fons eren les necessàries per continuar mantenint les estructures provincials d'un Estat fortament centralitzat; els números de la mateixa Administració central referits al 1986 són eloqüents per veure què significa aquesta situació des d'un punt de vista financer.

En el sistema transitori el finançament fora-fons —cost efectiu i subvencions de la gratuïtat de l'ensenyament— per càpita corresponent a Catalunya era el 0,857 i en el nou sistema assoleix el 0,920, ambdós índexs referits a una mitjana estatal d'1. És a dir, en l'anterior sistema el finançament per càpita era el 14,3% inferior a la mitjana estatal, i aquest percentatge es redueix fins al 8%, per sota, en el nou model.

Els índexs anteriors són especialment lesius per a Catalunya si s'exceptuen els serveis traspassats en matèria d'educació, ja que són el 0,570 per al sistema transitori, és a dir, un 43% per sota de la mitjana estatal, i el 0,672 per al nou sistema. És a dir, tot i la millora de la situació, el nostre nivell de finançament per càpita és encara inferior, exceptuant l'educació, en un 32,8% a la mitjana estatal.

Per últim, si es considera dins el finançament per càpita el Fons de Compensació Interterritorial i, per tant, fem referir l'índex al total del finançament, la situació amb el sistema transitori era de 0,797 i el nou sistema de 0,87, és a dir, un 13% inferior a la mitjana de l'Estat. S'ha de ressaltar que l'increment de la diferència que es produeix en el finançament total és conseqüència del caràcter redistributiu del Fons de Compensació Interterritorial que continua jugant, desgraciadament encara, el doble paper de ser fonts de finançament de la inversió nova de les comunitats autònomes i fons reequilibrador definit en la Constitució, en el seu article 158.2.

Tots els índexs exposats tenen en comú que no assolixen la mitjana estatal, per la qual cosa si bé la insuficiència s'ha reduït considerablement amb finançament total, referit al 1986, del 20,3% al 13%, és evident que el sistema s'ha de completar amb mesures correctores. El nou model de finançament hauria estat difícilment assumible si aquest extrem no s'hagués afrontat amb ànims de solució. Per això és important destacar que el punt 6 del mètode aprovat pel Consell de Política Fiscal i Financera inclou expressament la necessitat de garantir l'anivellació en la prestació dels serveis públics fonamentals per a les comunitats que amb els recursos financers instrumentats no puguin assolir el nivell mitjà de prestació d'aquests serveis; és a dir, durant el quinquenni 87-91 s'articularen les assignacions complementàries a les quals fa referència l'article 15 de la LOFCA.

El 19 de novembre del 86 la Comissió Mixta de Valoracions Estat-Generalitat de Catalunya va procedir a ratificar el percentatge de participació provisional en els ingressos de l'Estat en el quinquenni 87-91. La gran majoria de les forces polítiques que estan representades en la part catalana d'aquesta Comissió varen donar la seva conformitat a la ratificació, amb l'única excepció del representant del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Els arguments adduïts per trencar la unitat d'actuació mantinguda des dels inicis de la negociació m'obliguen a efectuar una sèrie de puntualitzacions, ja que, si bé són perfectament respectables des d'una consideració estrictament política, crec que desvirtuen, al meu entendre, la realitat del que s'ha acordat.

En primer lloc, el mètode de finançament aprovat concilia les diferents variables que, d'acord amb l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i amb els de les catorze comunitats restants no sotmeses al règim foral, han de... El punt de referència per efectuar aquesta conciliació és la Llei Orgànica de Finançament de les comunitats autònomes, que en la seva Disposició Final estableix que les seves normes s'han d'interpretar harmònicament amb les contingudes en els respectius estatuts. Aquesta és la manera com s'han d'entendre les nostres normes estatutàries.

Segon, el percentatge de participació acordat s'articula com una participació en la recaptació dels impostos estatals no cedits i no sobre les despeses. Conceptualment és correcte entendre que les cotitzacions de la Seguretat Social i la desocupació són impostos que recauen sobre les nòmines i, per tant, són veritables impostos estatals directes. Així doncs, s'ha acceptat que a les recaptacions del capítol I de l'estat d'ingressos, impostos directes, i del capítol II, impostos indirectes, se'ls sumés les esmentades cotitzacions.

Tercer, l'establiment dels límits del producte del percentatge de participació és una manera de concretar l'aportació del dèficit públic, extrem que, per unanimitat, va ser considerat en les propostes de finançament formulades per la part catalana de la Comissió Mixta de Valoracions, a la vegada que l'establiment d'una banda inferior constitueix una clàusula cautelar davant de possibles polítiques fiscals desgravatòries.

En resum, crec que la gran majoria de les forces polítiques catalanes han entès que l'acord assolit és el millor dels possible en aquests moments ja que, respectant la normativa vigent, millora la suficiència de recursos, millora l'autonomia amb les decisions de la despesa i l'automatisme en la determinació dels fons, i tot això donant resposta a qüestions com la del nivell mitjà de prestacions de serveis i l'augment de descentralització fiscal.

Per últim, té una especial rellevància financera la ratificació en la Comissió Mixta de Valoracions del percentatge del quinquenni que s'inicia el 1987, ja que ha suposat també l'aprovació del percentatge de participació en els ingressos de l'Estat per al 1986. Aquest fet suposarà, a més d'un efecte financer imputable aquest any de més de 10.000 milions de pessetes, la millora del percentatge del quinquenni quan s'elevi a definitiu en la llei de pressupostos generals de l'Estat per al 1988.

La nostra recent història financera dona una resposta clara a les acusacions de victimisme que reiteradament s'han imputat al Govern de la Generalitat per a les reclamacions financeres efectuades davant l'Administració central. L'augment de recursos que suposa el nou sistema de finançament palesa el reconeixement d'uns drets a la Generalitat i no solament el nou sistema. Voldria recordar-los, encara que sigui de passada, el Reial Decret-llei 1/84, que regularitzà els lliuraments financers del període 81-83, cosa que va suposar quasi 32.000 milions de pessetes per a les arques de la Generalitat; la liquidació de l'exercici del 84 i una primera compensació a compte de l'exercici del 85 per als serveis traspasats de la Seguretat Social que, en total, pujà 20.000 milions de pessetes; els acords ara referits al 86 i a anys anteriors, segons els quals se'ns liquiden deutes que, en total, assoleixen els 26.000 milions de pessetes; la liquidació pendent dels anys 85 i 86 dels serveis transferits per la

Seguretat Social, que pujarà més de 13.000 milions de pessetes... Aquesta és la crua realitat de les xifres que posa al descobert dues coses: una, l'encert d'haver reclamat una i altra vegada, d'haver negociat contra totes les esperances, d'haver denunciat la discriminació del finançament autòmic; dues, el greu error polític que cometeren aquells que, seguint instruccions o, simplement, per tàctica política de curta volada, han acusat un i altre cop el Govern de la Generalitat de practicar el victimisme com a estratègia d'enfrontament electoral rendible davant de Madrid. La crua realitat de les xifres, si vostès ho sumen, han sentenciat qui tenia la raó.

Dit això, és a dir, analitzada la viabilitat financera del pressupost del 87, assentada en el nou sistema de finançament, passem a examinar els estats d'ingressos i de despeses del pressupost del 87, és a dir, el Pla d'Actuació Econòmica i Financera que ha d'aplicar el Govern de la Generalitat el 1987. De la seva anàlisi es desprenen les prioritats polítiques que el Govern ha efectuat a l'hora d'instrumentar la despesa.

L'estat d'ingressos del pressupost per al 1987 puja 484.714 milions de pessetes i, per tant, s'ha incrementat respecte del 1986 en un 12,8%. Segons l'origen dels fons pressupostats els ingressos es poden classificar en dos grans grups: en primer lloc, les transferències provinents del sistema de la Seguretat Social, que suposen 203.420 milions de pessetes i que experimenten un augment respecte de l'exercici anterior del 12,5%. Aquests ingressos són el resultat d'aplicar el percentatge de participació acordat amb el Ministeri de Treball i Seguretat Social en l'estimació de despeses liquidades el 1987 de les entitats gestores INSALUD i INSERSO. En segon lloc, els recursos per afrontar la resta d'actuacions de la Generalitat per import de 281.294 milions de pessetes, que és superior al de 1986 en un 13,1%.

Potser per clarificar la procedència d'aquest volum d'ingressos és il·lustratiu distingir tres grans fonts.

Primera, el finançament procedent de l'Administració central de l'Estat, que puja a 252.910 milions de pessetes, i suposa el 90% del total, amb un increment del 19,5%. L'impacte del nou sistema de finançament actua bàsicament a través del producte provisional del percentatge de participació en els ingressos de l'Estat, que és de 116.168. Aquest import és superior en uns 48.000 milions de pessetes a les transferències consignades per l'Estat en els seus Pressupostos Generals per atendre el cost efectiu dels serveis traspasats el 1986, i suposa un increment del 70%. La resta dels ingressos es distribueixen entre els tributs estatals cedits, que experimenten un augment del 6%; les subvencions condicionades, que des del punt de vista financer constitueixen un flux d'ingressos que es compensa amb la realització de despeses finalistes, i el Fons de Compensació Interterritorial, que passa de 13.516 milions el 1986 a 10.045 el 1987, i, per tant, s'ha reduït en un 25% com a conseqüència del nou model de finançament.

L'augment de recursos per la via del percentatge i per la recaptació dels tributs estatals cedits permet, com ja he manifestat anteriorment, una reducció del nostre nivell de divergència respecte a la mitjana estatal de finançament per càpita dels serveis transferits. No obstant això, crec necessari remarcar que la reduïda flexibilitat recaptatòria de les figures tributàries cedides, per una banda, i el major pes específic que a Catalunya té aquesta font de finançament respecte al total, per l'altre, pot

produir, al llarg del quinquenni en el qual s'aplicarà el nou sistema, un augment de la divergència de Catalunya respecte a la resta de comunitats, sobretot d'aquelles en les quals el pes dels tributs cedits és inferior o no tenen ni tan sols tributs cedits. Els números demostren aquesta afirmació, ja que per al 1987 s'ha previst que el producte del percentatge creixi en un 12% respecte al que resultaria en pessetes el 86, i el rendiment dels tributs cedits en un 6%. Addicionalment, també s'ha previst la compensació per a les competències estatutàries que no han donat lloc a traspassos de serveis estatals : normalització lingüística, Policia Autònoma, entrada en funcionament del tercer canal de televisió, etcètera, o que no són generalitzables en la resta de comunitats autònomes : infraestructures de metros i Ferrocarrils de la Generalitat. La previsió que s'ha fet s'ha de qualificar de prudent, ja que puja a 5.700 milions, cosa que és lleugerament superior al 2% del procedent de l'Administració de l'Estat.

Segona : els ingressos propis que fan referència a actuacions tributàries acordades per la Generalitat i als seus ingressos patrimonials, que passen de 10.117 milions de pessetes el 86 a 13.384 el 87. Aquest augment es justifica, primer, per l'augment del 10% en les tarifes de les taxes; segon, per l'entrada en funcionament de les activitats pròpies de l'Organisme Autònom de Jocs i Apostes, per als quals s'ha previst uns rendiments del Tresor de 1.000 milions de pessetes, i, tercer, el producte del recàrrec de la taxa que grava les màquines escurabutxaques, que s'ha estimat en 900 milions de pessetes.

Tercera : les operacions d'endeutament experimenten una reducció del 44,4 respecte al 1986. Els 26.000 milions de pessetes, 26.864 milions de pessetes d'aquest any són, el 87, 15.000 milions de pessetes. Per tal de valorar aquest extrem s'ha de tenir en compte que, primer, les despeses d'inversió s'incrementen en quasibé 10.000 milions de pessetes; segon, que el Fons de Compensació Interterritorial es redueix en 3.471 milions, és a dir, si és possible finançar un major volum d'inversió amb una apel·lació a l'endeutament inferior a la de 1986 és perquè el sistema de finançament recentment acordat ha permès alliberar recursos corrents per finançar inversions.

En resum, els ingressos previstos per al 1987 conjuguen el resultat dels drets econòmics actualment reconeguts en aplicació de les normes constitucionals, amb actuacions financeres pròpies, que intenten dotar el nostre Pressupost de marges addicionals d'actuació sense posar l'accent en l'apel·lació al mercat financer. Considero que aquesta última qüestió té una especial transcendència, ja que, per primera vegada, es produeix una inflexió. El 1986 l'equilibri del Pressupost exigia un endeutament igual al 10,4% del total dels ingressos, sense els corresponents als de la Seguretat Social; el 1987, aquest percentatge és del 5,3%. La reducció de la necessitat de l'endeutament s'ha assolit sense incrementar la pressió fiscal.

D'altra banda, l'acceptació del sistema de finançament que s'aplicarà en el proper quinquenni no suposa renunciar a cap dels drets que ens atorga el nostre Estatut d'Autonomia, aspecte que va quedar clar a la darrera reunió de la Comissió Mixta de Valoracions. Per això, amb la prudència que exigeix una negociació no culminada, l'estat d'ingressos recull allò que tots coneixem per «serrells», que es tracta de reconèixer la qüestió reivindicativa que encara resta pendent.

Per tal d'efectuar una anàlisi de les despeses pressupostades

del 1987 és necessari partir d'una característica bàsica de les nostres despeses públiques relativa al seu origen. L'assumpció de les competències que reconeix l'Estatut s'efectua sobre la base dels corresponents serveis que amb anterioritat prestava l'Administració central de l'Estat, és a dir, les despeses públiques de la Generalitat es produeixen en les àrees d'activitat que marquen les lleis —sanitat, educació, obra pública, etcètera— i a partir dels mitjans estructurals que ja es destinaven a aquests. Per tant, la composició de la despesa pressupostada té una forta dosi de rigidesa, conseqüència del seu caràcter recurrent, especialment pel que fa referència al funcionament dels serveis.

Dit això, el total de les despeses puja a 484.714 milions de pessetes, dels quals 203.420 corresponen als serveis traspassats de la Seguretat Social i 281.294 a la resta de les matèries gestionades per la Generalitat. Aquests imports coincideixen amb els ingressos previstos i, per tant, els increments respecte al 86 són els mateixos que he esmentat en parlar d'aquests : 12,8 per al total, 12,5 per als serveis traspassats per la Seguretat Social i 13,1 per la resta.

L'anàlisi, des d'un punt de vista de l'estructura econòmica de la despesa ens condueix a fer notar les següents notes definidores. Primer : les despeses corrents representen el 85% del Pressupost, i el major pes específic correspon a les matèries d'Educació i Sanitat, que, en conjunt, signifiquen el 68% de la despesa corrent. No obstant això, en el Pressupost del 87 s'ha fet un esforç de contenció, ja que l'increment respecte a l'exercici anterior és del 10,9%, inferior al del total pressupostat, 12,8, i també el que experimenten les operacions de capital, que és del 25%. El resultat d'aquesta manera d'actuar és la reducció, l'any 1987, del pes específic d'aquestes despeses, les despeses corrents, en un punt percentual, en el conjunt global.

Segon : les despeses de personal és el capítol pressupostari que té menys augment, un 7%. Per tal de calibrar la importància d'aquest augment, i tenint en compte que l'increment de les retribucions el 1987 serà del 5%, el creixement de la despesa net de personal serà de 2.034 milions, dels quals —dels 2.034—, 1.462, un 72%, es destinen a l'àrea d'educació, nous mestres, i la resta, 572 milions, als altres departaments de la Generalitat. No és, doncs, gratuït qualificar d'auster el criteri seguit, més quan, després de l'esforç inversor que s'ha fet en els darrers anys, cal atendre l'entrada en funcionament de noves instal·lacions.

Tercer : les operacions de capital destinades tant a inversions reals com a transferències de capital experimenten un fort augment el 87, ja que s'incrementen en un 25%. Com a conseqüència d'això, el pes específic d'aquestes despeses respecte al total també ha augmentat, i si el 1986 representaven el 13%, ara, el seu pes se situa al voltant del 15%. Estem davant d'un pressupost que, tot i la hipoteca d'una estructura decantada cap a la despesa corrent, conseqüència de les característiques dels serveis traspassats, de major volum quantitatiu, Educació i Sanitat, no ha renunciat a destinar amb caràcter creixent recursos a la inversió. El total de la despesa per operacions de capital puja a 70.600 milions de pessetes, 14.104 més que el 1986, que es distribueixen amb especial incidència en els Departaments qualificats tradicionalment com a inversors : Política Territorial i Obres Públiques, 30.420 milions de pessetes; Sanitat i Seguretat Social, 10.315 milions de pessetes, i Ensenyament,

8.532 milions de pessetes. Aquestes consideracions són igualment vàlides si es minoren del total els serveis traspassats de la Seguretat Social. Davant d'un increment de les operacions corrents d'un 11,4%, les operacions de capital augmenten un 18,7%, mentre que el total de la despesa puja, com he dit abans, a un 13,1%.

En relació amb la càrrega financera, per interessos i amortitzacions de les operacions d'endeutament, els nivells pressupostats són perfectament assumibles pels ingressos corrents, ja que se situa, el 1987, en un percentatge respecte a aquest del 5,45. En aquest sentit, només vull recordar, de passada, que el màxim legal és del 25%.

Què és el que pretén de fer el Consell Executiu, si aquesta Cambra aprova el pla d'actuació que ha elaborat per al 1987? L'anàlisi funcional de les despeses dóna una resposta, crec jo, prou contundent. Primer : destinar 388.679 milions de pessetes a la producció de béns públics de caràcter social i també a la promoció social; és a dir, un 80% del Pressupost té aquesta finalitat. És evident que dins d'aquest tipus de despeses s'integren els serveis traspassats de major rellevància econòmica, Sanitat i Educació, però també recullen altres actuacions que és necessari ressaltar per constituir un eix bàsic de la política del Govern —em refereixo, concretament, a la despesa, per exemple, en normalització lingüística i desenvolupament cultural, que el 87 s'incrementa en un 35% en relació amb el 86. Es reforça la política d'innovació tecnològica, amb una capacitat d'actuació que superarà els 12.000 milions de pessetes, instrumentada tant a través dels Departaments de Comerç, Indústria i Treball com dels organismes autònoms financers. Augmentar el nivell inversor de l'Administració per millorar i ampliar les infraestructures. En aquest sentit, s'ha de destacar que les inversions reals a executar pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques s'incrementen en un 17%, essent especialment rellevant l'impuls en la xarxa de transports, ja que el 87 és un 35% superior al de 1986. Així mateix, en la línia de millorar els equipaments de Catalunya : regadius, ordenació d'exploracions, etcètera, és important subratllar el creixement que experimenten les actuacions de capital del Departament d'Agricultura, que experimenten un augment del 27%, molt per sobre del total d'aquestes operacions.

Finalment, voldria fer una breu consideració de la situació i de les perspectives de l'economia catalana per analitzar a continuació com s'insereix en aquesta realitat el programa del Govern que avui, a través del Pressupost, explicitem. Una realitat sobre la que actuen fonamentalment variables exògenes a la voluntat o a les decisions que pugui prendre el Govern de Catalunya, en funció del procés creixent d'internacionalització del procés productiu de l'economia i del mateix marc competencial estatutari. Però l'anàlisi dels indicadors econòmics i laborals de Catalunya durant els tres primers trimestres de 1986 apunta cap a una confirmació de la positiva tendència iniciada a finals del 85; efectivament, des de feia anys, poques vegades un nombre tan elevat d'indicadors presentava una evolució favorable com la que s'ha produït en el transcurs de 1986 : el consum d'energia elèctrica, consum de ciment, la matriculació de vehicles, els habitatges construïts presenten un augment acumulat durant el 1986 superior a l'evolució del mateix període de 1985. Aquests resultats confirmen que les previsions favorables de finals de l'any passat com a conseqüència de la mil-

lora de les condicions econòmiques internacionals s'han acomplert : descens de la cotització del dòlar, dels preus del petroli, malgrat el sensible augment de finals de desembre de l'any passat.

Per tant, d'aquesta exposició podem deduir les conclusions següents : primer, s'ha adoptat un pressupost realista que tendeix a tancar l'exercici sense...

M'he deixat l'anàlisi de la despesa de la Seguretat Social, ja ho faré després, si de cas, en el torn de rèplica.

Per altra banda, analitzant com evolucionava el fet de les diferents variables de l'any 86, que l'increment de la inversió privada, tant la interior com l'exterior, i la reanimació de les empreses catalanes, fruit dels bons resultats generals assolits el 85, han repercutit favorablement en el mercat de treball, que s'ha animat lleugerament. Com a conseqüència d'aquest augment de la inversió i de la recuperació dels nivells d'ocupació i de consum, la demanda interior creix a un bon ritme, i, en aquests moments, és el pilar bàsic del creixement moderat però sostingut de l'economia.

Per un altre costat, per exemple, la borsa de Barcelona, que sempre serveix per mesurar el pols de l'economia, ha experimentat un augment dels seus índexs i dels volums de contractació que es poden considerar espectaculars.

L'element negatiu més preocupant de l'actual conjuntura econòmica és, potser, l'evolució dels preus, que durant els deu primers mesos de l'any ha augment un 8,2%; la taxa sobre dotze mesos se situa en un 9,7, cosa que fa témer que, a final d'any, la inflació a Catalunya —a Catalunya— s'acosti als dos dígits; la disminució dels preus de carburants i la liberalització de les importacions de productes alimentaris, és d'esperar que contribueixi a frenar el ritme inflacionista.

En aquest marc cal posar de manifest que l'aportació del sector primari, agrícola i ramader al creixement de l'economia catalana d'enguany serà inferior a la dels dos anys precedents. El sector ramader, que representa el 60% de la producció final agrària, tampoc no ha tingut un comportament extraordinàriament bo si exceptuem el subsector porquí. En canvi, l'evolució del sector industrial, exclosa la construcció, en el transcurs dels nou primers mesos d'enguany, mostra un comportament positiu i millor que durant el període de l'any 85; el resultat de l'enquesta de les cambres de comerç catalanes, entre els mesos de gener i setembre, palesen aquesta conjuntura favorable; la variable producció evidencia una tendència positiva al llarg d'aquests mesos i molt per sobre de l'any anterior; les vendes interiors també mantenen una tònica positiva al llarg de l'any, contràriament a les vendes exteriors. Això confirma que aquest any el sosteniment de l'activitat econòmica es deu bàsicament —bàsicament— a la recuperació del mercat interior, ja que la demanda exterior té un comportament menys dinàmic que l'any 84 i principis del 85.

Dins de la indústria, els sectors que aquest any tenen una conjuntura més favorable quant a producció, són l'alimentació, la metal·lúrgia, la fusta i el paper i arts gràfiques. En relació amb l'evolució dels principals sectors industrials, la situació a final del 86 és francament optimista, com no ho havia estat en cap moment des de l'inici de la crisi. Així, fonts del sector metal·lúrgic preveuen que, d'un creixement a la producció del 10-12% durant el present exercici, destaquen la progressiva millora que l'activitat del sector ha anat enregistrant al llarg de

l'any; els béns d'inversió poden créixer, aquí, a Catalunya, al voltant del 5,6%, concretament, el sector electrònic pot, fins i tot, arribar als límits del 20%.

La bona marxa del mercat interior ha provocat també un increment de les vendes del mercat estatal en detriment de les exportacions. L'evolució del comerç exterior, en aquest sector, és caracteritzada per una menor tendència a l'exportació i per un increment de les exportacions de productes més competitius provinents del mercat de consum.

També el sector tèxtil experimenta una evolució força positiva. Des del 85 es detecta aquesta millora, que en el 86 es confirma, i comencen, encara, a ser visibles els efectes de l'entrada en el mercat comú, encara que els industrials no els miren amb preocupació; les exportacions creixen un 15%, mentre que les importacions —bàsicament productes finals— ho fan d'un 50%. El sector s'ha capitalitzat fortament amb el pla de reconversió tèxtil; malgrat això, la inversió continua essent positiva i en alça; les inversions en tecnologia i disseny continuen a bon ritme.

L'evolució dels principals indicadors del sector de la construcció, al llarg del 1986, no confirma les favorables expectatives que s'havien creat a final del 85. S'ha de diferenciar entre el comportament del sector de l'habitatge i el de l'obra civil, ja que han mostrat una evolució de signe diferent. Els indicadors dels habitatges de protecció oficial evolucionen favorablement, seguint el bon ritme que es va iniciar a final de l'any passat amb motiu del desig d'evitar la repercussió de l'IVA en l'adquisició d'habitatges a partir del 86. En canvi, els habitatges lliures, acabats durant els nou primers mesos de l'any, són inferiors al mateix període de l'any anterior, la qual cosa indica que el mercat de l'habitatge, en el seu conjunt, encara està poc animat com per poder parlar d'una reanimació amb signes de continuïtat. La licitació oficial, en el període comprès entre els mesos de gener i setembre d'enguany, és inferior en el mateix període de l'any precedent, d'un 15,9%, a causa de la continguda dotació pressupostària en les inversions de les administracions públiques durant el 1986.

Els resultats de l'enquesta al comerç detallista, elaborada per les cambres de comerç catalanes, presenta, en la primera meitat de l'any, una lleugera millora de les expectatives. La introducció de l'Impost sobre el Valor Afegit, a partir de l'1 de gener d'aquest any, havia provocat, davant una incertesa dels efectes sobre els preus, un increment de la demanda de consum a final del 85. En el transcurs dels set primers mesos de l'any, però, el comerç al detall ha evolucionat positivament, sobretot en els productes d'alimentació, tèxtils, drogueries, perfumeries, vehicles i accessoris.

La tempora turística, enguany, ha tingut un exercici favorable; ja des dels inicis de la campanya, es va produir una ocupació dels allotjaments més elevada que l'any passat, fet que comportà l'obertura de més establiments hotelers. Per altra banda, en el període març-agost s'ha produït un increment de l'entrada de turistes d'un 22,3% en relació amb el mateix període del 85, tendència que també s'ha mantingut durant el mes de setembre i octubre.

Quant al mercat de treball, els resultats obtinguts a l'enquesta de població activa a Catalunya, presenten una tònica relativament positiva. Des del tercer trimestre de l'any 85 fins al tercer trimestre d'enguany s'han creat 93.600 llocs de treball,

dels quals 29.000 durant el darrer trimestre, que ha estat el més favorable per a l'ocupació dels darrers anys, i ha coincidit amb un lleuger descens de l'atur, situant-lo, tanmateix, en 487.900 persones. La taxa d'atur s'ha situat en un 21,19 de la població activa —la més baixa dels darrers anys— i molt similar a la mitjana espanyola —21,1— quan l'any 83 el diferencial havia assolit fins a 5 punts.

Davant el programa exposat —molt breument— de l'economia catalana el 86 i les seves perspectives, el Projecte de Pressupost de la Generalitat, explicitació comptable d'un programa d'actuació del Govern, fixa uns objectius i prioritats que podrien ser donats, de fet, en fer l'anàlisi funcional de la despesa, i que intenten donar resposta a les principals qüestions i interrogants que planteja l'actual conjuntura econòmica catalana, ajudant a resoldre aquella problemàtica més de fons, conseqüència d'un inevitable procés d'adequació de l'estructura productiva catalana a l'Europa comunitària.

En primer lloc —ja ho hem dit—, hi ha un fort increment de les operacions de capital. Com ja s'ha dit, el 87 la inversió assoleix —i ho repeteixo— l'import de 70.600 milions més que el 1986. Aquesta actuació decidida afecta totes les àrees de l'activitat de la Generalitat, però en la mesura que incideix especialment en les inversions reals i intensives en mà d'obra, construcció i obra civil, s'està donant resposta directa a l'exigència social que les administracions públiques han d'avantposar-se a altres objectius, el de remuntar els nivells d'atur existents. És evident que som davant un objectiu que l'Administració de la Generalitat ha de compartir amb la resta dels poders públics, i per això cal remarcar que, per la nostra part, es dona resposta proporcional a la capacitat financera actualment existent. Així s'ha de qualificar un programa d'actuació que destina quasi el 70% de les operacions de capital pressupostades a construccions i obres de caràcter civil: 30.420 en carreteres, transports, habitatges i altres obres públiques, que representen un 43%; 10.132 en centres d'ensenyament, un 14,4% i 8.551 en centres sanitaris i assistencials, el 12,1%.

Aquesta voluntat contrasta, per exemple, amb el Projecte de Pressupostos Generals de l'Estat. En les sumes de les inversions del MOPU i de Transports, la inversió prevista a Catalunya disminueix d'un 2%, mentre que les inversions previstes pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques, augmenten el 14,4%.

En segon lloc, l'Administració de la Generalitat és conscient que ha de fixar-se com a objectiu continuar ajudant el procés modernitzador de la nostra economia; l'esforç del Govern en innovació tecnològica i desenvolupament empresarial és fonamental. En aquesta línia s'han concentrat esforços als departaments de Comerç, Consum i Turisme, Indústria i Energia i Treball —pel que fa referència als programes de formació—, que, a través d'actuacions directes, representen més de 6.000 milions de pessetes. Aquí també cal afegir-hi l'actuació de l'Institut Català de Finances com a organisme autònom, financer, especialitzat, que tindrà, el 1987, una capacitat operativa, entre concessió de crèdits i de garanties, de 4.000 milions de pessetes, així com altres actuacions d'organismes autònoms especialitzats, de caràcter industrial, com el Laboratori General d'Assaig i Investigacions i el Centre d'Informació i Desenvolupament Empresarial.

Les actuacions conduents a la modernització de les estructu-

res, tenen una incidència especial al Departament d'Ensenyament i, concretament, a través de les direccions generals d'Ensenyaments Professionals i d'Universitats. En relació amb el camp de la formació professional, l'import de les subvencions per atendre aquest nivell de l'ensenyament puja més de 5.300 milions de pessetes; quant al camp universitari, la Direcció General d'Universitats destina 300 milions a promoció de la investigació i desenvolupament tecnològic.

En aquesta mateixa línia mereix una especial atenció l'actuació en el sector agrícola. El Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca destina 3.300 milions de pessetes a operacions de capital, incrementant —com he dit abans— la capacitat respecte al 86 d'un 27%. Les principals línies d'actuació denoten clarament una finalitat de modernització de les estructures i dels equipaments, que és un repte d'especial transcendència en els moments que estem vivint com a membres de la Comunitat Econòmica Europea. La llista dels programes és prou eloqüent: ordenació i millora d'explotacions agràries, 675 milions; producció agrària, 214 milions; regadius 530 milions i infraestructures rurals, 231 milions.

D'altra banda, i en relació amb aquest sector, s'ha de destacar el paper important de l'Institut Català del Crèdit Agrari, amb una capacitat operativa que el 1987 se situa entorn dels 1.000 milions de pessetes.

Crec que existeix en aquests moments un consens generalitzat que ens trobem a l'inici d'un cicle de prosperitat econòmica. Les perspectives —com he dit abans— són bones, però la mateixa dinàmica del previsible creixement econòmic pot implicar que diferents col·lectius de la població quedin marginats d'aquesta onada de prosperitat. És per això que, per al Govern de la Generalitat, continua essent objectiu prioritari la política del benestar social. I, per això, no pot estranyar —tal com ja he dit en analitzar l'estat de les despeses, en analitzar l'anàlisi funcional de la despesa— que el 68,4%, si es té en compte la Seguretat Social, o el 47,7%, descomptant la Seguretat Social, es dediquin al capítol que els fiscalistes anomenen «Producció de béns i serveis de caràcter social».

Finalment, i en aquesta línia de fixar prioritats i objectius, en el marc d'una conjuntura econòmica marcada —tal com he dit— per la internacionalització dels processos productius, per la nostra adaptació a Europa, a ningú se li pot escapar que, per al Govern actual de la Generalitat, és —i continuarà essent, en qualsevol circumstància— objectiu fonamental del seu programa d'actuació la defensa dels senyals d'identitat nacional.

És per això que voldria ara, al final de la presentació de l'avantprojecte de Llei dels Pressupostos de la Generalitat, tornar a destacar la voluntat del Govern a dotar el Departament de Cultura, que experimenta, respecte al 86, un increment del 35%, potser com a paradigma del sempre renovat esforç per portar a terme la tasca de reconstrucció nacional del nostre país.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, és pel que demano el seu vot favorable a l'avantprojecte de Pressupostos de la Generalitat, de la Seguretat Social i dels seus organismes autònoms.

Moltes gràcies, senyor President, moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Algun il·lustre membre de la Cambra ha estat encarregat de presentar el Dictamen? Essent que no, doncs, anem a entrar,

ja, en el debat pròpiament.

Començarem per les esmenes a la totalitat, de les quals n'hi ha tres. La primera a la totalitat és presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar l'esmena tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI: Senyor President, senyores i senyors diputats, aquest debat sobre el Pressupost de 1987 es situa, aquest any, enmig de tres altres debats, dels quals no es pot deslligar: el de l'inici del curs polític, que vam celebrar a primers d'octubre, i els que són previstos entre el febrer i l'abril del proper any.

De fet, al nostre entendre, es tracta de diferents capítols d'un mateix debat, d'un mateix tema, que per a nosaltres és: com exercir l'autogovern, avui, a les portes de 1987, donades unes competències i uns recursos econòmics, un finançament.

Per a nosaltres aquesta és la qüestió, i la resposta de com s'està resolent avui aquest tema, de cabdal importància política, ens ha portat, al nostre Grup, a presentar aquesta esmena a la totalitat.

Fins avui, fins fa uns dies, les ferides obertes pel finançament, permetien deixar pendents moltes qüestions, traslladant els problemes i les seves solucions al Govern central, que, any rera any, negava els recursos suficients per exercir i desenvolupar la nostra autonomia. Un motiu —un motiu cert—, però que s'utilitzava com a excusa per al no-govern, quan no per al mal-govern.

Ara, almenys si escoltem els interessats defensors de l'acord signat sobre el sistema de finançament de les comunitats autònomes per al període 87-91, aquesta important dificultat ha desaparegut. El senyor Cullell ja s'ha referit a les nostres argumentacions sobre el tema, que van ésser expressades amb un vot particular pel nostre representant a la Comissió Mixta de Valoracions, el senyor Emili Gasch. Nosaltres creiem que tot es resumia amb una frase del senyor Cullell que deia: «aquest és el millor acord possible». Possible? Qui decideix on és el límit del que és possible? Amb quina voluntat política es decideix on és el límit del que és possible —i aquesta és, aquí és la clau que explica per què nosaltres entenem que aquest no és un bon acord—, que té aspectes positius, és evident, el senyor Cullell els ha explicats i, per tant, em permetran que amb el poc temps que jo tinc em salti els aspectes positius i em centri només a explicar el perquè del nostre vot, perquè creiem que tenen sentit les objeccions que nosaltres posem —i no solament sentit polític, sinó també sentit econòmic, sentit tècnic a part del polític que nosaltres posem en aquest acord. En primer lloc, i aquesta és una història que ve d'antic, el mètode de càlcul del volum total dels recursos a repartir com a finançament incondicional —i això és molt important— no és correcte. I no és correcte perquè continua exclouent —i aquest és un oblit que el nostre Grup l'ha denunciat i explicat des de fa molt de temps, el nostre partit ho ha anat denunciant i explicant des de fa molt de temps— exclou les noves inversions, i aquest és un tema d'una gran importància, sense el qual la possibilitat d'exercir amb plenitud una competència de les anomenades exclusives o plenes no té cap sentit, no té cap sentit i s'agreuja si tenim en compte aquesta exclusió de les noves inversions, que tampoc es preveu un increment de la despesa corrent derivat de les noves inversions que, malgrat això, es puguin realitzar. I

aquest és un tema molt important, i aquest tema no està contingut en l'acord.

En segon lloc es distingeixen només dos blocs competencials a l'hora d'aplicar les funcions diferents a les variables socioeconòmiques que estableix la LOFCA. D'aquesta manera es distribueixen amb el mateix criteri recursos corresponents a competències tan desiguals com, per exemple, agricultura i serveis socials. Això és una incongruència que es manifesta en el mateix acord. A més, dintre de cada un d'aquests dos únics blocs competencials es condemnen les variables de forma absolutament injustificada i injustificable. M'explicaré. Així, per exemple, la introducció de la variable «unitats administratives», el que són les estructures provincials, amb una ponderació del 24,30% és incompreensible tècnicament, i indefensable políticament i, fins i tot, des del punt de vista legal, ja que no correspon a les variables ni a les recollides per la Llei Orgànica de finançament de les comunitats autònomes ni per l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. I també contravé l'acord, aquest acord, l'article 45 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, en fer jugar la variable «esforç fiscal» d'una manera totalment inadequada. És greu políticament, perillósament greu, la ignorància que de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i de la LOFCA es fa en una Llei Orgànica en aquest tema.

Però aquesta ignorància no és una ignorància accidental, té conseqüències molt concretes. Amb el sistema adoptat l'esforç fiscal reconegut a Madrid és onze vegades superior al reconegut a Catalunya —sense comentaris.

S'han introduït també més noves variables no contemplades ni a l'Estatut ni a la LOFCA, algunes d'elles, com ara els impostos totals ajustats estructuralment i el concepte de despesa equivalent, en contradicció fins i tot amb el que diuen aquestes lleis orgàniques. En resum, si bé el nou mètode significa un salt en el finançament per al 1987 —i nosaltres estem d'acord amb el que deia el senyor Cullell, és un salt important i que nosaltres valorem aquest salt positivament, a part que a continuació veurem com és utilitzat pel Consell Executiu —en canvi, aquest salt tendeix a moderar aquest sistema, tendeix a moderar a mig termini la participació del conjunt de les comunitats autònomes en les despeses totals de les administracions públiques.

Senyores i senyors diputats, tot just acabat el debat sobre política general de primers d'octubre, aquest Parlament va aprovar una resolució —sense cap vot en contra— per la qual s'establiria que l'Estat de les autonomies havia d'adequar el seu finançament a un model, que és el model que existeix avui a Europa, d'un 50% de la despesa pública per a l'Administració central, un 25% per a les comunitats autònomes i un 25% per a les administracions locals. Aquest acord no és, no correspon a l'esperit del que vam aprovar en aquest Parlament, i aquest acord tampoc no s'adiu amb el que era, en un moment determinat, una voluntat també unitària de la Comissió Mixta de Valoracions, amb un estudi que va fer, que s'ajustava molt, precisament, a aquest repartiment dels 50, 25, 25.

Pensem que aquest acord queda molt lluny, no ja de la lletra sinó de l'esperit d'aquesta Resolució que vam aprovar en aquest Parlament. I aquesta constatació és implícita en l'esmena a la totalitat que estem defensant.

Possiblement, quan el Conseller d'Economia i Finances mantenia que, malgrat els majors ingressos, malgrat el

moment econòmic, aquests Pressupostos eren d'austeritat, reconeixia que els majors ingressos per al 1987 podien significar, en el futur, una proporció inferior a la despesa pública total. Cenyint-nos, però, al 1987, els majors ingressos i el fet que, per primer cop, elaborem uns Pressupostos que tenen un finançament cert, això no s'ha traduït en un increment equivalent de la despesa en el sentit que explicaré. Pensem que s'ha abdicat fer que aquests Pressupostos juguin un paper important en l'inici de la reactivació econòmica que estem contemplant. El senyor Cullell ha fet un discurs en què ha incidit en aquest tema i, a través de la seva explicació, es constata un fet que jo també volia destacar, que aquesta reactivació econòmica no és un fenomen absolutament clar ni lineal, que té avenços i retrocessos, que es dona amb més força en uns sectors que en altres. Crec que el discurs del senyor Cullell —molt ampli— era més un discurs de presentació d'un programa d'actuació econòmica —que, per cert, encara estem esperant debatre en condicions aquí en aquest Parlament— que no la presentació d'uns pressupostos, però agraïm l'anàlisi que fa perquè és cert que, per una banda, certs indicadors econòmics —ell en citava alguns, el consum de l'energia, del ciment, etcètera— assenyalen un increment de la producció i de les inversions. En aquest moment, a Catalunya, el volum de les hores extres que s'estan realitzant —incontrolades la immensa majoria— és elevadíssim. Per altra banda, els indicadors d'ocupació, després d'un període de millora, en concret la taxa d'atur, han tornat a assenyalat un augment de la desocupació, almenys amb les dades fins a l'agost i al setembre que nosaltres tenim en aquest moment. I la cobertura d'atur encara és d'un 35%. Les contractacions laborals, per altra banda, que empara aquesta certa reactivació, d'aquestes contractacions laborals, segons les xifres de què nosaltres disposem, només un 13%, a Catalunya, són de les que en llenguatge sindical se'n diuen normals, és a dir, contractes sense incentivacions per a l'ocupador, indefinits a jornada completa; la resta, un 87% —em sembla que és un 16 i un 84—, s'inscriuen majoritàriament en els contractes eventuais a temps parcial, etcètera.

No volem ara aquí iniciar una discussió sobre la bondat de la incentivació a la contractació que contempla la legislació vigent, només volem assenyalat la precarietat d'aquesta reactivació, especialment per als treballadors. Per què? Perquè l'economia submergida, que és l'altra gran opció del capital per sortir d'aquesta crisi —l'economia submergida no és un accident, no és un subproducte de la crisi, és una opció més o menys conscient del gran capital per sortir de la crisi, aquesta economia submergida avui l'hem de contemplar, no només estant a la defensiva davant dels canvis tecnològics que imposa la renovació tecnològica, però sí que cal que analitzem aquests canvis i el seu sentit com a instrument de reactivació econòmica de foment de l'ocupació, perdó, sí que cal que analitzem aquests canvis i el seu sentit com a estratègia de sortida de la crisi, i, en aquest sentit, aquests pressupostos, ignoren aquesta problemàtica. Són pressupostos de continuïtat, fora del temps i de l'espai, més preocupats com veurem amb les esmenes parcials per l'efecte clientelar de repartidora que per incidir de manera positiva en aquesta reactivació econòmica. El nostre Grup no està neguitós per l'augment del deute públic: fins i tot proposàvem una esmena que no ha estat acceptada que augmentava l'endeutament de 15.000 a 20.000 milions per al

1987, o sigui, 5.000 milions de pessetes més del pressupostat inicialment. I hem proposat la creació d'una Comissió interdepartamental amb presència de representants de la Federació i de l'Associació de Municipis i de les centrals sindicals més representatives, amb la finalitat de fomentar l'ocupació mitjançant un fons de cooperació Generalitat-municipis. Aquest fons, inicialment, es nutriria de les dotacions idònies dels capítols VI i VII, inversions reals i transferències de capital de les conselleries que tenen més capacitat inversora —nosaltres en citàvem algunes: Presidència, Ensenyament, Política Territorial i Obres Públiques, Treball, Justícia, Governació, Cultura, Sanitat i Serveis Socials, Agricultura, Indústria i Energia—, de totes aquelles que, per les seves característiques i el seu volum, poden incidir més directament en la creació de llocs de treball i en l'activitat econòmica. I s'hauria d'ampliar amb aquelles partides de similars característiques dels pressupostos locals. Es tracta d'intentar planificar, de coordinar la despesa pública productiva a Catalunya, a fi que serveixi millor com a instrument de reactivació econòmica, de foment de l'ocupació, de reequilibri territorial i de redistribuïdor de renda.

És evident que la despesa pressupostària té totes aquestes funcions, o pot tenir totes aquestes funcions, però els criteris amb què s'estableix i s'aplica aquesta despesa són decisius. I tal com estan concebuts en aquest Pressupost representen una incidència, en molts aspectes, regressiva, tant pel que fa a la distribució territorial com a la personal.

No vull estendre'm amb la distribució territorial, però és evident que qüestions tan importants com els dèficits decisius que hi ha en la zona del cinturó industrial de Barcelona no estan contemplades en aquestes inversions, en aquests pressupostos, i que qüestions tan importants com les taxes d'atur, que es concentren sobretot a comarques com el Baix Llobregat, com el Vallès Occidental, etcètera, tampoc no estan contemplades en aquest projecte de distribució de les inversions.

Se'ns dirà que una gran part —ho ha dit el senyor Culler—, que una gran part del Pressupost —el 67%— es destina a serveis personals, a serveis socials, a allò que ell anomenava l'estat del benestar —i que se'n diu estat del benestar. És cert, això, però comparativament això ja és el que feien en altres temps les delegacions provincials dels ministeris. Tornem a la qüestió central. Per què serveix l'autonomia? Només per gestionar —i no sempre millor— el mateix que abans es gestionava descentralitzadament? Ens quedarem amb una curta i ineficax descentralització administrativa? Per altra banda, cal posar en dubte la qualitat i la quantitat d'aquest estat del benestar gestionat pel Govern de la Generalitat. Les inversions en sanitat apareixen congelades, el pressupost en serveis socials disminueix, el programa de foment a l'ocupació disminueix. I si sortíssim al carrer i féssim una enquesta respecte a les opinions dels ciutadans de Catalunya sobre les diferències que han notat aquests darrers anys en la qualitat de l'ensenyament, de la sanitat, etcètera, segurament no seríem tan triomfalistes.

És cert que gran part de les competències que permetrien incidir en l'activitat econòmica no corresponen avui a la Generalitat —això és cert—, però també és cert que, amb les competències assolides, el marge d'incidència possible és molt superior.

Comparar —com feia recentment el senyor Culler— competències exclusives en matèria d'ensenyament i les d'indústria

no pot amagar que, amb voluntat política i amb imaginació, es podrien fer moltes més coses. I no ens referim ara a la Conselleria d'Indústria, que creiem que ha fet un esforç, almenys sobre el paper, en aquest sentit. (*Remor de veus.*)

Dels sostres competencials, de totes maneres, creiem que se n'ha de parlar en un altre debat i, per tant, no hi entrarem.

Un altre argument important en la nostra esmena a la totalitat és el que fa referència a la política de funció pública. Malgrat que tindrem ocasió de referir-nos-hi en les esmenes a l'articulat, creiem que val la pena mencionar que en aquests Pressupostos no es consagra el dret a la negociació col·lectiva del personal funcionari; al personal laboral es limita greument la seva capacitat de negociació; no es contemplen les previsions de negociació de les condicions del personal no laboral; s'estableix un augment d'un 5%, sense clàusula de revisió salarial, quan, en estudis fets pel Sindicat de Comissions Obreres de la Funció Pública, la pèrdua del poder adquisitiu del salari dels funcionaris i del personal contractat per la Generalitat, des de 1979, la pèrdua de poder adquisitiu és d'un 22,53% —i això és realment molt greu—; no es reforcen les competències del Departament de Governació en matèria de personal i de retribucions; es mantenen els complements específics transitoris —igual que l'any passat—; no s'estableix, com he dit abans, una clàusula de revisió salarial, i no s'instrumenten mecanismes de control de la contractació del personal per part del Departament de Governació i de les centrals sindicals, ni es posa una data límit en la realització de la valoració de llocs de treball i de la posada en marxa del nou sistema retributiu.

Altres qüestions, que seran també objecte d'esmenes a determinats departaments, ens han mogut a presentar aquesta esmena a la totalitat: la dicotomia ensenyament públic - ensenyament privat, amb l'accent que des del Consell Executiu es posa a l'ensenyament privat; l'absència d'una política agrícola que s'expressa en aquests Pressupostos, aquests Pressupostos podrien ser perfectament els pressupostos de la Generalitat de Catalunya d'Agricultura de fa cinc o deu anys enrere, no els pressupostos corresponents a una situació del camp català, a les portes ja de la Comunitat Econòmica Europea, amb totes les dificultats que està representant per al camp català—, tot això no està contemplat en aquests Pressupostos, ni es contempla la incitació, l'afavoriment d'una manera suficient, del treball associat, que és un tema que encara té reserves per part de determinades conselleries del Consell Executiu.

Per tot això, creiem recomanable votar a favor de les esmenes a la totalitat que nosaltres presentem i que presenten altres grups. Pensem que aprovar el Pressupost del 1987 tal com està —i molt ens temem que és el que passarà— significa renunciar un cop més a exercir amb plenitud la parcel·la, no tan petita com veus interessades volen fer veure, de la nostra autonomia, de l'autogovern, i això, quan al mateix temps s'accepta i se celebra l'acord sobre el finançament, és una gran responsabilitat.

És per tot això que demanem un vot favorable a aquesta esmena a la totalitat.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Raimon Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President, però ja que hi ha dues esmenes més a la totalitat, la del Grup Socialista i la del Grup Popular, demanaria poder acumular el torn en contra al final de les altres intervencions.

El Sr. PRESIDENT : Perfectament.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : La segona esmena a la totalitat és presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET : Senyor President, per anunciar que defensaré aquesta esmena a la totalitat juntament amb l'esmena a la Secció 05, de totalitat al Departament.

El Sr. PRESIDENT : D'acord.

El Sr. ARMET : Concretament, fa referència a Economia i Finances, que crec que és congruent amb el debat que ara nosaltres tindrem.

Hem escoltat molt atentament la intervenció del Conseller d'Economia i Finances, un tant desordenada, poc jerarquitzada, una mica un *puzzle* un tant improvisat : hi havia una barreja de discurs de fira de mostres —la part final, que caldria que fos la del principi—, hi havia una referència al finançament autonòmic que es podia fer per comissió parlamentària fa mesos, i, en canvi, avui molt poca referència al tema que avui aquí ens porta, que és el tema dels Pressupostos. És ben certa aquella dita que diuen que un bon lector d'estadístiques no configura pas un estadista.

Dit això, voldria entrar en la seva consideració. Aquest Pressupost es situa amb la lògica següent : l'any 84, l'any 85, l'any 86, l'any 87, ai las, quina coincidència!, el debat de Pressupost es fa en dies especials; és a dir, aquells dies on, d'una manera o una altra, el Parlament, com a caixa de ressonància, queda en un segon pla. Si vostès fan l'anàlisi estadística des de la perspectiva d'un bon especialista en matemàtica —la senyora Rúbies—, veurà el difícil que és la probabilitat que els quatre pressupostos d'una legislatura es vegin en dies especials. És a dir, en plena convocatòria de les eleccions generals, com va ser el Pressupost del 86, o en el període de vacances de Nadal, 84, 85 i 87.

És a dir, aquí hi pot haver una bona —o mala— intenció política, jo crec que és negativa, potser és bona per al Govern, si així ho interpreta, però és dolenta per al país, perquè si hi ha un debat significatiu important en el país és el debat pressupostari.

També dic com a consideració prèvia que és el primer pressupost de l'autonomia de Catalunya en què les bases del seu finançament estan perfectament especificades, amb un doble compromís, que sovint s'oblida.

D'una banda, finançament autonòmic, i finançament autonòmic vol dir que tenim un horitzó de cinc anys d'una tendència estabilitzada, amb un coneixement dels ingressos previsibles.

En segon lloc, compromís per al finançament de la sanitat, compromís a deu anys vista, de revisió del percentatge del finançament de la sanitat, cosa que sovint s'oblida i que és el 35% del Pressupost.

Què vol dir, això? Vol dir que per primera vegada tenim ja a disposició un document pressupostari que permet analitzar les intencions d'un govern. No són pressupostos reivindicatius, no són estimacions d'ingressos deformades en funció de la realitat, no són —com havia estat en algunes oportunitats— el fer volar coloms sobre algunes de les expectatives que després no s'anaven produint pels fets.

Primera pregunta : davant d'aquest fet transcendental en la

nostra història autonòmica, quina és la resposta del Govern, quin pressupost tenim? Tenim el pressupost del nou impuls, tenim el pressupost de les noves esperances, tenim el pressupost de donar sortida a tot allò que ens reclama la societat catalana o tenim el pressupost de la continuïtat, el pressupost de la trista, grisa i reaccionària continuïtat?

I nosaltres entenem que aquí sobta per un plantejament d'estricta continuïtat incremental, en lloc d'aprofitar l'avinentesa, la gran esperança, que és el nou finançament autonòmic, per intentar, per primera vegada, establir unes prioritats clares i inequívokes en el document pressupostari. I aquí sí que es pot dir que s'ha perdut una oportunitat històrica : convertir en continuïtat el que hauria de ser una gran esperança, és una resposta administrativa al que era un fet històric important com era el finançament autonòmic.

Capítol d'ingressos. No entraré a analitzar-lo, però sí dir que vostès col·loquen 65.000 milions de pessetes en el capítol d'ingressos —65.490, per ser més exactes. Què vol dir? Què és una base de relançament important, que es pot fer un salt endavant significatiu, que permet, si més no, pensar —des de la perspectiva del Govern i amb el seu President al davant— quines prioritats establím, o podem establir. Quina és la resultant d'aquesta situació? Que aquest fabulós increment, des del punt de vista, diguem-ne, quantitatiu, troba la seva col·locació en un pressupost de continuïtat, que les decisions havien estat preses abans i no significa cap canvi significatiu en l'orientació de la política catalana. Per tant, és un element de reflexió i un element de reflexió en profunditat, perquè a partir d'ara, i en un horitzó a mitjà termini, ens belluguem en unes cotes conegudes, i si, aquest salt endavant, no el fem amb aquest Pressupost del 1987, difícilment el podrem fer en el futur, perquè les bases estructurals dels pressupostos del futur queden molt condicionades per un conjunt d'elements que aquí voldria jo comentar.

Recordar que en aquests ingressos podríem fer tot tipus de consideracions. Tradicionalment, el capítol d'ingressos ha servit per inflar quantitats. Jo no sé si recordaran vostès fa sis mesos un debat que aquí teníem amb el senyor Cullerell : quan col·locava 21.900 milions de pessetes, i el senyor Santiburcio i jo deíem : «Per què els col·loca?», deia : «És que són els mínims, són els mínims. És impossible pensar que hi pugui haver una quantitat menor.» I, finalment, s'han acceptat 11.000 milions de pessetes, en l'acord posterior.

És a dir que, d'una manera o una altra, partim d'una quantitat d'ingressos, podríem dir-ne esponjada, voluntàriament esponjada. I partim, també, en tot el tema dels tributs cedits... i això sí que els faig l'alerta, perquè d'aquí a dos dies pot sortir el Conseller d'Economia i Finances i dir : «A l'any 86, aquest Departament ha assolit més del cent per cent dels tributs cedits del 86, per tant, ha fet una bona política de recaptació.» Només dir-los, per exemple, que en el Pressupost del 85 hi havia 73.500 milions de pessetes de previsió d'impostos cedits; en el Pressupost del 86 hi ha 56.100 milions de pessetes. És evident que vostè pot arribar al 105% tranquil·lissimament, d'una manera còmoda, sense cap tipus, diguem-ne, de problema. Vol dir que en el capítol d'ingressos s'han fet aquells números que permeten resituar les coses en funció de criteris interessats.

Un cop vista aquesta situació, el que nosaltres volem analit-

zar és els pressupostos sota la perspectiva del que es podria fer amb aquests 65.000 milions, i el que vostès han fet. I ho faré analitzant vuit punts que em semblen importants.

Un primer punt polític. Aquí es produeix un greu incompliment; un greu incompliment del President de la Generalitat i del Conseller d'Economia i Finances, quan assenyalen, a bastament, la seva voluntat que el nou finançament servirà per reduir capacitat d'endeutament. I això es diu, tinc tots els retalls de la premsa quotidiana, i s'afirma. Aquí hi ha un incompliment, un incompliment important; ho remarco. I vull també remarcar que nosaltres fa un any dèiem exactament: Malgrat que pugui ser molt important el nou finançament autonòmic, i així ho desitgem, i ningú ens negarà a nosaltres que hem estat no solament al peu del canó, sinó que en algun moment el senyor Cullell ha hagut de fer canvis en relació amb el que eren les seves posicions per anar a posicions mantingudes per nosaltres, o el senyor Cullell el mes d'abril no podia tirar endavant cap tipus d'operació, perquè hi havia l'«operación reformista», que s'havia de fer anar, en contra del Govern socialista —i si voleu també, tots els senyors diputats, podem parlar d'aquest tema—, malgrat aquesta situació, el que sí que és absolutament cert, absolutament cert, és que ens preocupen extraordinàriament aquests incompliments del President de la Generalitat i del Conseller d'Economia i Finances.

Segon punt: aquest Pressupost queda condicionat per les decisions del passat i l'increment de la despesa burocràtica. Es van emprendre un conjunt de decisions del passat i una voluntat d'anar incrementant la despesa burocràtica molt notable, que fa que d'aquests nous recursos, d'aquesta quantitat tan important, si ho passem a 100 pessetes, només 9,5 serveixin realment per a impuls de nous serveis i de noves inversions. Per tant, estem per sota del 10% del que significa un relançament directe, derivat d'aquesta base incremental. Jo crec que això té la seva importància. Ens podríem estendre molt i, per tant, el que sí que diem és que el nostre Grup és partidari d'una veritable política de benestar social, no la política que vostès fan, que és una política sense nord, de pals de cec, sense orientació, i que no saben exactament el que jerarquitzen, i, sobretot, benestar social vol dir una base incremental d'allò que pot millorar les condicions de vida i de treball de milers de ciutadans i ciutadanes del nostre país; no vol dir obrir oficines de benestar social nou mesos abans de les eleccions, sobre la base d'agents electorals del partit de la majoria, i pagat amb diner de tots els ciutadans, cosa que vostès a bastament han demostrat que són autèntics especialistes en confondre la semàntica amb la política de fets reals, que és una política electoralista.

Per tant, des del nostre punt de vista, es perd l'oportunitat de fer una veritable política de benestar social, malgrat que aquesta expressió quedi bé, parlar de benestar social, malgrat que, com tots sabem perfectament, des de la perspectiva autonòmica els serveis que s'administren són els típics i els característics de l'estat del benestar, i és per això que quan no s'aprofiten aquests 65.000 milions de pessetes per incrementar el nostre benestar social, de la nostra societat, dels homes i dones que viuen i treballen a Catalunya, s'està fent una política regressiva, s'està fent una política de signe reaccionari.

Quart element. Es consagra una Administració autonòmica altament centralitzada i que no vol la coordinació amb les altres institucions del país. Altament centralitzada, per què?

Perquè estem arribant ja al model de contractació de personal límit, o quasi límit, i aquest personal està ubicat en el territori, i aquest personal ubicat en el territori dóna una estructura altament centralitzada, amb un pes específic molt gran pel que és la seu central de l'Administració, i, evidentment, unes branques molt primes de base provincial. I vostès, aquest model, l'han anat consagrant i, evidentment, en aquest últim any l'han acabat vostès de consagrar, perquè continuen amb la mateixa lògica: el 95% de llocs de comandament a Catalunya són a la ciutat de Barcelona, i quan tenim al davant una llei d'organització territorial de Catalunya, que el que es va plantejar la Generalitat republicana era com fer que aquesta Administració de la Generalitat baixés a les comarques, jo dic i afirmo que vostès han creat la hipoteca de futur per no fer possible això, i és per aquest element tan important que vostès no es plantegen el que hauria de ser la seva primera obligació: fer neteja a casa, desconcentrar l'Administració.

No han optat vostès per la coordinació amb les institucions, promesa també incomplerta. «Farem el Fons de Cooperació Municipal quan tinguem més recursos»: l'entesa de la Generalitat de Catalunya i el seu Govern especial, com a govern de governs, capdavanter dels impulsos i de les iniciatives dels governs, diguem-ne, locals, no s'entén d'aquesta manera, i nosaltres estem per una Catalunya desconcentrada, estem per la necessària, positiva i creativa coordinació institucional, i vostès, sovint, pretenen la competitivitat de les institucions i de vegades, fins i tot amb obsessions de pretesos miratges en relació amb contrapoders —«miratges», evidentment, en castellà seria *espejismos*, és a dir aquest és un modisme difícil, que tots plegats recordem. (*Remor de veus.*)

Cinquè element... he pensat que havia posat la cota a un nivell que era una mica, fins i tot difícil per a mi mateix... (*remor de veus*), o sigui, em situo jo a la mitjana, no em situo per damunt de vostès, senyors diputats, permetin-m'ho, i no vegin en això un acte d'orgull. (*Remor de veus i rialles.*)

Cinquè element. Aquests Pressupostos configuren un major èmfasi en allò que en podríem denominar, clarament i inequívocament, política reaccionària d'aquest Govern.

Menys diners de serveis socials, per què? Per què en el programa d'ocupació, l'any 85, vostès tenien 2.600 milions de pessetes, i aquí el President de la Generalitat i el Conseller d'Economia i Finances van dir que quan hi haguessin nous recursos incentivarien aquest programa? I per què en aquest Pressupost hi ha 250 milions de pessetes, quan hi ha aquesta base incremental tan poderosa, i quan sabem perfectament que, des de la perspectiva de l'ocupació de l'interior o el lligam amb els programes europeus, nosaltres cal que posem les quantitats que faran d'element multiplicador per a la nostra política? I no ens queixem que ens situen a la marginació d'aquesta política, quan nosaltres **no** hem fet els esforços necessaris. Per tant, des del nostre punt de vista, el que hi ha és aquesta constatació. Nosaltres estem per una política progressiva, que es pot fer perfectament, i vostès estan pel manteniment de situacions injustes existents avui a Catalunya i per no corregir aquestes situacions.

Sisè element, que fa temps que no se'n parla, però que crec que tindrà una gran importància els propers mesos. En aquest Pressupost no es posen les bases per a la superació de la greu crisi de la sanitat a Catalunya. Per a vostès, senyores i senyors

diputats, sembla que això de la sanitat ara estigui en un segon pla, però és curiós observar que el mateix Conseller de Sanitat ha reconegut en els mitjans de comunicació que el dèficit dels centres hospitalaris de Catalunya és de 60.000 milions de pessetes; dèficit acumulat com a conseqüència —en una parcel·la petita— d'un dèficit històric, però també per la política portada els dos primers anys pel Govern de Catalunya, una política que va portar a la sobreinversió i després a la posterior congelació de concerts.

Estabilitat en les inversions de sanitat. No hi ha cap tipus, cap tipus d'operació en relació amb el que és, sens dubte, una de les espases de Dàmocles més importants que té l'autonomia de Catalunya, i, això sí : elaboració d'un pla de reordenació —expressió llançada en primer lloc, diguem-ne, pels socialistes— la reinvidicació del qual es planteja a Madrid quan fa cinc mesos es va comprometre, aquesta Administració, aquest Govern, a fer un acord a deu anys vista de baixa de percentatge, i aquest acord a deu anys vista dona les bases econòmiques de funcionament d'una gestió autònoma quant a la sanitat.

Aquest tema és especialment greu; en parlarem els propers mesos. Hem estat un any amb tota cautela, hem estat intentant ajudar i col·laborar, perquè ens preocupa que els ciutadans de Catalunya puguin veure perduts el que són elements de qualitat i d'oferta sanitària, atès que hi ha una necessitat molt important que no està satisfeta en aquest camp, i, per tant, el que volem aquí és, nosaltres, dir, molt clarament : «Els socialistes estem per un pla de reordenació viable, però que signifiqui compromisos per part del mateix Govern, i no estem per una política d'aventura, insolvent, i fem plantejaments de reivindicació a nivell de l'Estat espanyol, quan s'ha signat ja un acord que, per deu anys, estableix quins percentatges de participació tindrà l'autonomia de Catalunya».

Setena consideració. Inversió territorial. La inversió territorial, crec que es pot contemplar des de la perspectiva històrica, i aquesta perspectiva històrica permet ja treure'n unes primeres conclusions, per una raó molt senzilla, perquè si nosaltres fem l'anàlisi de la inversió territorialitzada del Govern de Catalunya per un any, poden haver-hi elements atípics o inversions singulars que desfigurin el sentit d'una estadística. En canvi, si nosaltres agrupem un conjunt d'inversions en el temps —hi ha un annex a aquesta Llei de Pressupostos que ho fa en el període 82-85; després, hem mirat nosaltres les inversions 86-87—, podem veure el sentit d'una política, i és evident que, tradicionalment, en aquest Parlament es deia : «Oh, nosaltres invertim molt menys a Barcelona, perquè invertim a les comarques», i això, a tots els diputats de Convergència a les comarques els semblava molt bé, perquè deien : «Mirin, el Grup del senyor Armet el que diu és que s'inverteixi més a Barcelona, i va a favor de Barcelona», i fins i tot on vaig jo a estiuejar hi ha un senyor, diguem-ne, de Convergència, que anava dient coses que no responien, evidentment, al que havia dit mai. Perquè, d'aquestes receptes, diguem-ne, senzilles, vostès en són mestres, jo els ho haig de reconèixer. O sigui, en fan, d'una petita recepta, en fan un impuls del país. Quan s'estudien aquestes inversions en el territori, es constata el següent : primer, les inversions d'aquest Govern, situades en el territori, fan que, al marge de la discriminació del Barcelonès —que està un 50% per sota del que li pertocaria *per capita*, admetem que

és aquesta la situació—, tindriem que les onze comarques amb renda superior a la mitjana de Catalunya tenen una inversió *per capita* mitjana superior, en lloc de ser inferior. I les vint-i-cinc comarques amb renda inferior a la mitjana de Catalunya tenen una inversió menor d'aquest Consell Executiu. Llavors, és preocupant aquesta situació, si la comparem amb una altra anàlisi, que la farem per comarques per grau d'atur. I, si nosaltres agafem les set comarques amb atur superior a la mitjana de Catalunya, la inversió per habitant ha estat 14.160 pessetes i les trenta-una restants estan en 24.657. Agafat per renda, agafat per atur. I ja no els dic res —i això els ho brindo, per si hi ha una rèplica en aquest sentit—, si nosaltres veiéssim les comarques en què el pes electoral de la coalició que està al Govern és superior : hi ha una correlació directa «a més vots, més inverteixo; a menys vots, menys inverteixo». El que succeeix és que on hi ha més vots, la renda és superior a la mitjana.

Per tant, una profunda discriminació econòmica i social del nostre territori està produint aquest Govern, i ho consolida amb aquest Pressupost de 1987. Els socialistes estem per un reequilibri real; vostès, senyors de la majoria, Govern de Catalunya, han fomentat el desequilibri cultural, econòmic i social de les nostres comarques.

Vuitena consideració. Alarmant situació de dèficit del sector públic de la Generalitat de Catalunya. Aquí tinc tot un estudi fet de tots els organismes administratius, comercials, financers, empreses públiques de la Generalitat, i s'observa una espiral, al llarg, diguem-ne, dels anys, bastant espectacular, la qual cosa fa que el dèficit del conjunt d'organismes i empreses públiques dependents de l'Administració de la Generalitat de Catalunya sigui equivalent a 43.000 milions de pessetes, amb un increment, en relació amb l'any anterior, de 5.000 milions de pessetes.

I no hi ha cap base de correcció; els recursos propis estan estabilitzats, no es veu via de millora en relació amb aquest tema, i, per tant, aquest és un element nou, juntament amb el manteniment del nivell d'endeutament a Catalunya, que condiciona la marxa de futur de la nostra autonomia.

Endeutament mantingut al mateix nivell que estava l'any passat, canviant crèdits a curt per crèdits a llarg : estem a 205.000 milions de pessetes, comptant els crèdits a curt, de 19.000 milions de pessetes. I, empreses públiques, amb un dèficit acumulat de 43.000 milions de pessetes, sense cap mesura per corregir-ho, configuren unes hipoteques, via interessos, amortització del capital i dèficit creixent del sector públic, no gens positives de cara al futur i signifiquen, realment, un fre a les potencialitats de la nostra autonomia.

Si vostès ho volen, aquest tema el podem analitzar entitat per entitat, i veure aspectes importants, però aquí jo només voldria assenyalar un exemple. Els ciutadans de Catalunya segurament no coneixen que s'ha creat un impost molt important. Per dir-ho tècnicament més correctament, s'ha creat el tribut més important de l'autonomia. I el tribut més important de l'autonomia és l'increment de taxa sobre el rebut de l'aigua que paguem, i això no és una pesseta ni dues, sinó que són bastants diners per metre cúbic, i s'ha fet la política, d'acord amb una llei aprovada per aquest Parlament, que és la Junta de Sanejament, i cal analitzar molt bé com s'està duent a la pràctica aquesta política.

Jo només vull dir-los que estem absolutament esverats que

les inversions previstes per zones estiguin al terç dels plans que vostès varen llançar. Estem absolutament esverats que hi hagi consumidors que estan pagant aquest increment tarifari des de fa mesos; altres que no ho estan pagant; indústries que no ho estan pagant, i no hi ha una administració clara del tema.

Estem absolutament escandalitzats de veure com hi ha tipus diferents i diversos que aplica directament el Consell Executiu de la Generalitat quan, si és un tribut, això és una reserva de llei per aquest Parlament. I aquest és un tema espectacular, perquè és un tema de centenars de milions de pessetes que està damunt de la taula i que una incorrecta administració pot conduir a uns greuges claríssims d'uns ciutadans en relació amb uns altres.

Senyores i senyors diputats, nosaltres, quan hem analitzat aquest pressupost, ho hem fet des d'una perspectiva absolutament constructiva, intentant veure què és el que la majoria de Govern ha fet amb aquests nous milions que han vingut a Catalunya, i hem volgut fer l'esforç per veure quins elements positius contemplava aquest document pressupostari, i no ens volíem creure aquelles profecies que fèiem fa un any, quan nosaltres parlàvem que no hi ha el rigor financer mínim per part d'aquest Consell Executiu.

El que és evident és que el nivell d'endeutament el podem portar fins on es vulgui, sempre que estigui en el límit legal, però hi ha una cosa que és elemental: davant un rigor financer mínim, hi ha actituds, que nosaltres creiem que han estat les actituds d'aquest Govern, de temeritat financera important, i dir-los que vostès han creat, *de facto*, els nous impostos del futur, amb aquesta situació. I això sí que, realment, és una cosa que caldria que aquesta Cambra reflexionés; si vostès miren exactament la magnitud de les xifres, veuran exactament quines bases de futur i de futur esperançador tenim amb aquests acords que ens limiten, juntament amb l'estructura del Pressupost, les nostres actuacions de cara al futur.

I, com deia, ho hem volgut mirar amb esperança, però hem constatat: incompliments de compromisos per part del President de la Generalitat i del Conseller d'Economia i Finances; hem contemplat una continuïtat d'inèrcia burocràtica en l'actuació de tots els departaments, que actuen més com a ens aïllats que fan pressions burocràtiques de peticions a l'alça que amb voluntat de redimensionar les diferents prioritats governamentals.

Hem vist com es mantenia el nivell d'endeutament; hem vist com es consagra, finalment, un model d'autonomia altament centralitzat, i que no s'ha entès allò tan elemental que el Govern de Catalunya hauria de situar-se com a capdavanter dels impulsos territorials que es produeixen en el territori, mai com a competidor, sigui del signe polític que sigui la persona que està al front d'una institució.

Hem vist com es produïa un major èmfasi de la política reaccionària, en el sentit, fins i tot, d'incomplir compromisos, i hem vist aparèixer novament una semàntica d'Estat del benestar i del benestar social, absolutament contrària a la política de fets que situa les inversions en el territori o en els sectors socials. Hem vist com la inversió territorial en el territori, en lloc de conduir al reequilibri, aguditza els greus desequilibris socials, econòmics i territorials que ja té Catalunya. Ja hem vist, també, que la situació del sector públic s'ha convertit, dissortadament, en un petit INI català que no té cap altre remei que

anar obrint i absorbint pèrdues que no controla.

És per tot aquest conjunt d'elements, i bàsicament, torno al principi: per un element que per a nosaltres és absolutament central, calia, per a Catalunya, que fos el Pressupost de l'esperança; calia, per als ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, que aquest Pressupost significués un relançament de l'activitat de l'autonomia; no ha estat possible. No solament no ha estat possible, sinó que, en molts camps, s'han fet passos enrere.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Escudé continua amb la idea d'acumular? *(Pausa.)* Bé. *(Remor de veus.)* La tercera esmena a la totalitat és presentada pel Grup parlamentari Popular. Per defensar l'esmena, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Romera.

El Sr. ROMERA: Senyor President, senyores i senyors diputats, un any més —i aquest any per segona vegada— ens trobem davant la Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya, tot iniciant el debat en un entorn de tranquil·litat política pel que fa referència als problemes del finançament autonòmic, i també per la solució als problemes d'ordre judicial que gravitaven sobre el President de la Generalitat i, de retruc, sobre la vida política i social de Catalunya, i que han tingut també solució satisfactòria. Per aquesta raó, i pel que suposa d'element diferencial i positiu respecte als anteriors debats pressupostaris, vull començar felicitant el Conseller per la meritòria tasca que ha dut a terme, en arribar a uns acords de finançament amb el Govern central que, des de la nostra òptica, judiquem com a positius, tot felicitant també el President pel pes que s'ha tret —i ens ha tret— de sobre.

Un segon fet diferencial és donat per l'actitud que el nostre partit pren davant dels pressupostos, als quals per primera vegada presentem esmena a la totalitat, perquè els Pressupostos de la Generalitat de Catalunya no tenen un nom, no segueixen una trajectòria coherent, en la qual es fixen prioritats i objectius referents a un programa polític, que podrem compartir o no, sinó que són fruit del compromís immediat, de la improvisació i, a voltes, de l'oportunisme.

En canvi, sí que són coherents pel que fa referència a una sèrie de tendències que es confirmen, naturalment, en el Pressupost d'enguany i que no ens agraden. En primer lloc, un afany desmesurat per escapolir-se del control legislatiu que es reflecteix d'entrada en l'elaboració i presentació del mateix Pressupost, que no facilita en absolut la tasca de seguiment, anàlisi i projecte de millorament que ens correspon de dur a terme als partits de l'oposició. El Consell Executiu i les conselleries pretenen tenir cada vegada menys control, i donar pas, en conseqüència, a la pràctica fàcil de l'arbitrarietat.

El Pressupost presenta també una notable diferència entre allò que diu que vol fer i els mitjans que s'hi posen a disposició per tal de fer-ho. Aquest Pressupost, malauradament, no respon als criteris permanentment invocats pel President de la Generalitat, i que nosaltres subscriuim també, i em refereixo als principis de modernitat, d'innovació, de foment de les noves tecnologies, de reindustrialització i de creació de béns públics, tantes vegades esmentats des d'aquesta tribuna, l'ocupació, la cultura, l'assistència als desvalguts, etcètera, que facin de la nostra una societat més justa, més equilibrada i més

solidària. Aquests mots emprats a Catalunya tenen cada dia menys valor, s'estan depreciant, perquè els pressupostos de la Generalitat, aquests pressupostos, no responen en absolut a tan lloables propòsits, perquè, quan darrere de cadascun dels mots no hi ha una partida pressupostària suficient, les paraules es converteixen en una enganyifa.

Fent referència a la modernitat, algunes dades que vénen a avalar el que s'acaba de dir. A objectius de modernització i innovació tecnològiques, incloent-hi reindustrialització, el Pressupost hi dedica el 0,3%, 750 milions. És aquesta una prova de modernitat? L'ajut pensat per a la inversió, per a la creació o per a la inversió creadora s'eleva a 75 milions; per cada milió de pessetes que invertiran els empresaris el 1987 a Catalunya, se'ls donarà una subvenció de 75 pessetes. És aquesta una prova de modernitat? Què es fa amb aquest Pressupost de modernitat per produir estadístiques de qualitat, bé públic només present als països desenvolupats? Res. L'Escola d'Idiomes —una altra prova de modernitat— ha vist enguany insospitades cues durant quaranta-vuit hores abans que s'obrissin, per tal de poder matricular-se; tres vegades el nombre de sol·licitants n'han quedat exclosos. És aquesta una prova de modernitat? I així podríem seguir, i no vull deixar d'esmentar tampoc el capítol de subvencions que xoca de front amb els apartats dels articles 92 i 94 del Tractat de Roma.

Paral·lelament es produeixen dos fets preocupants, que han estat denunciats per mi mateix, entre d'altres, des d'aquesta tribuna i un dels quals ha estat reconegut pel mateix President de la Generalitat, que en va fer, a més a més, propòsit d'esmena. Es tracta de la burocratització i creixement imparables de l'Administració de la Generalitat, que donà lloc a aquell compromís deliciós que prengué el President d'aturar la burocratització tot creant una nova direcció general, que, la veritat, no he esbrinat si s'ha dut a terme. Doncs, bé, amb nova direcció general o sense, l'Administració creix amb nous organismes, amb nous negocis, i la voluntat burocratitzadora no solament no minva, sinó que té una perillosa tendència a convertir-se en voluntat intervencionista.

I veiem algunes proves d'aquest creixement de l'Administració, de la burocratització i de l'intervencionisme. Unes dades concretes: els increments dels béns públics en el Pressupost d'enguany són d'un 20%; la millora per obres de capacitat productiva del país creix un 2,87%, la qual cosa vol dir que en termes reals disminueix; la producció de béns públics, per altra part, no arriba a ésser el 25% del Pressupost total de la Generalitat. Més dades significatives: reforçament d'organismes autònoms, passen a créixer d'un 27,76%, amb un augment de 9.000 milions de pessetes; empreses públiques que absorbeixen més diners —al que es referia abans el senyor Armet—, un 29% de creixement, i passen del 9,1 al 10,4%; edificis i lloguers, contradictori: quan un compra edificis per allotjar la maquinària administrativa, decreixen naturalment els lloguers. Aquí, no! Compra d'edificis, 32,8%; creixement per lloguers, 20,3; mitjana, 31,9%. Endeutament dels organismes autònoms: 91,25%, de 2.700 a 5.290 milions.

L'anàlisi d'aquests pressupostos posa malauradament de manifest la dimensió del creixement administratiu burocràtic al qual fèiem referència.

Un altre fet preocupant, al qual abans m'he referit, també ha estat esmentat aquí, i pel que es veu, inútilment, moltes vega-

des; ens referim naturalment a la política d'amiguisme que es practica en el seu Govern i que a voltes es posa de manifest en el mateix Pressupost, com és el cas de les subvencions i, d'altres, en l'anàlisi de l'aplicació d'aquell, com seria el cas dels avals. En diguin «política de repartidora» o bé «de clientelisme» o com jo mateix la vaig batejar fa dos anys «pressupost tómbola», el resultat és que les pràctiques del favoritisme interessat segueixen creixent i creixents a la seva Administració.

I veiem algunes dades de la política de subvencions. En primer lloc, no hi ha uns criteris comuns; al mateix temps, es subvencionen activitats contradictòries: el foment de l'artesanía o l'impuls de la tecnologia; la utilització del treball manual o la inversió amb capital fix, etcètera. Al foment del cooperativisme i l'ajut a les centrals sindicals s'incorpora un intervencionisme innecessari davant la fórmula empresarial escollida i davant d'institucions que han de tenir independència econòmica, institucional i política.

Els criteris per a l'adjudicació de les subvencions no porten sovint cap mena d'explicació. Posem un exemple: les entitats jurídiques de dret privat reben la següent explicació: «Es tracta de subvencions destinades a entitats jurídiques de dret privat.» Queda clar.

Manca continuïtat. Algunes subvencions són fixes, altres són absolutament oportunistes, no es repeteixen els anys següents; en qualsevol cas, són insuficients. Difícilment, el que les rep, pot ajudar-lo, aquesta subvenció, a fer o a millorar una política de producte, posem per cas.

I, per últim, trenta segons, atenció a Presidència. Senyor President, aprofitant la seva presència, el seu Departament creix un 27%, amb un augment de 3.188 milions de pessetes, i té, tot sol, la mateixa participació en pressupostos que Comerç i Turisme, que Indústria i que Agricultura junts, tres departaments que haurien de ser locomotora de l'economia a Catalunya. El creixement ha anat tot a despesa, i el capítol de subvencions ha augmentat d'un 55%.

A aquestes altures del debat probablement s'ha fet palès que aquest Pressupost no ens agrada i voldríem poder col·laborar en l'elaboració d'un altre, modificant aquest, que fos millor i que donés una resposta més efectiva a alguns problemes que té la societat catalana, i que des dels seus plantejaments aquí no se'ls dona solució.

Però, senyor President, senyores i senyors diputats, en l'actual reglament la introducció d'esmenes qualitatives no és ja possible en haver-se prohibit les transferències entre departaments. D'altra part, vostès s'han ocupat també de proposar unes modificacions pressupostàries, article 2, que deixen el Consell Executiu en llibertat total per realitzar tota mena de canvis en el Pressupost i han deixat, a través de les partides obertes o crèdits ampliables de l'article 4, un pressupost que té o poc tenir poc a veure amb el que passarà al llarg de l'any, perquè això ja ho decidiran vostès de mica en mica.

És el que dèiem abans: si en el Pressupost s'ha de projectar una determinada política i vostès deixen gran part de les partides obertes i es reserven el dret a realitzar tota mena de modificacions pressupostàries, quina mena de compromís polític adquireixen vostès amb l'aprovació d'aquests pressupostos? Cap. Si, d'altra part, a l'oposició se li nega la possibilitat de realitzar o de proposar una autèntica reforma del Pressupost, que

possibilitat l'aplicació d'unes línies polítiques diferents, és que a aquest Parlament li queda una altra possibilitat que fer retòrica? I, si això és així, està complint aquest Parlament amb el que caldria esperar, o també l'estem devaluant a canvi de facilitar al poder executiu tal prepotència que vingui a desnivellar l'equilibri de poders, que és consubstancial amb la mateixa existència de la democràcia? Sembla, doncs, evidenciar-se la impossibilitat d'incidir o colaborar en l'acció de govern mitjançant la incorporació d'esmenes qualitatives que tractessin de millorar el Projecte de Llei que ens presenten.

Arran, però, del que queda dit, volem fer dues reflexions que entronquem amb el que hauria pogut ser i no ha estat, i que en direm el «pressupost base zero» i el «pes del passat». El pes del passat ve conformat per totes aquelles accions que hom ha pres al llarg dels anys i que han condicionat de tal manera el present que ara ja no som lliures de fer el que volem. El pressupost base zero és totalment el contrari, és acollir-nos a la possibilitat de posar, negre sobre blanc, el contingut de les nostres necessitats, sense sentir-nos condicionats per cap mena de lligam, fent allò que creiem que hauríem de fer, per tractar després d'ajustar a aquest model ideal la nostra activitat.

Doncs bé, senyor President i senyors consellers, vostès han construït l'Administració de Catalunya desconeixent o no fent cas de l'existència dels pressupostos base zero i creant a marxades un pes del passat que avui grava aquest Pressupost com una llosa. Vostès han tingut una oportunitat històrica, única, i se'ls ho ha dit des d'aquí, i jo li ho he dit —estant vostè aquí, senyor President— : demostrar com Catalunya era capaç d'endegar una administració pública lliure de totes les càrregues i vicis d'una administració centralista de més de dos-cents anys. Era aquí, en la creació d'una administració de Catalunya, on s'havia de mostrar un fet diferencial del que sovint ens vatem, i això ho havíem d'haver fet posant a cada lloc la persona adient, destinant a cada departament el nombre just de persones que hi feien falta, limitant el creixement a les necessitats mínimes, fugint de l'intervencionisme, essent exemplars en la despesa, creant i exigint del funcionariat un autèntic esperit de servei i reglamentant el mínim possible i de la manera més entenedora. Aquestes i moltes altres coses haurien fet de la nostra una administració modèlica; vostès, malauradament, no les han fet, i això s'evidencia amb l'anàlisi d'aquests pressupostos. I no les han fet perquè no s'han atrevit a afrontar un projecte engrescador, com és el que estem parlant, perquè sens dubte comporta un alt cost polític, i l'han sacrificat a canvi d'una posició més còmoda, tot perdent, com deia abans, una oportunitat històrica.

I fetes aquestes reflexions sobre la gairebé única continuïtat pressupostària dels darrers anys, tornaré sobre alguns aspectes dels pressupostos que motiven i recolzen la nostra oposició.

Aquest és un pressupost en el qual se segueix primant la despesa corrent. Sens dubte, vostès invocaran —el fet cert és que ja ho ha fet el senyor Conseller en la seva exposició— que la despesa aquest any representa un 77%, quan l'any passat representava un 78%; no és cap consol, perquè les despeses corrents no tenen per què créixer i créixer sense fi. Què diríem d'una família que cada vegada més, malgrat que els ingressos familiars creixin dia a dia sense crear el més mínim estalvi?

Doncs bé, senyores i senyors diputats, l'estalvi aquí ve representat per la inversió, per la capacitat de crear béns socials,

infraestructura per als béns socials, i, en última instància, ho resumiré amb una sola cosa : per la capacitat de crear treball avui a Catalunya. L'any 1987 els recursos provinents de l'Administració de l'Estat han augmentat d'un 29% i la xifra absoluta, 48.000 milions. Els recursos totals del Pressupost augmentaran 55.000 milions. Quants d'aquests aniran a estalvi? Algú ho ha dit també : «La família catalana se'n gastarà menys de 10.000 en la creació de béns socials; la resta anirà a despeses.»

És aquesta la manera d'administrar que més convé a Catalunya? L'any 85 la inversió representava el 23,7 del total pressupostari; l'any 87, el 22%; la nostra capacitat d'estalvi, malgrat que amb xifres absolutes la inversió sigui molt més gran, la nostra capacitat d'estalvi o de fer coses útils i permanents està, doncs, minvant.

Per raó de temps, i perquè són objecte d'esmena a la totalitat del Departament, no em puc aturar en l'anàlisi de cada un d'ells; vull dir, però, que em resulta satisfactòria la política pressupostària dels Departaments d'Ensenyament, de Cultura i de Política Territorial i Obres Públiques —i els felicitem—, però vull dir també que la sanitat és cara i dolenta i que en aquest Pressupost no es fa res per tal que canviï, i els en fem retret, i algunes dades —davant del somriure del Conseller de Sanitat— : senyor Conseller de Sanitat, la sanitat privada ocupa 1,2 persones per llit; la sanitat pública, 2,8; l'Institut Català de la Salut, Vall d'Hebron, 3; gairebé triplica. Incidència del cost de personal : sanitat privada, 60%; sanitat privada de luxe, 65%; ICS, 70%; Vall d'Hebron, 76%; mentrestant, política de grandiositat.

Senyor Conseller, algun dia ens explicarà què farà de l'Hospital de la Mancomunitat de Terrassa-Sabadell, de la Residència Trias i Pujol, de l'Hospital General de Catalunya, de l'Oncològic —que ens acabem de quedar— i del Hilton, que concertarem amb Assistència Sanitària.

Mentrestant, l'assistència primària, igual o pitjor que fa quatre anys. I no ens agrada, no ens agrada aquest increment de què hem parlat, de Presidència, al qual ja he fet esment i, per tant, no repetiré, però els n'hem de fer retret.

Els hem de dir també que, al Departament de Treball, al qual presentem esmena a la totalitat, no contribuirà, sens dubte, en funció de l'escassa dotació prevista i no més gran imaginació demostrada, a solucionar un dels més importants problemes que avui tenim plantejats, que és l'atur. I els n'hem de fer retret.

Finalment, els tres departaments que hom espera que puguin donar una empenta a l'economia catalana. Em refereixo, naturalment, a Indústria, Comerç i Agricultura. Junts representen el 5,5 del Pressupost, quant a xifres totals, i l'11% pel que respecta a inversió. Tres departaments que, junt amb el de Treball, haurien de ser motor, i que són vagó de cua.

De Comerç, no se'n sent a parlar.

D'Agricultura, n'hem sentit quan el foc havia arrasat 50.000 hectàrees, aquest estiu, el darrer estiu, i cal dir que la iniciativa presa ha estat tardana però positiva i mereix la nostra aprovació. Però, què passa, mentrestant, entre la mitja dotzena de problemes cabdals que tenen «acogotada» l'agricultura i la ramaderia catalanes?

En el Departament d'Indústria, la iniciativa ha estat pràcticament nul·la. Jo aquí discrepo dels meus col·legues del PSUC, i el ciutadà pensa, amb raó, que és des de l'Ajuntament i la Co-

rporació Metropolitana des d'on es prenen autèntiques iniciatives, i on hi ha l'autèntica imaginació. No és a l'Ajuntament a qui correspon aquesta mena d'actuació, ni jo seré qui la legitiemi, però cal reconèixer que el buit de creativitat deixat pel Departament d'Indústria, han tractat d'ocupar-lo amb projectes —potser una mica efectistes, però projectes a la fi— capaços de cridar l'atenció del ciutadà i de l'empresari.

I uns breus exemples de falta d'iniciativa : fa cinc anys que se'ns cremen els boscos : el pla per resoldre-ho ha vingut ara, fa uns mesos. Els problemes del porcí fa cinc anys, fa deu anys, són endèmics a Espanya; sabíem que anàvem al Mercat Comú : sense solució, en aquests moments. Amb greus problemes.

L'Ajuntament, amb problemes de cablejar Barcelona i de la torre de comunicacions; aquest és un problema clàssic per emprendre'l la Generalitat, no a Barcelona, a les ciutats més importants de Catalunya. Aquest és un projecte per emprendre'l el Departament d'Indústria de la Generalitat. Aquí està a mans de l'Ajuntament.

O el parc científic del Vallès, projecte de la Mancomunitat d'Ajuntaments, a l'estil del Parc Científic de Cambridge o de la Carretera 128 de Boston o del Silicon Valley; d'aquí ho han copiat. I quan es copia bé, s'ha d'admetre, és una obra ben feta. Ho estan copiant els qui no ho haurien de fer. Vostès, ho haurien de fer! Aquest senyor que no seu, en aquests moments, aquí. (*Rialles.*)

I l'Hotel d'Empreses. L'Hotel d'Empreses de fa un moment, a l'estil de Berlín, Birmingham o Xicago, en l'antic edifici d'Olivetti. Tampoc ha estat una idea de vostès. Els estan ocupant un buit que vostès deixen per la manca d'idees.

Però sobretot, senyor President, senyors consellers, senyores i senyors diputats, i acabo, senyor President, aquest Pressupost no és vàlid perquè no afronta els problemes ni dona solució a les necessitats reals que té avui plantejats la nostra societat. Deixant al marge el terrorisme —competència fonamental, que no exclusiva, del Govern central— hi ha dos temes en els quals tota la ciutadania fixa avui la seva atenció : l'atur i la droga. Els Pressupostos que estem debatent no s'enfronten ni a l'un ni a l'altra. S'argumentarà, segurament, que les competències en matèria de treball, l'INEM en concret, no han estat traspassades; no hi fa res. Vostè, senyor President de la Generalitat, ho va dir, i jo ho comparteixo : «Res del que passi a Catalunya pot ésser aliè al Govern de la Generalitat». Exemples hi ha que palesen, i vostès n'han estat protagonistes, que quan la voluntat i la capacitat de gestió existeixen, els obstacles queden enrere. Amb voluntat, amb imaginació, amb tenacitat, amb habilitat, es poden crear —s'han de crear!— algunes dotzenes de milers de llocs de treball a Catalunya l'any 87. I amb aquest Pressupost, això no es fa.

Pel que respecta a la droga, no he aconseguit trobar a les memòries res que es pugui acceptar com un autèntic pla de lluita contra aquella, ni tampoc he vist dotacions econòmiques importants. Mentrestant, han sentit parlar del *crack*, o han sentit parlar de l'*speed-ball*? Doncs, estan aquí, estan als nostres barris, al cinturó de Barcelona. Per tres-centes pessetes.

Solament des de la salut física i mental, des de la cultura i des de la dignitat d'un treball es pot construir una societat com la que tots volem que sigui la societat catalana. Aquests Pressupostos no ens hi apropen, i hem de demanar al Govern que els reconsideri, i hem de demanar al Govern que els millori. Altra-

ment, els haurem de votar en contra.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per als torns en contra de les tres... (*L'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances demana per parlar.*) Ah, l'Honorable senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : Senyor President, més que per a un torn en contra, per precisar algunes posicions; més que res, perquè evitaré caure en discursos de fira de mostres i procuraré corregir el que no han estat una altra cosa que uns jocs florals tronats (*forta remor de veus*), en alguns casos.

Hi ha hagut alguns temes que s'han tocat aquí... El problema del finançament, l'acord del finançament. Evidentment, vostè ho ha dit molt clar, i jo he dit : «És el millor acord possible», i, a més a més, hi he afegit tres coses : possible, partint de la base de tres principis sobre els quals, d'alguna manera el partit hegemònic, el Partit Socialista Obrer Espanyol, es mostrava inequívocament ferm. U, economia legislativa : no hi havia canvi de la LOFCA, no hi havia canvi de la Llei del Fons de Compensació; dues, l'Estat de les autonomies es justifica no sols, però més, per la solidaritat entre les comunitats autònomes que per la voluntat d'autogovern de les comunitats autònomes històriques; tres : No hi ha una renúncia a baixar, que la nostra Administració central baixi a complir unes competències que, de fet, estatutàriament, puguin estar transferides.

I amb aquest coneixement del marc de la negociació, totes les forces polítiques vam seure a la taula a negociar. Tots vam seure a la taula a negociar, sabent que aquest era el marc d'això; que no era el moment polític de fer canvis importants de lleis fonamentals perquè, de fet, jo haig de dir que, a més a més, doncs, per no pagar el *copyright*, és una iniciativa del President del Grup Socialista, de dir, el transitori definitiu «cèlebre», de dir : «Escolti, això és un pas endavant, un transitori definitiu, i, per tant, un pas.» Ens vam asseure tots un cop sabíem això.

Per tant, és evident que aquest és un pas important, en aquests principis que, de fet, enquadren ja la negociació, i que aquests principis fan que hi hagi unes certes, evidentment, doncs, reticències, que es van guanyant pas a pas, del fet que les subvencions vagin totes, a última hora, al finançament incondicionat, al problema que vostè ha esmentat, que la inversió nova no figuri tota ella en el finançament incondicionat, sinó que encara vingui a través del Fons de Compensació Interterritorial... Per tant, tots aquests problemes, alguns d'aquests problemes que vostè assenjala, vénen motivats en gran part —vénen motivats en gran part— pel fet, diguem-ne, d'aquesta mentalitat o d'aquesta filosofia d'inici en la qual tots sabíem que existia, i tots la vam acceptar, i tots ens vam asseure a negociar amb aquesta filosofia que sabíem que existia. I que a través dels anys esperem, doncs, poder anar reconsiderant i poder, doncs, anar avançant de manera que el sistema arribi a ser el que va prendre aquest Parlament com a resolució, que jo vaig entendre —i em sembla que els altres grups parlamentaris van entendre— que, quan es va votar aquesta resolució que vostè assenjala aquí, d'una distribució del 50% —25 i 25—, era un desideràtum per a un arribar a un final d'etapa, un lloc on arribar, i no una etapa, diguem-ne, la primera situació del camí a la qual nosaltres havíem d'arribar.

Vostè assenyala : «Vagi amb compte!», i té raó, vagin amb compte, perquè a través del sistema dels límits per dalt i per baix que vostès s'estableixen, vostès probablement, el que vostès potser estan acceptant és que no sigui possible la resolució que el Parlament de Catalunya va prendre. I això és cert. Vostè té raó, però el que passa és que aquest fet d'aquests dos marges, per dalt i per baix, un, el de dalt, el que d'alguna manera, doncs, fa que el percentatge sobre els ingressos no signifiqui el que en terminologia dels experts en diuen «un sobrefinançament de les comunitats autònomes» —jo no estic d'acord amb aquesta terminologia, perquè, desaparegut el cost efectiu, no existeix sobrefinançament quan ja no està en una etapa de cost efectiu—, però és igual, per entendre'ns, el que volíem dir era això. El sostre de dalt també va ser acceptat per tots, per totes les forces polítiques, com a contribució al dèficit de les comunitats autònomes a la lluita contra el dèficit de l'Administració central. Per tant, aquest també va ser un acord de totes les forces polítiques representades en la Comissió Mixta, d'acceptar el que en podríem dir el llistó per dalt d'aquesta limitació.

I el llistó per baix, li haig de dir que és un avantatge per a nosaltres; el llistó per baix és una mesura cautelar que les comunitats autònomes prenen en el sentit que aquest llistó per baix els significa que, en qualsevol cas que hi pugui haver una reforma fiscal de tipus reaganià, significa tenir assegurats, com a mínim, un mínim d'ingressos que, d'una altra manera, sens aquesta clàusula precautòria, sens aquesta clàusula cautelar —contrapartida de la cautelar que es pren l'Administració central—, doncs, no hauria existit.

Per tant, pel que fa referència al marc de l'acord, jo li diria que, com vostè, aquest és un acord que significa una gran millora, una millora important, substancial, per a totes les comunitats autònomes : augment de la nostra capacitat de despesa per càpita, augment de la nostra autonomia... No tant com es diu, no tant com es diu, no augmenta tant, la nostra autonomia, en la despesa, com es diu. No augmenta tant; després podem fer números, si ho volen, però no augmenta tant; però augmenta la nostra autonomia i augmentarà més en el transcurs dels anys, en la mesura que vagin passant a finançament incondicionat una sèrie de subvencions, com les subvencions a la gratuïtat de l'ensenyament, etcètera, com augmenta l'autonomia i, sobretot, es fixa un automatisme que jo crec absolutament indispensable. Algú abans, aquí, assenyala que, realment, aquesta era una superació d'una etapa de provisionalitat que significa superar aquesta etapa de les discussions continuades en el mes de setembre, en el mes d'octubre, i de l'absolutament interrogant que hi havia sobre el futur dels pressupostos.

Jo, en les altres qüestions de les quals vostè ha parlat, senyor Lucchetti, no hi tinc res a precisar; després, en el torn en contra... Només voldria precisar això, que, per a mi, la seva crítica sorgeix de l'acceptació per part meua d'aquests tres principis, que vam acceptar aquests principis com a limitatius, diguem-ne, de tot el gruix.

Hi ha algunes precisions, algunes precisions que jo voldria fer també, perquè hi ha coses que, a base de repetir-les o a base de dir-les com aquell que no diu res, de vegades, poden collar.

Es diu : «Escoltin, aquest és un pressupost trist, crític», no sé què més, «de la frustració»... Aquesta cançó ja l'havíem sentit l'any passat. Ja l'havíem sentit l'any passat. Jo no sé si

l'únic frustrat, aquí, és el qui va perdre les eleccions l'any 80 i des d'aleshores va frustrat per la vida. Jo ja no sé si és això, perquè, de fet, jo, el que veig és que aquí, al revés del que nosaltres estàvem dient, l'economia catalana, conjuntament amb l'economia espanyola, està sortint d'una fase difícil en la qual es trobava i està en un procés de recuperació important que, d'alguna manera, és el clima més contrari al del pessimisme, al de la tristesa, al de la frustració, sinó que, realment, doncs, hi ha una empenya, hi ha una dinàmica de tot el cos social de l'economia catalana en aquests moments.

Hi ha una qüestió de matís, també, de dir : «No, és que ara els diran que els tributs cedits han complert molt...» No, ja ens ho han dit; no ens ho diran. Però no ho dic jo, no els ho dirà el Conseller d'Economia i Finances : ho diu la Direcció General de Coordinació con las Haciendas Locales. Ho diuen ells. Ho diuen ells, que nosaltres hem complert més del cent per cent, i aquesta xifra, de 73.000, del 85, aquesta baixada del 86, a mi em sembla increïble, vaja, que es pugui dir això aquí. És que ha entrat l'IVA, sap? Hi ha l'IVA, de nou. I l'IVA es descompta, i l'IVA ja no hi és, el luxe desapareix. I desapareixen una sèrie de tributs que no són tributs cedits, que no són tributs cedits, i que, per tant, no figuren en els pressupostos, i per això el «baixón» de 73.000 a 51. S'explica aquí, al públic, i es diu : «Escolti, com és que passen vostès de 73 a 51? Quins penques, quins...!» No! Escolti'm, per l'IVA, perquè hi ha l'IVA. No, no es pot dir, això, així! Perquè, aleshores, sembla com si realment, doncs, nosaltres aquí anéssim manipulant i diguéssim : «Ara n'hi posem 51, ara n'hi posem 73...» Escolti'm, n'hi ha 51 perquè resulta que ha entrat l'IVA i han baixat una sèrie de tributs. Només per això, perquè se sàpiga el nivell de rigor que es manté en el debat. (*Forta remor de veus.*)

En segon lloc...

El Sr. PRESIDENT : Silenci!

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : ...aquí hi ha una discrepància : què se n'ha fet, d'aquests 55.000 milions de pessetes de més? Perquè, si examinem els pressupostos del 86 i del 87, tenim el següent : Seguretat Social, Pressupost del 86 : 180.000 milions; Pressupost del 87, 203; pressupost del 86, 248; Pressupost del 87, 281. Total, diferència d'augment pressupost del 86 al 87, 55.191.

Com s'han repartit aquests 55.191 que hi ha de més aquí? Doncs miri, per fer-los-ho senzill i no separar el que és Seguretat Social, l'increment que hi ha en Seguretat Social i l'increment que hi ha en l'Administració de la Generalitat, en despeses de funcionament, i també en pessetes, en despeses de funcionament, cada 100 pessetes n'hi ha 43 que van a «Despeses de funcionament». De cada 100 pessetes, d'aquestes 100 pessetes, 26 van a «Transferències corrents», 26 van a «Operacions de capital» i 6 van a la «Càrrega financera». Aquest és el repartiment del que s'ha fet amb aquest increment de 55.000 milions de pessetes que hi ha de més del 86 al 87.

L'endeutament. L'endeutament baixa, l'endeutament, en la xifra dels 205.000 milions que es van repetint per aquí, bé, doncs, tornem a ser amb aquestes coses, amb aquesta teoria d'anar dient una... a veure, si anem dient, anem repetint, i al final cola. No, són 113.000 milions de pessetes. L'endeutament de la Generalitat són 113.000 milions de pessetes i, escolti una cosa : després que ens hagin presentat, a les pàgines 38 i 38 bis —que vostè deu conèixer bé, o que alguns membres d'a-

questa Cambra deuen conèixer bé—, del document que després es va retirar, però un document que es va repartir als membres de la Comissió Mixta, del Consell de Política Fiscal i Financera —per tant, un document públic—, en el qual sortia que Catalunya estava un 43% per sota —per sota— de la mitjana estatal, aquesta Cambra, què havia de fer? Donar una llei de serveis el 43% per sota de la mitjana estatal? O tenir, d'alguna manera, doncs, intentar donar resposta, mitjançant encara que fos l'endeutament, al que era un greuge comparatiu que, si no arriba a ser perquè a través de la tossuderia i de la reclamació constant potser encara ens hi trobaríem?

I, una altra cosa de l'endeutament : no ens esquinçem més les vestidures! Saben vostès, senyores i senyors diputats, quin és el percentatge que, per a l'any 86, se'ns ha reconegut? 1,592. No els recorda res, als més antics? És el percentatge que l'any 1982..., era l'acord dels senyors Ramon Trias Fargas i García Añoveros. Si no hi hagués hagut una esmena del Partit Socialista, fa quatre anys hauríem tingut aquest percentatge. Hem trigat quatre anys a tenir el mateix percentatge, si no arriba a ser per la mateixa..., per una esmena. Per tant, no ens esquinçem les vestidures que ens hem hagut d'endeutar durant tot aquest temps perquè hem tingut un finançament insuficient.

Despesa burocràtica. Bé, ja li ho he dit. De fet, amb el que nosaltres incrementem, doncs, un 43% són «Despeses de funcionament», del qual només un 20% és personal. I respecte al personal —i aprofito també, respecte al personal, només precisar una qüestió—, el personal creix un 7%, el capítol I creix un 7%, del qual un 5% és increment, diguem-ne, fixat per llei, increment del salari; per tant, només hi ha una puja de 2.300 milions de pessetes que el 72% correspon als mestres, com a conseqüència de noves instal·lacions de noves escoles construïdes. Per tant, jo no crec que hi hagi aquí un increment fonamental de la despesa burocràtica.

Centralitzar, no centralitzar... Bé, jo crec que, de fet, hi ha un esforç important de donar resposta al que són les peticions, o al que són, diguem-ne, els autèntics desitjos dels ens territorials. El 87, per exemple, les transferències dels ens territorials consignades al Projecte de Pressupost —parlant de la centralització, per exemple— pugen a 7.252 milions de pessetes, és a dir un 33% més que el 86. La distribució d'aquest import, la comparació respecte a l'any anterior que pot fer és la següent : en transferències corrents, passa de 1.393 a 2.444, un augment de 1.051, que representa un 75%; les transferències de capital passen de 4.154 a 4.808, un augment de 654, és a dir, d'un 16%. L'augment més significatiu es produeix en el Departament d'Ensenyament, per exemple, que incrementa les transferències a corporacions locals amb més de 1.200 milions de pessetes; destaca també, per exemple, l'augment que es produeix en els crèdits destinats a convenis per a centres de Formació Professional i d'EGB, que, de 403 milions el 86, passa a 1.404 el 87, amb un increment percentual del 248%. I, d'altra banda, també té especial rellevància, les transferències que al Departament de Cultura són de més de 300 milions de pessetes, la major part d'aquest increment es produeix en les subvencions als béns locals per impartir cursos de català i per al desenvolupament de campanyes de normalització lingüística que, el 87, l'augment respecte al 86 és del 47%, passant de 274 milions a 404. Per tant, a mi em sembla que, pel que fa referèn-

cia a la centralització, es pot demostrar que hi ha un esforç de desconcentració a través dels ens territorials.

Hi ha un esforç en la política del benestar social, és evident. És evident que, de fet, la mateixa distribució competencial entre l'Administració central i les comunitats autònomes, fa que tot el que siguin tasques pròpies del que és l'Estat del benestar social, passin a les comunitats autònomes.

D'aquí, el fet que l'acte del finançament de les comunitats autònomes no sigui tan sols un acte de repartir poders, sinó que sigui un acte, una decisió política per part del Govern central, que vol més mantega o més canons; és evident, que no tan sols és un acte, diguem-ne, de desconcentració i de descentralització del poder, sinó que és una decisió política, és una decisió política, també perquè sap perfectament que l'Estat del benestar el realitzen, de fet, més les comunitats autònomes que no pas les competències que han quedat pròpies de l'Administració central.

Però és que aleshores, és clar, vull dir, no entrem en comparacions, perquè si entréssim en comparacions de veure qui és el que gasta més en política de benestar social, o qui és el que gasta menys en política de benestar social, un diria : «Escolti, com és possible, per exemple, que les inversions en defensa, del programa FACA, augmentin d'un any per l'altre al voltant del 23%?» És això la política del benestar social? I ho dic perquè, potser, s'ha parlat abans, de dir que hi havia conceptes diferents de política de benestar social —jo no sé si, realment, aquest pot ser, un argument diferent de la política del benestar social.

Es parla i es diu, aleshores, un èmfasi també de la política del reaccionari, i es diu que a Treball, per exemple, en el programa del foment del treball hi ha només 250 milions. No, no hi ha 250 milions, n'hi ha 2.191 —ha estat una confusió també—, n'hi ha 2.191; n'hi ha, en tot cas, 250 menys que l'any passat, que són compensats pel programa d'aprenentatge.

Hi ha la crisi de la sanitat. 60.000 milions de pessetes dels dèficits dels centres concertats. Bé, en l'articulat no hi ha cap mesura, no... sí que hi ha una mesura, en l'articulat hi ha la previsió d'un crèdit ampliable a 1.000 milions de pessetes en funció dels acords a què es puguin arribar pel que fa referència a la reordenació del sector, perquè sí que el que també voldria recordar a la Cambra, senyores i senyors diputats, és que l'acord a què es va arribar amb el Ministeri de Treball era un acord per fixar el funcionament de la sanitat a Catalunya, però no per portar a terme un pla de reordenació; és a dir, en les converses també va sortir aquest tema de la reordenació del sector a Catalunya, que transcendia, d'alguna forma, al que podia ser un acord entre el Conseller d'Economia i el Conseller de Sanitat i el Conseller de Treball, perquè era un acord que transcendia, que implicava altres departaments, altres ministeris —entre ells, el Ministeri d'Hisenda, naturalment—, i, per tant, l'acord que es va firmar era un acord estrictament de fixar un percentatge sobre unes bases de la liquidació per tal de fixar el que era el funcionament normal, automàtic, dels fons ordinaris de funcionament de la sanitat a Catalunya. Per tant, no és ara voler replantejar un tema quan un acord està tancat, no; l'acord, diguem-ne, és com allò dels serveis, la porta, una altra cosa és que aconseguim o no aconseguim l'acord, però la porta per a aquest tipus d'acord, respecte a la reordenació del sector està oberta per part de l'Administració central; tan oberta, que,

al Ministre de Sanitat, fins i tot, li sembla que aquest pot ser un pla, no solament per a l'ICS, sinó també extensible a altres comunitats autònomes que han rebut també la sanitat.

La inversió regionalitzada. Bé, deu ser que devem tenir uns números diferents. Segurament. En tot cas, seria bo, fins i tot, que els tècnics se'ls acabessin de mirar, perquè els que vostè m'ha dit, els que s'expliquen aquí, no són exactament els números que surten, o que s'expliquen o que resulten de l'anàlisi que es fa del període 82-85. Concretament, pel que fa referència a la inversió regionalitzada, des d'un punt de vista quantitatiu, les actuacions inversores se situen on els dèficits són més importants, i així nosaltres tenim que les comarques del Baix Llobregat, el Barcelonès, el Vallès Oriental i el Vallès Occidental representen 11.098 milions de pessetes, és a dir, el 30% de la inversió total i el 50% de la comarcalitzada —el 50 de la comarcalitzada, de la que es pot comarcalitzar. Però a la vegada hi ha un esforç per ajudar les comarques també deprimides, amb una renda per habitant inferior a la mitjana; concretament, i segons la documentació annexa al Projecte de Llei que vostès tenen, al Pallars Jussà es destinen, en principi, 404 milions de pessetes —que representen 21.621 pessetes per habitant— i al Baix Ebre 1.272 milions, amb un índex per càpita de 18.620 pessetes.

Trobar el punt d'equilibri en la regionalització de la inversió no és fàcil, jo li ho reconec, no és fàcil. Les crítiques que tots plegats fem al Fons de Compensació Interterritorial n'és una prova; per una banda, cal ajudar a aquelles comarques que experimenten una forta regressió demogràfica i econòmica, i, per altra banda, no es poden oblidar aquelles comarques que, gaudint d'uns índex més elevats de renda per càpita, experimenten un grau molt elevat de concentració urbana, acompanyat de seriosos dèficits d'infraestructura social i de taxa d'atur més elevada.

Sens dubte, de tota manera, senyores i senyors diputats de la Cambra, sens dubte, la declaració d'una sèrie de zones assistides, com poden ser les ZUR, la zona pirinenca, la conca del Llobregat —declaració de zones assistides per Brussel·les a requeriment del Govern de Madrid— facilitaria, segurament, l'accés al fons FEDER, que ajudaria a resoldre aquesta permanent dicotomia en la qual ens trobem i que tant ens preocupa a tots plegats. Si, realment, hi hagués zones, com la de la ZUR, com l'eix pirinenc, com la del Llobregat, com algunes zones deprimides importants de Catalunya o algunes amb alta taxa d'atur, si el Govern de Madrid, a Brussel·les, ho planteja com una reivindicació, pot ser, perfectament, que això ens ajudi —perquè ens arribaran més fons, és multiplicador, multiplica, fins i tot, en un 30% el Fons de Compensació Interterritorial—, doncs, pot ajudar al fet de poder resoldre aquest problema que tenim plantejat.

Se'ns parla d'una alarmant situació del dèficit del sector públic; se'ns posa l'exemple de la Junta de Sanejament que, només vull dir, de passada —després parlaré del dèficit del sector públic—, respecte a la Junta de Sanejament, bé, realment, si això que se'ns diu aquí fos cert, s'haurà de mirar que les administracions actuants —que no és la Junta de Sanejament, les administracions actuants—, doncs, realment complissin els plans d'actuació que li marca la Junta de Sanejament.

Pel que fa referència al sector públic institucional de la Gene-

ralitat, que se'ns diu que està en una alarmant situació de dèficit, bé, aquest és un tema que, realment, doncs, mereix, em sembla, una reflexió aprofundida. Certament que, a més de l'Administració de la Generalitat i dels seus organismes superiors —Parlament, Consell Executiu, Sindicatura de Comptes, Consell Consultiu—, s'integren les entitats gestores de la Seguretat Social, i els següents ens : organismes autònoms administratius, l'Escola d'Administració Pública, organismes autònoms comercials, industrials i financers, Institut Català del Sòl, ens públics de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, entitats de dret públic sotmeses a l'ordenament jurídic privat —ferrocarrils—, societats mercantils amb participació total o majoritària de l'Administració —TABASA—; això és el que correspon al sector públic que té una alarmant situació de dèficit. Respecte als ens anomenats anteriorment, els seus pressupostos per al 87 pugen a 75.675 milions de pessetes, dels quals 39.156 procedeixen de subvencions i transferències dels diferents departaments de la Generalitat, és a dir, un 52%, i 36.520 són ingressos propis, el 48%. Els ingressos propis procedeixen bàsicament d'una de les següents fonts : o bé ingressos propis obtinguts per la gestió pròpia, 31.000 milions de pessetes, el 41%, o bé producte de l'endeutament propi com a entitat, diguem-ne, pròpia, el 7%.

Però aleshores hem de mirar quin era el significat de cadascuna d'aquestes tres fonts? La subvenció, els ingressos propis, l'endeutament. És que l'INCASOL, per exemple, no podria ser una direcció general d'arquitectura? O comptariem com a dèficit alarmant del sector públic català, o ho comptariem com una despesa de funcionament típica del Departament d'Obres Públiques. Si se li ha donat la forma d'organisme autònom és per donar-li més flexibilitat, però, en tot cas, això no demostra, en absolut, que hi hagi un dèficit alarmant, perquè si ho comptéssim d'una altra manera seria una despesa més a afegir al que és el compte de les despeses de funcionament del que és la Generalitat. D'altra banda, l'aportació de l'Administració central de la Generalitat per finançar els serveis públics que presten els diferents ens, és a dir, les subvencions, aquest import de les subvencions no pot ésser superior a la diferència entre les despeses corrents totals i els ingressos corrents propis d'aquests. Per tant, les subvencions són equivalents al cost de la prestació dels serveis si fossin prestats directament per l'Administració i no s'hagués constituït un organisme especialitzat amb personalitat jurídica pròpia. En cap cas, doncs, es pot afirmar que l'import de les subvencions corrents que perceben, des del punt de vista conceptual, l'import aquest sigui equivalent al dèficit de l'organisme. I un exemple pot clarificar aquesta afirmació, com ja he dit abans : l'Institut Català del Sòl, l'Escola d'Administració Pública. És que l'Escola d'Administració Pública no podria estar ficada dintre de la Direcció General de la Funció Pública? El fet que no sigui així és a causa d'una decisió sobirana d'aquesta Cambra, però, en definitiva, els seus costos, la subvenció que rep de la Generalitat no és un dèficit de l'Escola, és una despesa més que hauria tingut la Direcció General de la Funció Pública. I per a les entitats que estan sotmeses a l'ordenament jurídic privat, aquesta alarmant situació de dèficit —alarmant situació de dèficit del sector públic— és en funció de la política tarifària que nosaltres posem. Si realment la política tarifària la posem en determinades empreses públiques d'ordre privat, evidentment que no

tindrem dèficit, però és que estan fent un servei públic. Si aleshores elevéssim nosaltres les tarifes segurament no hauríem de subvencionar aquestes empreses o aquests organismes autònoms, però, aleshores, evidentment, estaríem fent, segurament, un mal servei perquè no donaríem accés a un servei públic a tots els ciutadans.

Ja en un altre tipus de reflexions, també voldria fer les següents. Jo voldria insistir molt en el que fa referència al tipus de despesa que nosaltres hem rebut, de funcionament que hem rebut, el tipus de béns, de prestació de béns i serveis que nosaltres hem rebut són de tipus recurrent, molt poc flexibles i, doncs, de tipus molt rígid, de tal manera que un dels acords... quan s'arriba a un acord en la Comissió Mixta de Valoracions, quan es dona un petit marge fins i tot en el que podran percebre les comunitats autònomes, és quan la mateixa Administració central es fa, diguem-ne, particip o reconeix que no hi ha la possibilitat per part de les comunitats autònomes de fer una dràstica frenada en la despesa com pot fer, per exemple, l'Administració central. L'Administració central —això que dèiem abans— decideix pagar un 10% al programa FACA i, evidentment, significa, i ho pot fer, perquè significa, doncs, deixar de fabricar X nombre d'avions o X nombre de tancs —exactament no sóc un expert en aquest tema— i, aleshores, evidentment, això significa una forta tallada. En canvi, el tipus de servei o el tipus de producte, per dir-ho així, de servei que nosaltres produïm a les comunitats autònomes, que les comunitats autònomes produeixen és molt més recurrent, molt més rígid, molt més difícil de tallar de cop i, per tant, molt més d'alguna manera tendent a ser recurrent, a anar-se presentant en el temps. Per tant, és evident que quan vostè diu la despesa corrent, la despesa corrent en aquest cas no la frenen, a vostès se'ls presenta cada any. Bé, és que és recurrent, aquesta presa de corrent, és que realment són mestres, que és molt difícil fer una actuació aquí, en aquest cas de tipus dràstic, de tipus, diguem-ne, doncs, com es pot fer en altres actuacions. De totes maneres sí que jo el que els voldria recordar és que malgrat tot, la despesa corrent en l'exercici del 87 perd pes respecte de la que tenia l'any 86.

Respecte al que vostè diu... Bé, aquí no hi ha cap compromís, no hi ha un acte de compromís per part del Govern respecte a aquesta Cambra en el sentit de presentar un projecte de llei que és molt flexible en el sentit que pot variar a través de diferents actes normatius dels mateixos Consellers o del mateix Conseller d'Economia. Bé, jo li haig de dir que sí, que és veritat. És a dir, el dret pressupostari, no fem altra cosa que intentar adaptar-nos al que està fent diguem-ne, doncs, els Pressupostos Generals de l'Estat, i el dret pressupostari en aquests moments, el que fa en aquests moments o al que tendeix en aquests moments és a tenir una gran flexibilitat en el sentit de poder realment tenir aquesta agilitat més gran de cara a donar respostes a problemàtiques que se li plantegen.

Jo crec que sí, contràriament al que vostè diu, jo crec que sí que queden clars el que són els objectius d'aquest Pressupost, jo crec que sí que, podríem dir, amb la humilitat que caracteritzen els mitjans financers de què disposem, però que hi ha un objectiu clar de modernitat, que aquest objectiu clar de modernitat s'instrumenta a través dels mateixos Departaments o a través de l'Institut Català de Finances o a través del Laboratori d'Assaig i que pot ser, fins i tot, que no sigui tan brillant, ni tan

espectacular, ni tan, diguem-ne, que es vegi tant, ni que vesteixi tant, ni es pugui fer tanta publicitat, el que fa, per exemple, el Laboratori d'Assaig o el que fa per exemple l'IRTA no sigui tan espectacular com el que es pugui fer a través de noms importats des de fora que puguin fer altres organismes, però que, de fet, estan fent una realitat i estan fent un servei molt important al país, i que el problema de les homologacions, i que el problema d'uns serveis que es donin als administrats són, realment, de fet, unes prestacions que tenen una gran importància. I jo crec que sí que hi ha una lluita contra l'atur, quants llocs es crearan? Segurament el meu antecessor i jo mateix havíem caigut en els primers exercicis que presentàvem en aquesta Cambra, potser fins i tot amb la pretensió de quantificar el fet de dir: «bé, escolti, aquesta inversió pública, si tenim en compte el que expliquen els constructors que cada pesseta invertida en el sector de la construcció pot crear 1,2 llocs de treball, anem a veure, exactament, quants llocs de treball...» Miri, preferim no dir-ho, això, però de fet existeix una inversió que voreja els 70.000 milions, un increment de 70.000 milions de pessetes i, per tant, aquest increment d'inversió pública, jo crec que sí, i si més no potser no els crearà, però, en tot cas, ajudarà que no es destrueixin aquests llocs de treball a Catalunya, a casa nostra. A través de què?, d'un esforç que ve de dos costats, d'una disminució, d'una pèrdua de pes de la despesa corrent, per un costat i a través, evidentment, d'un esforç en la inversió.

D'allò de la burocratització, he intentat contestar-li abans fent-hi referència. I només una qüestió que també volia assenyalar-li, és a dir, l'esforç de la inversió en aquest terreny que vostè el preocupa de l'atur, com a problema fonamental de Catalunya, amb una taxa molt alta del 21%, la inversió continua essent —li ho repeteixo— si mira el conjunt dels pressupostos, organismes autònoms a part del 25% i del 18,4%, si ens fixem només en el que és Administració de la Generalitat.

Pel que fa referència només a acotació d'informació pel que fa referència a la Presidència, hi ha un detall que potser no surt prou explícit en la memòria dels pressupostos o en el mateix Pressupost que voldria sotmetre a la seva consideració, pensin —això sí que ha sortit a la premsa els darrers dies— què pot significar tot el canvi, diguem-ne, d'estructures de la marxa dels serveis de la Diputació cap a Can Serra i, per tant, el renovament tant de tipus personal com de material que pot significar el fet aquest, en el sentit d'explicar algunes de les partides, alguns dels increments que a vostè, certament, el poden sobtar del Departament de la Presidència —només simplement com una acotació i com una deferència per la seva pregunta.

Res més, moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, a conseqüència d'aquesta intervenció tenen dret a tornar a intervenir els senyors diputats que han presentat esmenes a la totalitat. Senyor Lucchetti, li prego que s'atengui als sis minuts que són els que, segons la meua apreciació, estan disponibles.

El Sr. LUCCHETTI: Miraré de fer-los gràcia d'alguns minuts d'aquests sis, en el sentit, no de fer-los gràcia, sinó d'estar-hi menys temps.

Senyor President, senyores i senyors diputats, jo voldria referir-me a alguns dels punts que ha tractat el senyor Culler ara, en aquesta última intervenció, perquè és cert que tots els

membres de la Comissió Mixta, i nosaltres coneixíem els criteris, i de fet no és que s'explicitessin ara, aquests criteris, eren criteris coneguts, la posició dura i jo diria antiautonòmica del Govern central en el tema de la negociació tots l'hem conegut i tots l'hem patit, per tant no és un tema que ara se'ns presenti; que el coneixíem, sí, que es podia no acceptar, també, senyor Cullell. Jo crec que ens hi hem situat, en aquesta lògica, ens hem situat en aquesta lògica i això ens ha portat a un acord que, en alguns aspectes —hi insisteixo— pot hipotecar, no dic que segur que hipotequi —hi ha aquest problema del llistó màxim i del llistó mínim que vostè explicava—, però que pot hipotecar el finançament no només de la Comunitat Autònoma de Catalunya, sinó en general de les comunitats autònomes a Espanya en el futur. I aquest és un tema que ens sembla que és el més greu d'aquest acord, aquest és el que ens sembla que és el més greu d'aquest acord. Perquè, senyor Cullell, hi havia una altra fórmula que s'havia aprovat per unanimitat en la Comissió Mixta de Valoracions, una altra fórmula que servia, que resolva aquests problemes, i aquesta és la fórmula que, en un moment determinat, vostè diu que algú va trencar la unitat de la Comissió Mixta de Valoracions, jo crec que la Comissió Mixta de Valoracions es va trencar objectivament per les dificultats que la fórmula que tothom acceptava com la vàlida, jo diria, i possible, amb una altra actitud, evidentment, de la Generalitat i del Govern central, aquella fórmula era millor que la que s'ha arribat. Quan dèiem «el millor acord possible», senyor Cullell, el millor acord possible jo crec que no és aquest al qual hem arribat, no és aquest al qual hem arribat i que no ens hauríem de conformar amb això. És cert que això queda obert, però estem en una fórmula que tanca un període transitori. És cert que també n'obre un altre, de període transitori, i això també és dolent, això també és dolent. Però no és bo que passats aquests sis anys de període transitori nosaltres ara ens trobem amb una fórmula que té aquestes dificultats que jo he esmentat. Si més no, si més no, perquè ens temem que d'aquí dos anys aquesta fórmula els permetrà a vostès de tornar a practicar aquest victimisme que tan bons resultats els està donant. I això és el que ens temem nosaltres i no ho voldríem, no ho voldríem no solament perquè una fórmula millor seria bona per a Catalunya, sinó perquè una fórmula millor segurament els hauria tret a vostès aquesta font inesgotable de recursos polítics que tenen vostès quan poden donar la culpa a algú de les coses que, moltes vegades, són vostès que fan malament. D'aquí dos anys en tornarem a parlar, jo crec que potser no arribarem a dos anys que tornaran vostès a fer servir aquesta fórmula.

Respecte al tema de les inversions. Nosaltres és cert que hi ha un cert accent en l'esforç inversor en aquest Pressupost, les inversions creixen, els capítols de capital creixen més que la despesa corrent, però nosaltres pensem que segueix sense haver-hi criteris a l'hora d'enfocar aquestes inversions. No hi ha criteris ni amb quines tecnologies intensives de mà d'obra, si el tema de la intensivitat en mà d'obra és un argument que es barreja a l'hora d'escollir les tecnologies més adequades a aquestes inversions. Nosaltres no sabem quin pes es dona a la participació de les entitats locals, amb la decisió, amb la descentralització i amb la territorialització d'aquestes inversions. Nosaltres no sabem, més ben dit, sabem que no tenen cap pes les organitzacions sindicals a l'hora de programar aquestes in-

versions —i aquest és el tema que a nosaltres ens preocupa. És cert que hi ha més inversions aquest any que l'any passat, que creixen més que la mitjana del pressupost, però nosaltres aquest no és el tema en què nosaltres hem posat l'accent, però pensem que es continua sense haver-hi criteris i, sobretot, es continua sense haver-hi un tractament global del tema de les inversions. Cada Departament tenim la impressió que va fent les seves inversions petites o grans, que un petit calaix de sastre es dona a Treball, inversions de Justícia, inversions d'Ensenyament, per bastir un anomenat «Programa de Foment de l'Ocupació», però que això no és una política global de foment de l'ocupació, que hauria de ser la preocupació no de Treball, hauria de ser la preocupació del conjunt del Consell Executiu —ja m'hi referiré després.

El tema de l'endeutament, en fi, nosaltres estem una mica astorats en aquest tema, perquè nosaltres estem molt tranquils amb el nivell d'endeutament que en aquest moment s'ha arribat aquí a Catalunya, i no ens preocupa, i no ens preocupa ni políticament ni econòmicament, pensem que estem bastant per sota dels mínims legals i que aquest moment econòmic i polític que viu Catalunya requereix un esforç més gran en l'activitat econòmica per part del Consell Executiu i, per tant, a nosaltres no ens preocupa. I que no se'm digui que és perquè no estem en el Govern, perquè ho diem des del Parlament i amb la responsabilitat que ens dona estar com a Grup parlamentari en aquest Parlament.

I, finalment —perquè veig que se m'encén el llum i no he complert el que jo havia dit—, el tema de la territorialització.

Senyor Cullell, no podem parlar de xifres absolutes quan parlem de comarques. Parlem de xifres per habitant; és cert que l'habitant no és l'única variable que s'ha de tenir en compte, però és una variable molt significativa, i vostè ha donat xifres absolutes, i aquí no obviem elements tan importants com són la taxa d'atur, o el nivell de renda, etcètera, a l'hora de distribuir les inversions. Senyor Cullell, és més de mig bilió de pessetes, el pressupost consolidat. Aquí parlem dels 480, però és més de mig bilió de pessetes el pressupost consolidat de la Generalitat per a l'any 1987. Això permet fer moltes més coses de les que es fan, i millor. Aquest és el sentit de la nostra esmena.

El Sr. PRESIDENT : L'Honorable Diputat senyor Armet pot intervenir per un temps de quinze minuts.

(Remor de veus.)

El Sr. ARMET : Senyor President, senyores i senyors diputats, intentaré —utilitzant la nomenclatura del Conseller d'Economia i Finances— que no es produeixi un «baixón» en el debat. Faré tots els esforços, i, per tant, les al·lusions personals les dono per rebudes en la cartera dels meus records desagradables, però no rebudes parlamentàriament. Entrem en el tema.

Una primera consideració : els temes de finançament autonòmic, jo crec que ho he dit molt clarament, era sobrer que entréssim a parlar d'aquests temes quan s'ha debatut a bastament en comissions informatives, se n'ha parlat al carrer, però recordem una cosa que és absolutament essencial, i que està en la nostra posició, i em sembla que seria bo de dir-ho en aquesta Cambra : quan les coses surten bé a Catalunya? Quan hi ha la mínima unitat; en aquest cas, la unitat en paral·lel, però unitat. En segon lloc, quan hi ha una solvència tècnica i una fermesa en la defensa d'unes posicions. No l'esgarip, no la recollida de

signatures; no. Vol dir que hi ha una actitud, diguem-ne, de fermesa en la defensa d'unes posicions. I, en tercer lloc, quan hi ha la voluntat d'interlocució amb el Govern de l'Estat.

I el primer requisit és bàsic, és una certa unitat de política catalana; això és evident. I vostès saben que nosaltres hem fet enormes sacrificis, fins i tot enormes sacrificis de quedar-te en segon pla, d'estar a la sala de màquines, d'intentar defensar unes posicions quan el President de la Generalitat parlava de concerts per a l'autonomia i tal... és a dir, hi ha hagut tot un canvi de posicionament que nosaltres n'estem, realment, satisfets, perquè la resultant és positiva. I pensin vostès que les expressions de victimisme, quan el victimisme s'utilitza i no dóna resultats, evidentment el victimisme és una tècnica que per política catalana, per obtenir coses concretes per a Catalunya és negativa, encara que electoralment pugui ser molt positiva. I aquesta és la diferència exacta. El que cal és fermesa en la defensa dels nostres drets i voluntat d'unitat política, no intent de voler representar el conjunt del país perquè, realment, la potencialitat del país en surt perdent.

Crec que aquest és un element important, sobretot de cara a un horitzó que pot estar, diguem-ne, presidit per la impaciència de la dreta espanyolista a trobar interlocutors viables i importants al nivell de Catalunya, i que aquesta lliçó quedés apuntada com una lliçó positiva, des de la perspectiva de la nostra autonomia, i fos una mica la via a seguir per a altres temes.

Entrem en aspectes molt concrets: tributs cedits; senyor Culler, tributs cedits? Òbviament; el diputat que li parla no s'ha de disculpar amb vostè ni fer cap tipus d'explicació complementària. Ha de dir a aquesta Cambra que quan es treuen unes dades, aquestes dades són dades homogènies treient l'impost de luxe d'una estadística i d'altra, i surt exactament el que jo li assenyalo, no la quantitat global, sinó depurant i situant les quantitats homogènies; tinc el quadre perfectament elaborat pels nostres serveis tècnics i tot el tema de tributs cedits, propis, i taxes hi havia una previsió pressupostària el 85 de 73.500 milions, i al 86 una previsió pressupostària de 56.100. I això és una nota molt marginal; el que passa és que a vostè, és clar, li ha dolgut profundament, era la descoberta d'una jugada: acabar el dia 31 dient als mitjans de comunicació: «Aquest any, d'impostos cedits hem arribat al 110%», home!, és evident que arribarem al 110%, perquè, lògicament, hi ha aquesta baixa notable amb quantitats homogènies de 17.000 milions d'un any a l'altre, per tant, un tema col·lateral, perquè el tema central d'aquest debat eren els vuit punts que aquest portaveu socialista ha posat damunt la taula, un rera l'altre. Tema marginal, expressat amb plena solvència i fet com s'han de fer les coses. (*Remor de veus.*)

El tema de l'endeutament. Pensin vostès que l'endeutament pot ser de 205, 210, 250, 300, si es preveu un flux d'ingressos per anar amortitzant el que són les càrregues de l'endeutament. El problema no és la quantitat de l'endeutament; el problema és que no hi ha els fluxos d'ingressos per preveure l'amortització de l'endeutament, i el problema està quan aquest endeutament significa una hipoteca per al futur de la nostra activitat; aquest és el tema. O sigui, no mitifiquem les quantitats d'endeutament que són importants, sinó que centrem el tema en el sentit de dir: «no hi ha una previsió de fluxos d'ingressos per amortitzar aquest endeutament». Endeutament, resum d'endeutament: 137.070 milions de pessetes, Administració Ge-

neralitat de Catalunya. Entitats autònomes, empreses i ens públics, 48.601. Total a llarg termini: 185.671. Crèdit de tresoreria —que el posem aquí, el crèdit de tresoreria perquè vostès actuen amb crèdits de tresoreria consolidats, perquè sempre estan al sostre màxim, no juguen amb un crèdit de tresoreria, perquè no han volgut donar mai informació de quin és el saldo dia a dia, sinó que realment consoliden el crèdit de tresoreria—: 19.389. Total: 205.060 milions de pessetes; aquest és l'estat de l'endeutament. Amb amortitzacions previstes aquest any, entitat per entitat, organisme públic per organisme públic. Aquesta, exactament, és la situació de l'endeutament.

El problema no és que aquest endeutament siguin 205.000 milions de pessetes; el problema és que vostès han creat les bases dels impostos del futur, perquè aquests impostos ja pivoten sobre el present. Amb l'estructura pressupostària actual, vostès estan fent la ficció de programacions d'ingressos per la via de màquines escurabutxaques, per la plena o bingo, que no va sortir, per qualsevol via que passi més o menys desapercibuda, però vostès han creat les bases —si és que es pretén fer alguna cosa de cara al futur— per a la creació d'impostos, perquè aquests impostos, *de facto*, estan continguts en l'esquema pressupostari, i vostè, senyor Conseller, quan se'n vagi de la Conselleria podrà dir: «gràcies a la meua actuació, l'endeutament de 205.000 milions, s'han creat les bases dels primers impostos de l'autonomia de Catalunya.»

El tema de la centralització és evident. La centralització i la no-coordinació amb altres institucions, és una constant del Pressupost, i s'intenta plantejar la Generalitat com una diputació territorial, no com el Govern nacional de Catalunya, que a l'hora de ser el Govern nacional de Catalunya és govern dels governs locals, i que, per tant, l'esforç que cal fer és un esforç de coordinació i d'entesa. I pensi vostè que els diners d'ocupació, concretament els 250 milions de pessetes, anaven dirigits a una política amb els ajuntaments, quantitat que era de 2.650 milions el 85. La política de coordinació amb ajuntaments per fer plans d'ocupació, que era allò que es multiplicava, una pesseta posava la Generalitat, una pesseta els ajuntaments, hi havia una acció decidida, resulta que es redueix a un 10%; es redueix a un 10%. I la centralització, senyores i senyors diputats, és tan greu, que serà una mostra —i em permeten l'expressió amb tota rotunditat— de cinisme polític afirmar que es vol la desconcentració de l'Administració de la Generalitat de Catalunya quan tots els funcionaris estan situats ja damunt del territori amb un pes específic central fortíssim, i, això, en el moment que tenim ja la contractació quasi al cent per cent dels funcionaris, impedeix qualsevol moviment de futur. I aquí podem estar parlant de províncies úniques, de diputacions, de noves regions..., del que vulguem. Però això crea unes inèrcies i un determinisme de futur, que l'ha creat aquest mateix Govern fent una còpia mimètica dels departaments ministerials, fent una còpia de desenvolupament administratiu típica d'un departament ministerial, i mai amb cap sensibilitat territorial, que era el que requeria el nostre país.

Els temes de benestar social. Bé, jo, en primer lloc, li diria que el tema dels canons i mantega, el primer que el va llançar en aquest Parlament vaig ser jo, fa molt poc, fa dos mesos. No pretenc el *copyright*, perquè és d'una vulgaritat increïble (*remor de veus*), perquè és evident que això ho deia en Molotov, que

això està en el capítol primer del llibre de Samuelson, quan diu: «El primer que cal fer en economia és dir: canons o mantega», des del punt de vista que economia és la ciència que en última instància es planteja alternatives diferenciades.

Jo el que diria és que en aquest tema siguem extraordinàriament curosos, extraordinàriament curosos. I el tema és el següent: vostès, amb més de 65.000 milions de pessetes dels ingressos, vostès no fan una millora de l'estat del benestar a Catalunya, quan el 90% de competències de l'estat del benestar estan a les seves mans. És evident, i aquesta és una de les forces de l'autonomia.

És a dir, per què la nostra comunitat autònoma és l'única de tot Espanya que no ha pogut fer el concert ple, al cent per cent, en ensenyament? No ha pogut fer la gratuïtat de l'ensenyament. Per què la crisi que hi ha a la sanitat catalana té molta més fondària i importància que altres que es puguin produir a d'altres llocs de l'Estat espanyol? Per què no es fa una política de foment i de millora del camp dels serveis socials, que realment hi ha una tradició, i uns homes i dones disposats a emprendre una política en aquest sentit? Per què no es fa una política de coordinació amb tots els ajuntaments de Catalunya, que, com vostè sap, es gasten diners en les competències que han d'executar perquè la llei els ho mana, però també es gasten molts diners en competències que els altres no desenvolupen i, per tant, la coordinació, des d'aquest punt de vista, amb els ajuntaments, és una manera de donar força a una política sectorial.

El tema de sanitat. Jo he vist aquest acord, i aquest acord del que parla és de com ha de baixar el percentatge durant deu anys, a partir del 16,3 al 15,8/9, si no m'equivoco, i, per tant, va ser un acord que no tenia res a veure amb aquests grans debats que fèiem aquí, que es deia que la despesa unitària era del 18%. Finalment es va signar això. No dic si és millor o si és pitjor; fins i tot havia dit que es podia arrencar una mica més. Ara és un acord que ens vincula de cara el futur, i, a més, l'última part d'aquest acord diu una cosa claríssima: «El Consell Executiu de la Generalitat es compromet que els hospitals de Catalunya vagin liquidant tot el seu endeutament amb la Seguretat Social.» I això està posat allà. Que liquidin, que netegin, allò que el mateix Conseller diu que els hospitals tenen com a deute, que són 60.000 milions de pessetes, no quantitat pas petita. I el que resulta, i perdonin que els faci una explicació, que em sembla que pot ser bastant divertida, és que hi ha dos plans de reordenació en aquests moments a Catalunya... no, no; de pla, pla, no n'hi ha cap, vull dir que hi ha dos papers, bàsicament. Un pla que està escrit en llengua catalana, que és, diguem-ne la carta als reis integrals, i l'altra que s'envia a Madrid, que hi ha excloses algunes coses que hi ha en català, per exemple, quan en català es diu que es demana una moratòria de trenta anys per pagar la Seguretat Social i a la Hisenda pública per part de tots els hospitals de Catalunya, és clar, vostès no deuen tenir el coratge de portar-ho a Madrid, i això en la llengua castellana no hi és. (*Remor de veus.*) Aquesta és la situació exacta en aquest tema. Per tant, és clar, quan les coses es van jugant d'aquesta manera, quan resulta que vostès han aconseguit una política genial, que és expulsar el seu problema en el sector, i ara el problema és del sector, i el pobre gestor hospitalari està amb l'aigua al coll, que no sap per on tirar, el que vostès sí que han aconseguit és tenir una sanitat domesti-

cada, per què? perquè l'aixeta no els funciona; claríssimament, la tenen domesticada, però la crisi l'han traslladat des de l'Administració al mateix sector sanitari de Catalunya.

El tema de les inversions territorialitzades. Tenim un gran avantatge, un informe, el quadre 3.4.13, publicat per la mateixa Conselleria, l'hem agafat i l'hem estudiat, i hem agafat la renda mitjana que surt de l'anuari estadístic de la Generalitat de Catalunya, una altra dada sortida, oficial, de la Generalitat de Catalunya. Hem agafat l'índex d'atur que surt amb informació de la Generalitat de Catalunya, una altra informació. I sobre aquesta informació sorgida estrictament de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, què hem fet? Hem fet les anàlisis corresponents. Llavors, és clar, resulta que el grup de vint-i-cinc comarques, el sumatori —perquè una comarca no té pes específic territorial— d'aquestes vint-i-cinc comarques, que tenen una renda inferior a la mitjana, ha rebut bastant menys diners que les onze que tenen una renda superior a la mitjana, i això em sembla que és espectacular, i això em sembla que és important. I quan agafem l'atur, veiem que les set comarques que tenen un índex més alt d'atur, han rebut molta menys inversió que la resta que tenen menys atur. I si nosaltres anem agafant per percentatges de vot de Convergència, la correlació amb la renda comarcal és altíssima, i llavors resulta que ja és espectacular.

Tot això ho pot calcular vostè, senyor Cullerell, de tot això li podem trametre tota la informació. El que succeeix és que vostès, en aquest cas, han llançat unes dades que no són les nostres dades, perquè les nostres dades les hem tret sempre de la mateixa base pressupostària, i no hem tingut mai a la nostra disposició l'execució de les inversions en concret. I, en aquest sentit, vull recordar una cosa que avui no s'ha dit, i és que la Conselleria d'Economia i Finances i aquest Govern, en el seu conjunt, només aconsegueix que el 60%, o 61% de les inversions dels diferents pressupostos es puguin comprometre en el mateix any, quan les despeses dites generals, burocràtiques, de funcionament —que són els capítols de personal, capítol 2, capítol 4— arriben al 95%. Per tant, quan parlem sempre d'inversions tinguem molt present que l'execució de les inversions aquí, concretament en aquest Govern, seria del 60%, i l'equiparació vàlida és una equiparació més —en aquest cas pel tipus d'inversió— d'Administració local que d'Administració estatal, perquè, sens dubte, l'Administració local moltes vegades té unes càrregues d'inversió molt fortes, que el fet de ni començar baixa brutalment el percentatge.

El tema del sector públic. En el tema del sector públic, és divertidíssima la lliçó que se'ns ha fet. És a dir, hi ha un dèficit de 43.000 milions de pessetes, perquè, és clar, la gent paga un preu polític als ferrocarrils, perquè d'una manera o d'una altra es beneficia una part dels ciutadans.

Vol, senyor Cullerell, que repassem un per un els organismes i les empreses públiques de Catalunya, i veurem com hi ha un dèficit creixent no explicable? Què volen, vostès? Que diguem que la butaca del Romea, per exemple, ens costa 10.000 pessetes a cada espectador, quan seiem, diguem-ne, en el Romea? Volen que expliquem això? I podríem anar explicant, un per un, els diferents organismes autònoms que tenen un creixement espectacular sense cap tipus de control, perquè el problema més greu que poden tenir aquests organismes, lògicament, és que no tenen objectius i, en no marcar-los objec-

tius, la cosa no funciona.

I vostè ha posat un pèssim exemple. Vostè creu que la Direcció General d'Arquitectura hauria de fer la comercialització del sòl? Una direcció general d'arquitectura? Precisament, es crea un organisme perquè pugui fer aquesta comercialització del sòl, però amb aquesta comercialització del sòl, els que havien pensat sempre —la primera reflexió que es va fer, atès que hi havia un patrimoni molt important traspassat per part de l'Estat, que era el tema, diguem-ne, de l'INUR—, el que no podíem preveure és que significuessin ara 7.000 milions de pessetes de dèficit! Perquè, aleshores, què estarem fent? Qui se'n beneficia? Aquest dèficit, qui el cobreix, exactament? Llavors, lògicament, aquí, a part deficiència extraordinària, mostrada per la Sindicatura de Comptes, que no hi ha una comptabilitat patrimonial dels organismes autònoms, això, realment, és alarmant.

I agafant una per una, cadascuna d'aquestes entitats, realment, ens confirmem totalment i absolutament en dir que és un alarmant creixement del sector públic, per una raó molt senzilla : perquè cap dels vectors té tendència a la disminució, perquè no hi ha ni una sola correcció, perquè hi ha un increment notable de despeses burocràtiques i, en molts casos, no queda gens explicada la política de rendibilitat de determinades institucions. O sigui, convé que sàpiguen que l'Escola d'Administració Pública ens costa 200 milions de pessetes... Què se'n treu, exactament, d'això? Convé que entrem en el tema de l'Institut Català del Sòl, que ens costa 100.000 milions de pessetes... Què? Exactament, què es fa, aquí? I, així, successivament. Jo tindria molt d'interès —i aquest serà un tema d'un altre debat—, a parlar d'aquest tema.

En síntesi, vostès, senyores i senyors diputats, hauran vist que hem plantejat vuit grans temes, i aquests vuit grans temes els mantenim fil per randa, exactament, amb el que hem dit, perquè no hi ha hagut ni un argument mínimament sòlid i solvent per rebatre qualsevol d'aquestes consideracions. I, aleshores, per acabar el tema —i torno a aquest principi—, els demano que, a més a més de tirar endavant aquests Pressupostos, no confonguin la política del benestar social amb l'obertura de les oficines —electorals— de benestar social. Que entenguin que la política de benestar social només es fa amb governs progressistes, que no tenen dependències de grups de pressió econòmics, que es fa amb polítiques, diguem-ne, solvents, per tenir marges de maniobra que permetin endegar una política de benestar social, sabent la dificultat que aquesta política té en moments de crisi econòmica i que això només, només seria possible en unes altres circumstàncies, a Catalunya.

Però vostès, curiosament, com a govern de dretes, tenien un marge de maniobra per fer uns correctius, o per donar compliment a allò que vostès s'havien compromès en aquest Parlament, i han optat per no fer-ho, perquè, en aquest cas —torno al principi—, han preferit la continuïtat grisa i reaccionària a l'esperança que es podia derivar de l'anàlisi i de les possibilitats d'aquest Pressupost. (*Remor de veus.*)

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : L'Illustre Diputat senyor Romera pot intervenir per espai de sis minuts.

El Sr. ROMERA : Sí, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Conseller, vostè ha sortit, en torn de rèplica, una mica esvalotat (*remor de veus*), i ha dit allò dels discursos

de fira de mostres. I jo, naturalment, doncs... No cal explicar per què, oi? Per raons de professionalitat, al llarg dels anys, m'he sentit vinculat a aquesta afirmació que ha fet vostè, i he pensat un moment, hi he pensat un moment, i jo li agraeixo molt aquesta referència. M'honora molt, aquesta referència. Miri si m'honora que allà, a la fira de mostres, s'han fet els discursos possiblement més importants dels darrers trenta anys. I allà es va produir l'obertura d'Espanya, comercial i diplomàtica, amb la resta del món, en uns moments en què estàvem tancats, i Barcelona possiblement és coneguda arreu del món —fins ara, que l'olímpiada, naturalment, ha desbordat aquest coneixement—, possiblement, per la Fira de Barcelona.

Per tant, moltes gràcies pel seu compliment, tot i que jo entenc que no tenia aquesta intencionalitat. (*Remor de veus.*) I això em porta a dir-li, a començar com ha acabat el senyor Armet : jo, al llarg de la meua exposició, he fet nou afirmacions; nou afirmacions, diguem-ne, de coses que no ens agraden del Pressupost. Vostè, malauradament —i, li ho dic de veritat, em sap molt de greu—, no les ha rebut. No les ha rebut; potser alguna, en una mínima part i, per tant, no hi insistiré. Vull dir, no torno a agafar tots els papers i a insistir... No. Faré unes referències que pretenc que siguin de l'ordre positiu, fonamentalment de l'ordre positiu, malgrat que comencem fent-los algun retret.

Per exemple, i ja que parlem —o que vostè en parlava— de fira, hi ha unes esmenes de les quals jo hauré de parlar després, però fa quatre anys —sí, quatre anys, per aquestes dates deu fer quatre anys— es va prendre un compromís amb Fira d'incorporar al Pressupost de l'any següent 600 milions de pessetes per unes obres que s'havien de fer. Han passat quatre anys. Sap quantes n'ha cobrat Fira? 300 milions. El que s'havia de pagar el primer any, després de quatre anys n'ha cobrat la meitat. Vol dir que entrem en aquella idea que jo els exposava abans, que una cosa és el que es diu i l'altra cosa és el que es fa, i que al darrere de les paraules o hi ha partides suficients o hi ha enganyifa.

Bé, vostè parla del FDR, i aquí em torna a portar a la necessitat de fer-li uns aclariments. Vostès estan creant, sovint, en parlar d'Europa, falses esperances. Un obre *La Vanguardia*, el diari, un dia al matí, i diu : «Ferrocarril d'ample europeu, de Barcelona a la frontera. La Comunitat Econòmica Europea en paga la meitat.» Això és confondre la ciutadania, perquè això és una mentida. Sí, sí, ho han dit, ho han dit des de les més altes instàncies : el seu President, ho ha dit. Naturalment, també el Conseller d'Obres Públiques. És a dir, el que no es pot fer és confondre la ciutadania, perquè en el millor dels casos, la infraestructura del transport de la comunitat, el que pagarà serà el 50% del projecte de viabilitat, que és normalment entre l'1 i el 2% del projecte total; és a dir, estem confonent el mig per cent amb el 50%. I la gent diu : «Ah, és que ara resulta que la Comunitat ens pagarà la meitat del ferrocarril d'ample europeu...» No! No, compte, compte amb el que parlem. I això ve a propòsit de quan vostè es refereix a les zones de muntanya. El Parlament europeu va aprovar la incorporació d'una sèrie de zones, de comarques de Catalunya a zones deprimides d'alta muntanya, però que ningú no esperi que d'aquí vinguin grans resultats. Vull dir que és una cosa més simbòlica que una altra cosa, perquè d'una altra part, és que algú pensa, raonablement, que el Govern central de Madrid pugui proposar un programa important d'ajudes del FDR per a Catalunya mentre a

Espanya hi hagi Extremadures, Andalusies i Galícies?

Siguem un xic realistes, un mínim de realistes, no? Vull dir, ja els hem incorporat : ja s'ha fet el gest simbòlic, ja l'han agafat. No n'esperin gran cosa, perquè els pressupostos, allà dalt, són més migrats que aquí; és a repartir entre dotze Estats, però, de tota manera, tractem de no confondre la ciutadania.

Des dels bancs socialistes s'ha parlat del dèficit de l'Administració pública. Jo no vull parlar del dèficit; vull parlar de la gestió. També és objecte d'esmenes que defensarem, probablement, demà. A mi em preocupa molt la gestió. Quan la Generalitat deixa partides obertes per equilibrar els pressupostos de les entitats autònomes administratives i de l'empresa pública, però partides obertes en les quals fins i tot es considera la possibilitat que, si la dotació és excessiva, que s'ho quedin per a inversió de l'any que ve, i fa un pas més, i es diu : «A més a més, aquests diners que us sobren, deixeu-los per a les futures pèrdues.» És a dir, a mi m'han ensenyat, i vostè és economista i ho coneix molt bé, que el pressupost és un instrument fonamentalment de control de gestió. És on es posen uns objectius, però per al que serveix, també, és per veure quin grau de compliment tenen aquests objectius.

A mi em fa la impressió que l'empresa pública a Catalunya, que no sé —no hi he aprofundit com el senyor Armet— quin és el dèficit que té, realment, fins a quin punt és necessari que el tingui... No ho sé, però sí que estic convençut que es gestiona amb molt poc rigor i, sobretot, sense cap exigència per part del Govern. Perquè, si es gestiona malament, el que s'ha de fer és canviar els gestors. És evident, vostès, en aquest cas, actuen de consell d'administració o de junta general. El que no pot dir mai una junta general d'una empresa és dir : «Senyors del consell, no es preocupin : vostès, a final d'any, em diuen quant fa falta, jo els ho transfereixo i, si els en sobra, ho deixem per a les pèrdues de l'any que ve». Naturalment, aquesta junta general, el que faria seria destituir immediatament els gestors, el consell.

Per tant, no parlo de dèficit; sí que parlo de qualitat de gestió, perquè em sembla que no existeix, perquè em sembla que no existeix el control d'aquesta gestió. Vostè parla també de rigidesa a la despesa, i això, jo no hi era, aquí, quan es van debatre els pressupostos del 1986, però, naturalment, me'ls he llegit i llavors hi va insistir molt, vostè, en els fons finalistes. És a dir, no podem, els diners vénen per al que vénen, i no per a una altra cosa. Doncs jo voldria recordar-li que, a primers dels 80, quan els socialistes guanyen a França, el canvi de política a França es produeix amb una desviació del 4,2% del pressupost. És a dir, no es tracta tant de tenir molts diners o que els diners siguin més o menys finalistes, sinó que es tracta, fonamentalment, d'un tema d'autoritat, i així voldria acabar amb una breu referència a aquest aspecte, en la meua intervenció.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

Aquesta autoritat, que no ha de venir per avalar els bancs, que no ha de venir per avalar crèdits, que això s'ha sobrepassat... Avui vostès han sentit parlar, sens dubte, d'un tema —i, si no, jo els en puc subministrar—, han sentit parlar de projectes d'enginyeria financera. Els projectes d'enginyeria financera són els que tracten que el Govern, en lloc d'avaluar, el que faci és abonar projectes, i parteixen, naturalment, sempre, de la selecció de projectes que fan seus i que passen a la iniciativa pri-

vada, que és la que finança. I un cas claríssim d'aquests el tenen en el projecte del túnel sota el canal de la Mànega, que és un projecte de dos Estats que podrien avalar, òbviament —Anglaterra i França podrien avalar-ho—; doncs no hi posaran, no un duro, no hi posaran ni un aval. Però han fet, han calculat la viabilitat del projecte; han dit : «Aquest projecte és seriós; això pot tirar endavant. Senyors de la iniciativa privada, estem al darrere. Moralment, som al darrere i, a més, estem en disposició de fer de pont durant uns mesos i de pagar el 70% del cost del projecte». Del projecte. I, després, surten una sèrie de grups que s'hi juguen els diners. Aquesta és l'autèntica funció que jo entenc que correspon de fer al govern d'un Estat o d'una autonomia moderna. És a dir, no governar per imposició, sinó governar per convenciment, amb l'autoritat moral que dóna al ciutadà saber que està governat per gent que sap què es porta entre mans.

I això és el que jo voldria que vostès sabessin i que possessin en pràctica i els ho desitjo, de veritat, de tot cor.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. L'Honorable Conseller desitja intervenir? (Pausa.) Té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : Sí, només des de l'escó, només per aclarir al senyor Romera que em sembla que no m'ha entès massa, pràcticament, de res, però només voldria aclarir una cosa. (Remor de veus.) Que no vegi, en el que he fet referència al discurs de la Fira, cap referència personal, perquè és que no anava per vostè... Vull dir, abans l'Honorable senyor Armet m'havia citat que el meu discurs, era el meu, que semblava la Fira. Per tant, jo feia referència a això; no em referia per res al seu pas per la Fira ni al seu discurs.

Res més.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Honorable Conseller. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, per fer un torn en contra, en aquests moments, a les quatre esmenes que s'han presentat, perquè l'Honorable Diputat senyor Armet n'ha presentat dues; entre elles, una que s'ha oblidat, i em sembla que la major part de la Cambra ha oblidat : l'esmena a la totalitat al Departament d'Economia i Finances. Segons el Reglament de la Cambra, que ens protegeix a tots els diputats, tinc exactament una hora per fer el torn en contra. (Remor de veus.) Malgrat aquesta protecció reglamentària, tinc els meus dubtes que podria obtenir realment aquesta protecció, fins i tot, dels meus companys de Grup parlamentari, si volgués esgotar... El senyor Jaume Camps em diu que sí, però ho dubto... (remor de veus i rialles), si volgués esgotar aquest període d'una hora.

Per tant, aquesta és la primera dificultat : l'hora que som. Una segona dificultat és la gran diversitat de temes que s'han tractat. Jo he comptat, en el curs de la presentació de les tres esmenes a la totalitat, de tot el Pressupost, vint-i-set o vint-i-vuit temes; amb les dúpliques a la rèplica del senyor Conseller se n'hi han afegit alguns altres, però jo crec que, com a grup, com a representant de grup, avui, en aquest moment, m'haig de referir exclusivament a les tres intervencions bàsiques. Per tant, doncs, això faria també molt difícil escurçar aquesta explicació,

perquè realment, doncs, són objeccions importants i les rèpliques, jo crec que són perfectament vàlides i molt detallades.

La tercera objecció, la tercera dificultat i última, vostès, senyores i senyors diputats, també en són conscients, que és que el nostre Honorable Conseller d'Economia i Finances, doncs, ha fet una rèplica que en principi semblava que se circumscrivia al tema del finançament, però de mica en mica, doncs, ha anat entrant en molts més temes i, finalment, jo diria que gairebé ha tocat tots els temes.

Per tant, atesos aquests condicionants, jo, l'únic que voldria fer és, de manera esgarjada —ja que se'ns ha explicat que el miratge és el *espejismo*, per als mateixos senyors i senyores diputats que no hagin copsat el sentit del «miratge», també els aprofito per dir que l'«esgarjat» és l'escudo castellà. (*Rialles i remor de veus.*) Doncs, de manera esgarjada, intentaré donar unes petites pinzellades a les tres intervencions.

Sense més preàmbul, anem de manera telegràfica —o almenys intentaré fer-ho— a respondre les objeccions de les tres esmenes a la totalitat.

El senyor Lucchetti ha començat amb un tema, que coincidim ell i jo que és molt important, que és el grau d'autogovern. Ell s'ha referit molt a la nova fórmula de finançament, jo crec que no hi hem d'entrar, l'Honorable Conseller ha destinat més d'un quart d'hora a explicar-ne el contingut, després de la rèplica els dos representants han tornat a incidir, però jo crec que tots han coincidit en una cosa: que el sistema, en principi, és bo, el que passa és que el representant del Partit Socialista Unificat de Catalunya discrepava de les quanties actuals. Realment, en parlar de la posició d'oposició o de govern, un govern que té la necessitat de tirar endavant un pressupost, jo crec que justifica la diferència d'opinió, i més quan l'Honorable Conseller, dos cops, s'ha referit als tres condicionants que el poder central, el govern del PSOE posava en aquesta negociació.

El senyor Lucchetti ha fet unes reflexions sobre la contractació laboral, però, és clar, és un tema que podríem discutir, però malauradament la legislació laboral no és competència nostra i, per tant, debatre si és bo o no la contractació incentivada, no és aquest el moment.

Ara, sí que el senyor Lucchetti, parlant de la sortida de la crisi, deia que ell acceptaria un major deute públic i, llavors, això entra en contradicció amb alguna altra esmena a la totalitat que s'ha fet en aquest sentit, i nosaltres entenem que el deute públic que està previst, l'enduetament previst en el Pressupost d'enguany és el correcte, endeutament que, ja avanço arguments —com ja ha apuntat també, i em sembla que és de sentit comú, l'Honorable Conseller—, és molt inferior al de l'any 86, l'exercici que ara acabem, i el senyor Lucchetti en la rèplica, doncs, ho ha reconegut; han passat de 26.000 milions a 15.000 i, per tant, hi ha una reducció, en contra del que per aquí s'ha dit, important de la taxa d'endeutament, taxa que també ha puntualitzat l'Honorable Conseller, seguint unes xifres que nosaltres coneixem, perquè se n'ha parlat moltes vegades en Ple i en Comissió, i que reflecteix el cost, la càrrega financera en l'estat de deute, en l'estat de despeses al voltant de 113.000 milions de pessetes.

El senyor Lucchetti es queixava de la manca de coordinació de les inversions públiques i, aleshores, ell donava una fórmula, i d'aquesta fórmula tindrem ocasió o aquesta matinada o demà al matí de parlar-ne, perquè és una esmena a l'article 17

bis que el que pretén no és res més no inicialment, sinó de manera exclusiva, que pràcticament totes les dotacions d'inversió de la Generalitat passin a ser gestionades conjuntament amb els ajuntaments i les centrals sindicals; és una proposta molt agosarada, però no s'ha de sorprendre el senyor Lucchetti que des de les nostres posicions no creguem enraonada ni tan sols inconstitucional, però ja en parlarem oportunament quan veiem aquesta esmena.

S'ha referit al tema de la distribució territorial, que també s'hi ha referit l'Honorable senyor Armet, però em sembla que el senyor Cullell, doncs, ha explicat molt bé el contingut d'aquest annex, que almenys els grups parlamentaris tenen, un annex al Projecte de pressupost, sobre la distribució territorial de les inversions.

El tema de la funció pública és un tema que aquí s'ha tractat poc, per part de l'Honorable senyor Conseller, però sí que realment els temes que suscitava el senyor Lucchetti entenem nosaltres que no són vàlids, perquè l'increment de retribució dels funcionaris, el 5%, és una possibilitat de variació que se'ns escapa per raons òbvies; està fixat pel pressupost general de l'Estat. A part d'això, doncs, nosaltres a través d'una esmena vam introduir la possibilitat del conveni marc, es mantenen, d'acord amb la Llei de la Funció Pública, els complements específics i de destinació, i voldria parlar de la valoració dels llocs de treball, que també se'ns ha retret, i, aleshores, la valoració dels llocs de treball, com també tindrem ocasió de veure en una esmena a l'articulat, és una qüestió que molt abans de l'estiu estarà en marxa, i, aleshores, aquí hi ha un problema que sempre hem debatut, tant amb el senyor Lucchetti com, sobretot, amb el senyor Ribó, i és el tema de negociació. Què s'entén per negociar amb les centrals sindicals? Realment, jo crec que els representants del grup comunista tenen una visió *ius* privatista del que és la negociació, i realment l'Administració pública va per uns camins molt diferents i, per tant, aquesta negociació, que hi és i que hi serà i que s'hi ha compromès el Consell Executiu, té unes altres característiques.

Finalment, el senyor Lucchetti ha fet referència a unes discriminacions de l'ensenyament públic en relació amb el privat, a una absència de política agrícola... Bé, per no estendre'm més, com que suposo que tindrem ocasió a través, almenys per part nostra, dels nostres companys, el senyor Descals i el senyor Graells, de parlar de les esmenes concretes a aquests departaments, doncs, no m'hi estendré més.

Passant a la segona esmena a la totalitat, o segona i tercera, la que ha formulat en nom del Grup Socialista el senyor Armet, voldria referir-me, encara que només sigui de passada, a l'esmena a la totalitat, per primera vegada, a la Conselleria d'Economia i Finances, esmena a la totalitat de la qual no se'ns n'ha dit absolutament res. Aleshores, en Comissió se'ns va dir que: «bé, el senyor Cullell», és de justícia reconèixer-ho, «ho ha negociat molt bé, té molts diners, però ara els utilitza malament», es veu que aquests diners ja han arribat i ja sap el Grup Socialista que el senyor Cullell els utilitza malament; això és el que se'ns va dir en Comissió, i en el Ple no se'ns ha dit res. Aleshores, jo m'he permès mirar les esmenes concretes a l'Estat de Despeses d'aquest Departament i n'hi ha tres, senyores i senyors diputats, n'hi ha tres, però no del Grup Socialista, sinó de la totalitat dels membres dels grups de la Cambra; d'esmena socialista només n'hi ha una, que intenta modificar

lleugerament la destinació d'una partida de 10 milions de pesetes; això és tot el que trobem d'objectable en el Departament d'Economia i Finances.

Bé, jo enllestiré el tema dient que m'imagino, jo crec que està en la ment de tots, que la finalitat d'aquesta esmena a la totalitat no obeeix a motius econòmics, a motius financers, ni tan sols al càrrec que té el senyor Cullerell, sinó al càrrec que tindrà d'aquí a uns mesos (*fortes rialles i remor de veus*) i, per tant, doncs, deixem de banda aquesta esmena a la totalitat.

El senyor Armet ens ha parlat que tenim..., bé, ha fet una sèrie de consideracions sobre les qüestions de destinació dels diners obtinguts amb el major finançament, amb el nou sistema de finançament. Jo tinc aquí unes xifres, ja ho vam fer en un altre debat, els vam combatre, per exemple, amb el senyor Carnicer i amb el senyor Lucchetti, però, bé, en definitiva, jo crec que l'explicació detallada que ha donat el Conseller m'estalvia entrar més en aquest tema.

El tema dels tributs cedits també s'ha dit, jo portava un retall de premsa, perquè l'any passat va passar exactament el mateix, que sempre descoordinadament surt un organisme del Ministeri d'Hisenda de Madrid que ens dona una felicitació en el tema de la recaptació d'impostos cedits i, aleshores, el Grup Socialista no actua ben coordinat —el Grup Socialista de la nostra Cambra— i aleshores ens critica el que en altres nivells ens feliciten. Bé, això ja ha sortit.

Per acabar amb l'esmena a la totalitat —hi insisteixo, molt breument, perquè ha tocat temes molt importants i molt de fons el senyor Armet—, sí que voldria fer una breu referència als vuit punts, als vuit punts del manifest del Grup Socialista que es queixava en la seva última intervenció que no havien estat respostos per l'Honorable Conseller.

El primer punt feia referència a la reducció de la capacitat d'endeutament; això em sembla que amb les xifres que s'han dit ja queda suficientment, a bastament contestat. Després, s'ha parlat de l'increment de la despesa burocràtica que condiciona el futur; hi ha unes xifres en la memòria del pressupost financer, a part de les xifres que, molt així per sobre, ha anat donant el senyor Conseller, que demostren que això no és cert, que la despesa burocràtica ha crescut molt menys que la despesa d'inversió i, fins i tot, si no ho recordo malament, en el torn de dúplica, el senyor Lucchetti així mateix ho ha reconegut.

Un altre punt, el tercer punt, feia referència al benestar social, que diu que no vol dir obrir oficines de benestar social. Bé, aquest tema, en la memòria financera ja es dona unes xifres, i els números canten, i realment és un pressupost encaminat bàsicament al benestar social. Jo voldria dir, perquè per primera vegada he tingut ocasió a Terrassa, a la meua població, de visitar l'oficina de benestar social amb motiu d'uns concursos que hi ha hagut, que realment, també, i de manera important, és benestar social aquesta promoció que del nivell de desplegament de realització de la personalitat humana es fa a través de les oficines de benestar. Jo, per exemple, he vist una cosa que potser vostès diran que no té importància, però jo he vist un curs per adornar la taula de Nadal, i és un tema que potser vostès diran: «no té transcendència», doncs, si vostès veiessin aquelles persones, la satisfacció, la realització, com la d'un senyor que va guanyar un concurs de cuina en un curs especialitzat utilitzant productes, queviures de baix preu, i

aquella persona que, en moltes altres activitats de l'activitat humana, doncs, no ha sobresortit, allò l'omplia de satisfacció.

Però, el que m'ha sorprès, i aquesta és una referència a la segona intervenció del senyor Armet, quan ha dit: «no!, el benestar social és una cosa vitanda». Per definició, el progressisme és el progressisme; per tant, per a vostès, nosaltres som la dreta i, per tant, no podem fer progressisme. Jo diria que, fins a nova ordre, el progressisme es demostra amb fets i no amb conceptes i, per tant, jo crec que aquest pressupost —com ho demostren les xifres— és un pressupost de progrés i la nostra actuació entenem que és una actuació de progrés.

Es parla que és una continuïtat trista, grisa i reaccionària. Potser la meua intervenció per rapidesa pot ser trista i grisa, però reaccionària diria que no ho és.

En el quart punt se'ns parla de l'Administració autonòmica centralitzada. Jo m'imagino què diria l'Honorable senyor Armet si, prejutjant —cosa que no s'ha fet en absolut— l'organització territorial de Catalunya, la Generalitat, el Consell Executiu hagués ja establert de manera massiva i pràcticament total unes descentralitzacions, unes desconcentracions de les seves activitats; se'ns diria que es prejutjava el futur, i ara se'ns critica a l'inversa. Ara, jo em pregunto, què vol dir la descentralització administrativa? Que vol dir venir a Terrassa a explicar als meus conciutadans que el que hem de pretendre és crear una nova comarqueta, perquè Terrassa pugui ser la capital d'alguna cosa, com alguna persona ha fet no fa gaires dies? Jo crec que això no és la descentralització, sinó tota una altra cosa.

El punt cinquè ha fet referència al pressupost que es configura com a política reaccionària, i s'ha referit —això ja ho ha desmentit el senyor Conseller, suposo que ha estat un lapsus— que a la política d'ocupació hi havia 250 milions, i ja s'ha dit que és una reducció de 250 milions d'aquestes dues partides i no de les altres i, per tant, jo crec que ja no cal insistir-hi més.

El punt sisè, la crisi sanitària. S'ha parlat bàsicament del Pla de Reordenació Sanitària. El senyor Conseller ha parlat dels 1.000 milions de partida oberta, d'un crèdit, però jo podria afegir-hi encara, si no ho recordo malament, que hi ha una altra partida d'aval per 1.000 milions més i, per tant, com a partida oberta que és, hi ha una possibilitat amb la col·laboració necessària, per altra banda, de l'Administració central per portar a port aquest Pla d'Ordenació Sanitària que, per altra banda, doncs, jo crec que ha estat, i s'està considerant de manera positiva, a altres nivells.

El punt setè —ja n'hem parlat— és el tema de la inversió territorial —m'hi he referit abans—; les xifres del senyor Cullerell em sembla que són contundents; és un tema que a cada pressupost ha sortit; jo recordo que sempre acabàvem dient, el representant del nostre Grup: «bé, però és que en definitiva no es pot primar a tots, ni els d'alta muntanya més que els altres, i les comarques deprimides més que les altres i el cinturó industrial més que els altres», perquè, en definitiva, és una impossibilitat matemàtica. Jo crec que amb les xifres que s'han donat ja és suficient i em remeto a aquesta comparació del treball, dels estudis dels serveis tècnics del Grup Socialista amb els de la Conselleria. Jo crec que veurem la bona voluntat i la versemblança de les dades que ens donava el senyor Cullerell.

I, finalment, el punt vuitè, l'alarmant dèficit públic. Bé, el senyor Cullerell s'hi ha referit molt, però jo voldria només puntualitzar una cosa. Perquè aquí, en el debat, entre els dos hono-

rables oradors s'ha parlat bàsicament d'organismes autònoms, però és que en la primera intervenció el senyor Armet parlava de l'INI català; dona la sensació, qui no estigui al cas —INI català, se'ns ha dit—, donava la sensació de dir : «i bé, és que la Generalitat de Catalunya està muntant aquí un gran engranatge industrial que, doncs, a costa de grans sacrificis i grans pèrdues, doncs, intenta fer la competència o suplir el sector privat.» Jo només els aconsello que repassin l'apartat darrer de l'article primer del Projecte de Pressupost que hem d'estar debatent en aquests moments i després, suposo, de rebutjar aquestes esmenes podrem continuar fent, i veuran que aquest gran conjunt d'empreses que podrien ser l'INI català, són Ferrocarrils, el Laboratori General d'Assaigs, el CIDEM, el Centre Informàtic, TABASA, l'IRTA i Administració i Gestió, o sigui, l'organisme que gestiona els polígons d'habitatges transferits. Ja em diran si això es pot considerar que és un INI català i, realment, les objeccions i valoracions que ha fet el senyor Cullell s'apliquen també, plenament, a tots aquests organismes.

Per acabar, el senyor Romera..., bé, ha felicitat el senyor Cullell pel finançament —no cal dir que nosaltres també ens hi sumem, com la major part dels grups de la Cambra, a aquesta actuació—, i ha dit que aquest Pressupost no té nord, no té un programa polític. Se'ns diu i se'ns ha tornat a dir allò que s'explica en el text escrit : que no complim el nostre programa. Aquesta és una objecció que a mi em sembla un xic pintoresca, perquè és lògic que un grup discrepi d'un pressupost d'un govern perquè no s'ajusti al seu propi programa i el voldria veure traduït en el pressupost, però que se'ns critiqui que no ens ajustem al nostre programa ens sembla una cosa un xic extemporània. En tot cas, jo crec que no és aquest el cas i, en el seu moment —i les eleccions suposo que ho van demostrant—, el nostre electorat sí que creu que els nostres pressupostos s'ajusten a allò que prometem, s'ajusten als nostres principis.

Perquè diu que no respon als principis d'innovació, de cultura, d'assistència als desvalguts... I això, si tingués temps —millor dit, si utilitzés el temps de què dispo—, podríem anar veient, tant en la memòria del pressupost financer, que tots vostès tenen a la seva disposició, com anar resseguint les partides del Pressupost, la partida de despeses, i veuríem que realment això no és així. El tema de la burocratització, se n'ha parlat. El tema de les subvencions, s'ha parlat que era una tómbola. Bé, jo pregaria al senyor Romera que es llegeixi assíduament el *Bulletí*, el DOGC, el *Diari Oficial de la Generalitat*, i veurà que a totes les subvencions, una per una, es van estipulant quins són els criteris objectius per donar-les. Per tant, aquí, de tómbola, absolutament res. *(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)*

I, per acabar, el senyor Romera ha fet una espècie de castell de focs final, donant notes de felicitació i de rebuig a diverses conselleries, i ha anat dient : «Aquesta és bona, aquesta no és bona, aquesta ens agrada, aquesta no ens agrada...» Com que moltes, per no dir totes, les conselleries que ell ha titllat de poc curoses són objecte de debats posteriors de totalitat, jo acabo aquí dient que, pel nostre punt de vista, no algunes són bones i altres no, sinó que totes elles són bones, i això tindrem ocasió d'anar-ho veient en moments posteriors, si es rebutgen, com esperem, aquestes esmenes a la totalitat, avui, demà i demà

passat, que podrem anar desgranant una per una aquestes esmenes, aquests conceptes que fan que aquest Pressupost de la Generalitat per a l'any 1987, per tota una llarga sèrie de motius, sigui, no sols un pressupost bo, sinó...

El Sr. PRESIDENT : Silenci, si us plau.

El Sr. ESCUDÉ : ... sinó un pressupost excellent. I amb aquesta intenció i amb aquest estat d'ànim, senyores i senyors diputats, els demanaria que volguessin sumar-se al nostre Grup i votar favorablement la continuïtat dels nostres treballs i, per tant, com a conseqüència d'això, votar en contra de les quatre esmenes de totalitat que s'han presentat durant aquest matí. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara tenen dret a intervenir els dos grups que no han intervingut fins ara, que són el Grup Mixt i el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Aquesta Presidència, doncs, té el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat senyor Folchi perquè parli en nom del Grup Mixt.

El Sr. FOLCHI : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, per fixar la posició del nostre Grup davant d'aquest debat a la totalitat de retorn del Pressupost, i per fixar-la en termes que semblen fàcils d'establir, nosaltres, escoltats els il·lustres diputats intervinents, hem reforçat la nostra posició que calia rebutjar les esmenes a la totalitat de retorn i votar donant suport al Govern. Per què? Perquè pensem que és un Pressupost, el que ara discutim, millor que el d'anys anteriors, fins i tot bo, i no només ho pensem nosaltres, sinó que fins i tot, amb més convicció o amb menys convicció, ho pensen també els diputats intervinents. Ens han dit els mateixos presentadors de les esmenes de retorn que tenim més diners, que es fa un esforç inversor, que es fa un esforç per contenir la despesa corrent, que es fa un esforç per contenir l'endeutament. I és evident que això és bo. Per tant, és evident també que els mateixos diputats esmenants reconeixen que hi ha un esforç de millora en aquest Pressupost. Fins i tot estic segur que pensen que hi ha altres coses millors al Pressupost d'aquest any que al de l'any passat. Segur. Per exemple, és bo que es pugui aprovar aquest Pressupost abans que acabi l'any, és a dir, sense acudir al sistema de pròrroga pressupostària, que només ve a complicar la gestió de la Generalitat de Catalunya. És bo, també, que des del punt de vista del dret pressupostari aquesta Llei sigui millor que la d'anys anteriors. Crec que el senyor Conseller s'apunta amb massa entusiasme a algunes modernes tendències del dret pressupostari que, en definitiva, signifiquen menor control parlamentari —crec que amb excessiu entusiasme. Però, de tota manera, des del punt de vista del dret pressupostari, aquesta Llei és millor, tècnicament, que la d'anys anteriors. I això també és bo.

Penso —i en termes financers, i sobretot de finances públiques, això és important— que mereix la pena destacar l'esforç de contenció en la tendència al creixement exponencial de l'endeutament públic. Dic creixement exponencial perquè l'any passat, l'any 1986, aquest endeutament va arribar a 30.000 milions a llarg i 38.000 a curt, de tresoreria, 30.000 i 38.000, 68.000 en total. Passar ara a 20.000 milions és trencar la tendència. Es podrà discutir si l'esforç de contenció de l'endeutament és suficient o insuficient, però insisteixo que trencar la tendència, per si, ja és un factor positiu que mereix el suport d'aquesta Cambra, o almenys el suport del nostre Grup.

I, per últim, després de sentir les intervencions dels il·lustres diputats, jo no sé si tenim més 45.000 milions de pessetes, més 55.000 o més 65.000, segons es diu a *El País*, però el que sí que és clar és que des del punt de vista quantitatiu aquest Pressupost suposa una millora important respecte a la dotació de recursos financers dels anys anteriors.

Per tot això, penso que mereix el nostre suport, i que no podem donar un vot favorable a les esmenes de retorn. Tot i així, em fa la impressió que en la situació financera de la Generalitat de Catalunya no tot és tan positiu: hi ha alguns aspectes preocupants, sobre els quals s'ha parlat insuficientment, al nostre entendre. Primer: llibertat de despesa. Hi ha la convicció generalitzada que autonomia vol dir autonomia financera, i si aquesta no es vol portar al nivell dels ingressos, la qual cosa ja és un apriorisme, al nostre entendre poc justificat, com a mínim hem d'anar a buscar el màxim d'autonomia, és a dir, de llibertat de despesa. Doncs bé, cada any, senyor Conseller, cada any menys aquest el senyor Conseller ens explicava des d'aquesta tribuna quina era la llibertat de despesa que tenia, i aquest any no. Per què? Perquè si fos veritat tot això que el senyor Conseller ens explica del nou sistema de finançament, si fos veritat, i si fos tota la veritat, avui podria dir que el nostre nivell de llibertat de despesa és... Quin? El 50%? El 40%? És això un nivell de despesa normal? És això un nivell de llibertat normal per a una autonomia? El 40 o el 4? Perquè, és clar, anys enrere se'ns deia que la llibertat de despesa de la Generalitat era el 4, el 5, el 6. Quina és avui, quina és avui? I quan es parla tant d'esperança i de traïr esperances, això també és important, perquè, el nou sistema de finançament, ¿ha reforçat l'esperança, o l'ha traït? Bé, és una bona pregunta, penso, perquè, és clar, si el nou sistema de finançament donés de debò llibertat de despesa, és a dir, autonomia a la Generalitat de Catalunya, els senyors socialistes tindrien raó, i si no és així, no. I tinc l'absoluta convicció, i el senyor Conseller també ho sap, que no és així.

Segona qüestió. Hi ha un vell problema, un problema que arrosseguem des de sempre: el Fons de Compensació Interterritorial tal com està configurat, encara avui, no permet la dotació de recursos per a noves inversions i, a més a més, dificulta greument el finançar la despesa corrent induïda per aquestes inversions. Doncs bé, el nou sistema incorpora allò que m'atreviria a qualificar com «el invento del TBO» per resoldre aquest problema, és a dir, es redueix el Fons de Compensació Interterritorial i, a partir d'aquí, invertirem menys, però podem pagar les despeses corrents induïdes o derivades de les noves inversions. Bé, senyors, penso que quan es posava sobre la taula... és radicalment així, i donat que alguns diputats tenen dubtes, vull dir que en el cas concret de Catalunya, de 13.000 a 10.000 hi ha 3.000 milions de diferència, que passen a allò que es diu finançament incondicionat —incondicionat, que no vol dir de lliure disposició, vol dir incondicionat en els termes del nou sistema de finançament, que no és el mateix, encara que després els diaris s'encarreguin també de sembrar la confusió sobre aquesta qüestió.

Bé, altres qüestions preocupants: és evident que hi ha una millora quantitativa; és evident també que l'anàlisi sectorial de la despesa proporciona un model incremental almenys curiós. Quins són els departaments, els capítols que augmenten per sobre de la mitjana? Cultura, servei del Deute, Presidència i

Justícia. Dues o tres vegades per sobre de la mitjana. Quins són els departaments, els capítols que augmenten aquest any, amb un increment important quantitatiu, per sota de la mitjana? Sanitat i la Sindicatura de Comptes, el 3%; Parlament, Treball i Classes Passives, el 6%; Ensenyament i Política Territorial, l'11 o el 12% —per sota de l'increment mitjà del Pressupost de la Generalitat—: Sanitat, Treball i Ensenyament. Em fa la impressió que això només es pot entendre des del punt de vista que és una situació puntual, d'un any, i a corregir en el futur, però, evidentment, no sembla un sistema eficient d'assignació de l'increment de recursos.

Bé, s'ha dit, i n'hem parlat, a què ha dedicat la Generalitat de Catalunya els recursos nous que ha rebut. D'acord, ha fet un esforç per mantenir la inversió, i això és positiu i mereix tot el nostre suport. És evident que, per fer aquest esforç, ha necessitat, encara, l'emissió de 20.000 milions de deute públic, per mantenir l'esforç inversor; i, és clar, això també és un altre factor que ens permet de valorar el nou sistema de finançament jo diria que amb no tant entusiasme com algunes vegades es diu.

I no és aquest, l'únic factor preocupant: n'hi ha d'altres. És clar, volum global de la despesa autònoma, se'ns diu que el 25% és un desideràtum, d'acord; el 12% és una misèria: també d'acord. Repartir el 12% és repartir la misèria, per qualsevol sistema de ponderació de les variables que es vulgui establir. Suposo que una cosa és el 25% —desideràtum— i una altra cosa és el 12, 12,3%, i entremig el marge per a la maniobra.

Hi ha altres problemes: el nou sistema, tendencialment, en el futur, tendeix a millorar això o a empitjorar-ho? Amb els sistemes de limitació del creixement que s'han establert, l'any que ve serà més del 12,3 o menys? Evidentment, menys. Per tant, la situació és avui preocupant, demà ho serà més.

Paranys del nou sistema de finançament, senyor Conseller, i sé absolutament... Se'ns deia: «És sobrer, de parlar del nou sistema de finançament». Jo penso que és inevitable. Com podem evitar de parlar del sistema de finançament de la Generalitat? Seria un debat pressupostari fictici. El capítol d'ingressos és important i depèn íntegrament, o quasi íntegrament, del nou sistema de finançament. Com podem evitar de parlar d'això? No podem. Doncs bé, efecte financer, contribució autònoma a la contenció del dèficit, ITATE,... Tot cap al mateix: els ingressos de les comunitats autònomes no augmenten, no augmentaran en el futur al mateix ritme dels ingressos de l'Estat. Per tant, el volum global de finançament autòmic no serà mai aquest 25%; estarà a la ratlla del que està ara, com a màxim, senyor Conseller. I, és clar, quan es parla d'esperança i de traïr l'esperança, també val la pena de constatar-ho, això. El nou sistema ha vingut a donar esperances que el Títol Vuitè portaria un sistema més operatiu, de més autonomia, de més descentralització de la despesa, o no? No. Bé, per tant, per a nosaltres, també, això no és per generar entusiasme.

Una altra qüestió. Encara, se'ns diu, hi havia una qüestió. És que per economia legislativa no es volia canviar la LOFCA, i per això no s'ha pogut afrontar de debò la reforma del sistema de finançament. Doncs bé, per economia legislativa no es volia reformar la LOFCA; però després anem, a la pràctica, a un sistema que vincula l'evolució futura del finançament autò-

mic, no a l'evolució dels ingressos, sinó de la despesa —dic l'evolució futura, senyor Conseller, no el que avui tenim. I això és una subtil forma de frau a la Llei. Bé, potser valia la pena afrontar..., més que deformat la Llei, reformar-la, i afrontar la necessitat de cessió d'un impost d'alta capacitat recaptatòria, IVA o renda. Si no, difícilment avançarem.

En definitiva, nosaltres, el nostre representant a la Comissió de Valoracions, senyor Conseller, també ha donat un suport a aquest nou sistema de finançament, però ho ha fet exactament amb les seves pròpies paraules, no amb altres que després s'han pronunciat des d'aquesta tribuna. Era el millor dels sistemes possibles, no era un bon sistema. Em fa la impressió que ara veiem d'aquest sistema de finançament la cara positiva: més recursos aquest any; potser més tard, en el futur, veurem la cara negativa, la creu del nou sistema: els fluxos no augmentaran en la mateixa mida que augmenten els ingressos de l'Estat.

Bé, per tant, senyor Conseller, teniu el nostre vot favorable, tingueu la convicció que donarem suport a aquest Pressupost perquè és millor que els pressupostos d'anys anteriors, perquè és un bon pressupost, però teniu també les nostres reflexions, i penso que no les tirareu a la mar.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Perquè parli en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Torres.

El Sr. TORRES: Gràcies, Honorable President. Senyores i senyors diputats, gairebé estaria temptat de demanar perdó a ses senyories per sol·licitar la seva atenció en aquestes hores ja una mica avançades del matí, però crec que és el nostre deure fixar, malgrat tot, la posició, en un debat tan important com aquest, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

I encara que s'hagi fet ja alguna al·lusió al tema, nosaltres voldríem evocar el nostre disgust per la tramitació parlamentària amb què s'ha portat la Llei important que és la Llei de Pressupostos.

Volem recordar que nosaltres vàrem denunciar a la Comissió d'Economia i Finances, la precipitació absolutament extraordinària i insòlita, amb la qual s'ha tramitat parlamentàriament aquesta Llei. Ses senyories recorden que la Ponència va estar designada el divendres dia 12, i que el mateix dia va sortir un telegrama de convocatòria de la Comissió d'Economia i Finances per al dimarts dia 16, amb l'advertència —portava el telegrama— que la documentació corresponent es dipositaria a les bústies dels senyors diputats el dia 15. Això vol dir que els membres de la Comissió de Finances vàrem tenir accés a la documentació unes hores abans de la reunió de la Comissió, i en aquesta reunió calia pronunciar-se, havent-les estudiat prèviament, sobre un conjunt de 549 esmenes, totes elles dignes d'atenció i de respecte. Aleshores, el nostre Grup, davant aquesta situació, va adoptar la postura d'abstenir-se sistemàticament en totes les votacions, perquè no teníem temps, honestament, no tan sols de valorar-les, sinó amb prou feines d'identificar-les.

Un altre motiu de disconformitat, que volem que quedi palès, i que el nostre Grup va manifestar a la Junta de Portaveus, és la seva oposició que les sessions plenàries se celebrin els dies 29, 30 i 31, perquè consideràvem —i continuem considerant— que s'ha fet un *pressing* que ens sembla injustifi-

cat i excessiu, i que condueix al debat d'un tema tan important com és el debat pressupostari, en un ambient presidit, en certa manera, per la precipitació i la impaciència.

Però encara hi ha un fet més important, i és que aquests pressupostos es discuteixin i s'aprovin abans que no s'hagi celebrat l'importantíssim debat sobre l'estat de l'autonomia, que ens ha estat reiteradament promès per a abans de final d'any.

L'Honorable President de la Generalitat deu tenir els seus motius per haver demanat un ajornament d'aquest debat —que nosaltres continuem considerant importantíssim i cabdal— al mes de febrer o al mes de març de l'any vinent. Deu tenir les seves raons. Però nosaltres no podem deixar de deplorar aquest incompliment, entre d'altres raons perquè ens hauria donat l'ocasió de centrar més ajustadament el debat parlamentari en tenir previ coneixement de les valoracions del Consell Executiu sobre els nivells competencials que hem assolit i, sobretot, de les possibilitats d'aplicar al Pressupost del 1987 el sistema financer, proposat sembla ser en definitiva, i amb les esperances que ell pugui suscitar. Tramitació, doncs, precipitada i inversió, en el temps, de dos grans debats polítics, el de l'estat de la nació i el de pressupostos, són, al nostre judici, dos elements negatius que ens hem permès d'assenyalar.

Dit això, i entrant ja en el debat de les esmenes de la totalitat, el nostre Grup manifesta, d'entrada, que no votarà a favor de cap de les esmenes de retorn presentades pel Grup Socialista, comunista i Popular, com tampoc votarà a favor de cap de les esmenes a la totalitat i de retorn a diverses seccions del Projecte de Llei, amb la sola excepció del pressupost de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, pressupost en el qual la nostra actitud serà coherent amb la de la nostra representació en el si d'aquest organisme.

I no votarem a favor de les altres esmenes per dues raons essencials. La primera, perquè, tot acceptant que una bona part dels greuges formulats pels grups d'oposició podrien ser perfectament compartits, nosaltres no creiem que en les circumstàncies actuals de les institucions catalanes i en la indeterminació que, es vulgui o no es vulgui, continua pesant sobre les reals possibilitats de la nostra autonomia, en els seus aspectes polítics i financers, no creiem que el Govern hagués pogut fer gran cosa més que uns pressupostos en certa manera continuistes —o de continuïtat, si vostès ho prefereixen—, en una línia molt similar a la que s'està seguint des del 1980.

Altra cosa seria —o serà— el dia que haurem donat una clara resposta a aquelles interrogacions que plantejava amb gran vehemència l'Honorable President de la Generalitat no fa gaires dies aquí, en aquest Parlament, interrogacions que continuen sense resposta i que jo em permeto recordar; deia així, el President de la Generalitat: «Volem una autonomia que gestioni estrictament els serveis i encara disminuïts en les seves dotacions, o bé una autonomia amb iniciatives polítiques, econòmiques, socials i culturals pròpies?» En la situació actual, nosaltres continuem creient que encara tenim aquesta assignatura pendent. És veritat, és veritat que ens trobem encara amb una autonomia, en certa manera, de gestió, amb unes dotacions incrementades, és cert, però sense que es pugui parlar de veritable autonomia financera i encara menys de poder o de sobirania política. I dient això, no volem, de cap de les maneres, deixar de reconèixer els lloables esforços i la remarcable tenacitat ne-

gocadora del Conseller de Finances, que, finalment, haurà permès progressos considerables en algunes conselleries i potser, sobretot, en les d'Agricultura, Cultura i Indústria, per exemple.

I la segona raó per la qual votarem en contra de les esmenes a la totalitat és perquè —com ja hem manifestat diverses vegades— som perfectament conscients que el Pressupost és l'eina poítica per excel·lència de tot Govern que es respecti, i nosaltres, fins a nova ordre, formem part del Govern de la Generalitat de Catalunya, i no podem, doncs, associar-nos a unes crítiques globals i en certa manera indiscriminades, que, a més de semblar-nos sovint injustes, posaria en entredit, si nosaltres les acceptéssim, el nostre respecte de la solidaritat governamental.

Situats en aquesta perspectiva, el nostre Grup ha adoptat la sola actitud coherent que podia adoptar : intentar millorar sectorialment algunes partides del Pressupost, i adoptar un actitud flexible en relació amb les esmenes presentades pels altres grups parlamentaris. És així que hem presentat un conjunt de seixanta propostes, de contingut desigual, algunes amb evident intencionalitat política i que reiterem d'anys anteriors, d'altres que proposen la reducció massiva de partides com la publicitat, la propaganda, les publicacions, la creació de nous serveis, que, al nostre judici, estan excessivament dotades. I un altre grup d'esmenes, tenen un caràcter purament tècnic, com poden ser les presentades als departaments d'Agricultura i d'Indústria. En fi, unes altres que pretenen únicament obtenir un escreix d'informacions més precises i detallades sobre alguns conceptes que en les partides corresponents no s'expressen amb la suficient claredat.

Quant a les esmenes presentades pels altres grups parlamentaris, ara que hem pogut estudiar-les i valorar-les una per una, no ens abstindrem, naturalment, sinó que votarem a favor, o en contra, o ens abstindrem, segons la seva pròpia substantivitat i segons el seu respectiu apropament als nostres posicionaments polítics.

Aquesta és, en línies generals, la posició del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana en relació amb el Projecte de Llei de Pressupostos. Si el nostre partit hagués tingut la responsabilitat única o majoritària d'elaborar aquests pressupostos, ben segur que haurien estat diferents dels actuals. Així i tot, tampoc hauríem pogut fer una llei de pressupostos plenament satisfactòria, perquè els condicionaments i les limitacions actuals també ens ho impedirien i no podríem donar lliure curs a les nostres preferències en matèries de prioritats polítiques i socials. Ens cal, doncs, treballar amb el que tenim, lamentant, tanmateix, que en alguns casos no se'n tregui més partit, i desitjant, en fi, que en els futurs pressupostos, els del 1988, superades ja les incertituds polítiques i financeres presents, i que continuen pesant damunt l'autonomia catalana, puguem fer, realment, uns pressupostos per al bé de Catalunya i per al bé dels catalans.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, ara anem a procedir a la votació. Tenint en compte que les tres esmenes són de retorn, es poden votar conjuntament.

Els qui siguin favorables a aquestes esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes esmenes han estat refusades per 48 vots a favor, 74 en contra i cap abstenció.

Amb això deixem aquest afer ja resolt, i aquesta Presidència voldria recordar que l'Honorable senyor Armet ha defensat també l'esmena a la totalitat de la secció 05. Aquesta esmena, la votació es farà en el moment oportú.

Bé, i ara suspenem la sessió fins a tres quarts de cinc.

Perdó, una cosa voldria observar, que tinguin en compte que, donada la forma com es desenvolupa aquest debat, la sessió de la tarda s'allargarà fins a molt tard. Per tant, convé que tots prenguin les seves precaucions (*rialles*), perquè es farà sense interrompre per a res.

(*Són les tres de la tarda en punt.*)

La sessió es reprèn a un quart de sis de la tarda i nou minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i l'Oidor de Comptes.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, i de Comerç, Consum i Turisme.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Anem a passar, ara, al debat de les esmenes a la totalitat de secció. Seran votades conjuntament totes les que afectin la mateixa secció.

Cal advertir, segons el comunicat que ha fet el Grup del Partit Socialista Unificat, que aquest Grup retira les esmenes a la totalitat del Departament de la Presidència, de Sanitat i Seguretat Social i de Cultura. Per tant, la primera esmena que teníem en vista, que era aquesta, precisament, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, queda retirada, i, per tant, hem de passar a l'esmena següent.

L'esmena següent és a la secció 02.31, de l'Institut Català de Serveis a la Joventut. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Ilustre Diputat senyor Soto.

El Sr. SOTO : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, pujo un any més a aquesta tribuna per defensar una esmena a la totalitat, de retorn del pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut. I voldria començar assenyalant la nostra preocupació per la reiteració, any darrere any, dels mateixos factors que la motiven : una vegada més ens trobem davant un document pressupostari que no ha estat, no diem ja discutit, sinó ni tan sols comentat, informat, a cap dels agents socials que fan política de joventut a casa nostra. Cap ajuntament, cap organització juvenil, cap agent social important, cap sector juvenil ha pogut participar o intervenir en l'elaboració d'aquests. No deixa de ser sorprenent que un govern que s'omple la boca parlant tant de societat civil no doni cap possibilitat, cap vehicle de participació a aquesta mateixa societat en l'elaboració del document pressupostari, el document cabdal de l'actuació política de tot govern.

Per tant, no és sorprenent que aquest document, que aquest Pressupost no presenti cap projecte que sigui fruit d'un treball conjunt, mancomunat entre aquest Govern i aquesta societat; pressupost, doncs, fruit de la voluntat unilateral del Consell

Executiu de la Generalitat, sense haver propiciat abans cap tipus de concertació social.

Pressupost obscur, també, que ha volgut imitar l'obscurantisme típic dels pressupostos dels estats centralistes; pressupost, també, regressiu. Pressupost que no serveix per lluitar contra les desigualtats que existeixen dintre de la joventut.

L'any passat els vaig posar un exemple paradigmàtic d'aquesta situació, que tornaré avui a repetir, perquè continua essent plenament vàlid. Els deia : «El pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, en un 70%, està dedicat a l'oci i al temps lliure i a la subvenció de les vacances dels joves.» I els deia : «No puc entendre, no entenem, no entendrem que se subvencionin igual les vacances que pugui fer el fill del president d'una entitat financera, el fill del President de la Generalitat o de qualsevol persona amb un cert poder adquisitiu, o el fill d'un treballador, que pot estar a l'atur. Subvencionem igual les seves vacances.» Els deia això l'any passat. Els deia també que, precisament, perquè, com vostès saben, les possibilitats d'accedir a la informació i a la cultura dels sectors benestants són més superiors que les dels sectors més indefensos d'aquesta societat, és donava la paradoxa que, el que ocorria, és que se subvencionaven les vacances de la gent que ja abans feia vacances, de la gent que es pot pagar vacances i que, moltes vegades, aquesta subvenció la pagava la gent que no es podia pagar vacances.

Això, que fiscalment és reaccionari, és regressiu, es continua donant; s'ha donat des de fa vuit anys, i es continuarà donant, sembla, perquè aquest Govern, davant d'una cosa evident, una cosa que cal modificar, que cal introduir mecanismes de discriminació positiva, sembla no tenir cap voluntat política de fer-ho.

És possible, també, que en la contrarèplica, el Diputat de la majoria governamental em digui que sí, que, home!, fan unes colònies a la Mina o que hi ha algun lloc d'algun barri de Barcelona o d'algun barri difícil al qual s'ajuda perquè pugui fer aquestes vacances amb alguna beca. Però no deixen de ser l'excepció, l'excepció que confirma la regla.

Tampoc hem trobat en aquest Pressupost cap mecanisme de discriminació positiva : els joves que pateixen problemes d'atur, de marginació, de drogaaddicció, els joves que viuen a les comarques més deprimides de Catalunya... No l'hem trobat, en el pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, i no l'hem trobat, tampoc, en els pressupostos d'altres departaments o d'altres organismes autònoms. D'això parlaran companys meus al llarg d'aquesta tarda i al llarg de demà.

L'única novetat, l'única novetat que representa aquest document pressupostari respecte al de l'any passat és la introducció de la partida de publicitat; l'organisme autònom de l'Institut Català de Serveis a la Joventut era dels pocs que no en tenia, i, desgraciadament, a partir d'ara ja la tindrà. És una novetat, per tant : l'única. En canvi, no hem trobat cap dotació per afrontar la creació del Servei Català de Turisme Juvenil, possibilitat ja pel traspàs del TIVE, signat ja fa uns mesos, i nosaltres volem assenyalar la nostra preocupació respecte a això.

Parlant de xifres, el pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut presenta un augment al voltant dels 300 milions de pessetes; augment, sens dubte, des del nostre punt de vista, insuficient. Però, en tot cas, l'important no està en l'augment, sinó a veure si augmenta la participació del pressupost de

l'Institut Català de Serveis a la Joventut i d'aquells temes que afecten els joves respecte a la participació total del pressupost, i aquest fenomen, evidentment, no es produeix.

I el que també és important és veure com es produeix aquest augment. Aquest augment de 300 milions, com es reparteix? La part més gran, 200 milions, van, evidentment, al capítol I, el capítol de personal, probablement per solucionar una nefasta política de contractacions que ha portat a terme l'Institut Català de Serveis a la Joventut; no deixa de ser sorprenent que més del 50% del pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut es dedica al capítol I, que es dediqui a personal, més del 50%; som ja en el 54,8% i la xifra va augmentant any rera any; evidentment, la resta de l'augment és per a la despesa corrent, per al capítol II; hi ha un petit, quasi inapreciable augment de la inversió.

Si parléssim de la inversió de l'Institut Català de Serveis a la Joventut en aquest any i parléssim de la inversió de l'Institut Català de Serveis a la Joventut al llarg dels quatre o cinc darrers anys, també ens trobaríem amb el que el portaveu del meu Grup parlamentari plantejava aquest matí, amb una distribució absolutament irracional d'aquesta inversió.

En definitiva, aquest pressupost no ens satisfà, perquè és un pressupost obscur; no ens satisfà perquè és un pressupost que no ha estat consultat amb cap agent social; no ens satisfà perquè és un pressupost que no serveix per lluitar contra les desigualtats; no ens satisfà perquè no introdueix cap mecanisme de discriminació positiva i, en definitiva, nosaltres hem d'assenyalar aquí la nostra preocupació per aquesta situació.

Vull assenyalar també que és un pressupost que continua sense ser un pressupost que pugui afectar realment des de l'Institut Català de Serveis a la Joventut les seves activitats al conjunt de la joventut catalana. Hem tingut ja, en els darrers debats pressupostaris, una llarga polèmica amb el diputat de la majoria governamental sobre el caràcter interdepartamental o no d'aquest Institut. Però, la veritat és que en els ingressos de l'Institut Català de Serveis a la Joventut ens trobem fins a cinc partides que preveuen aportacions d'altres departaments per a accions concretes en el món juvenil, d'aportacions d'ens territorials als diversos organismes per a accions concretes en el camp juvenil; cinc partides, cinc partides obertes amb 1.000 pessetes, que no és que existeixin aquest any, sinó que han existit al llarg dels anys i que s'esgoten i que sempre, quan arriba la liquidació, trobem que, evidentment, no s'han utilitzat i que els ingressos de l'Institut Català de Serveis a la Joventut provenen únicament de la Direcció General de la Joventut.

En definitiva, jo també voldria dir-los, potser per acabar, que aquest pressupost no és que tan sols no ens satisfaci a nosaltres, no és que tan sols no satisfaci a sectors juvenils molt importants. Jo crec que no satisfà ni el mateix partit de la majoria, ni la seva organització juvenil.

Tinc aquí un dels documents presentats en el darrer Congrés de la Joventut Nacionalista de Catalunya, celebrat fa poques setmanes. En aquest document, quan es parla de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, es parla de la necessitat de la seva potenciació; no el llegiré tot per no cansar-los, però, en tot cas, els llegiré alguns paràgrafs, que crec que són importants, i amb els quals els puc dir que estic absolutament d'acord; diu : «una altra línia en la seva potenciació del sector de serveis que abans s'esmentaven; cal completar la xarxa d'al-

bergs, realitzar una gran promoció d'aquests, aconseguir el seu ple rendiment fins que els ciutadans joves coneguin totes les seves possibilitats i existència com a centres generadors d'activitats juvenils a nivell comarcal». Deia també: «en el mateix sentit, és molt important completar la xarxa de serveis comarcals de joventut, alleugerant l'excés de burocràcia i centralisme administratiu fins aconseguir que la relació jove o entitat juvenil amb l'Administració no sigui un trencaclosques ni una barreira a vegades gairebé infranquejable; és evident que també és necessària una potenciació de les activitats de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, evitant al màxim que les seves activitats siguin d'élite i promovent-les de manera que hi puguin participar el major nombre possible de joves.» Sincerament, aquest pressupost no serveix, ni tan sols, per fer possible això que demanava la seva mateixa organització juvenil.

Per tots aquests motius, els demano el vot favorable per a la nostra esmena de retorn.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Pere Casals.

El Sr. CASALS I LEZCANO: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, vull anunciar, ja d'entrada, el vot negatiu del nostre Grup a aquesta esmena a la totalitat de retorn al Govern del projecte de pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, vot negatiu que a continuació justificaré.

L'Institut Català de Serveis a la Joventut, creat per la Llei 10/81, té, sintetitzant molt el text de la Llei, les funcions següents, evidentment referides a joventut: per una banda, la planificació, execució de la gestió, exportació, creació i manteniment de recursos, instal·lacions, residències, cases juvenils, campaments, etcètera; per l'altra, la recerca i l'estudi sobre serveis i equipaments; en tercer lloc, l'establiment de convenis i concerts per a la creació, promoció i coordinació de serveis i, en quart lloc, la realització d'activitats al servei dels joves. Són aquestes, i no d'altres, les funcions de l'Institut.

El nostre Grup sempre ha cregut —i ho practica donant suport als pressupostos que el Govern presenta— que el concepte de política de joventut és un concepte d'obra de govern a nivell global de totes les seccions del mateix Govern. Per tant, s'equivoca qui vulgui definir la política de joventut de la Generalitat observant, tan sols, una molt petita part d'aquesta i, concretament, de l'entitat prestadora de serveis, l'Institut, per tant, no generadora de política i —valgui la redundància— exclusivament prestadora de serveis, donades les característiques de temps lliure dels joves d'avui que s'incardinen també en formació de tot tipus, personal, de convivència i, diguem-ne, tècnica, no oblidant, però, que cada dia més el temps lliure esdevé l'espai decisiu de la configuració de la cultura individual i col·lectiva.

No entraré, senyores i senyors diputats, a desglossar totes les partides de l'Institut, del pressupost de l'Institut, des de les despeses de calefacció dels albergs de joventut fins a les activitats d'estiu, i no ho faré, ja que en tractar-se d'un organisme prestador de serveis totes les partides, a més d'ajustades a la seva mida, obeeixen, lògicament, a la previsió de pagament d'unes despeses per a la prestació d'uns serveis durant tot l'any a tot Catalunya que el seu retorn, retorn o reducció, comportaria la seva paralització.

Cal destacar, però, en el pressupost per a aquest proper any

1987 l'augment del Capítol VI en un 22,33% respecte a l'any anterior, concretament amb una xifra global de 183 milions i mig.

Un altre punt a destacar per a l'any 87 és la immediata posada en marxa del Servei Català de Turisme Juvenil, abans TIVE, abans del traspàs, el qual passarà a partir de finals del mes de gener, abans d'un mes, de ser un desconegut pels joves a ser una eina útil mitjançant una potenciació dels serveis i una difusió adequada, ampliant les seves ofertes, adequant-les a la joventut de Catalunya i oferint nous serveis, principalment als estudiants, com poden ser viatges de fi de curs, ofertes específiques per a la neu, etcètera.

El pressupost de l'Institut per al proper any és la continuació d'unes línies d'actuació marcades des de l'inici de la primera legislatura pel que fa referència a l'oferta de serveis als joves. És continua amb la tasca inversora, com deia abans, en albergs, cases de colònies, terrenys d'acampada, ludoteques, sales d'art i exposició, etcètera.

Com a xifra indicadora de les activitats dels serveis de l'Institut esmentaré que fins al dia 20 del mes que som, desembre, les estades a les diferents instal·lacions de la xarxa eren 298.000, o sigui un 11,52% més que l'any passat. És una constant també la continuació en la potenciació de la creativitat i de la iniciativa dels joves, mitjançant l'ampli ventall de concursos, mostres i certàmens que l'Institut ofereix. Per concloure, insistir en el fet que l'Institut és un organisme prestador de serveis, no generador de política juvenil, la qual es planteja des de tots els departaments de la Generalitat i es pot xifrar, si de xifres es tracta, en els 500.000 de milions i escaig de pessetes que puja tot el Pressupost de la Generalitat; política juvenil que es planteja des de l'òptica que, d'acord amb què els joves són el futur, però més cert és que són i formen part del present, i s'actua en tots els camps, des de l'agricultura, la sanitat, l'ensenyament i un llarg etcètera.

A Catalunya, el Govern té molt clar que en la situació actual, amb els sectors disgregadors existents, droga, atur, etcètera —que aquest mateix matí en parlàvem—, s'ha de fer una especial incidència per no abaixar ni un punt i apujar tots els que es puguin per aconseguir una implicació en la vida col·lectiva, una desmarginació, una solidaritat, una integració cultural i humana i una sensibilització de tots els sectors juvenils davant de qualsevol projecte social, polític, cultural o econòmic.

Per tot això, senyor President, el nostre Grup votarà en contra a aquesta esmena de retorn.

El Sr. PRESIDENT: Algun Grup desitja posicionar-se respecte d'aquesta esmena? Si és que no, doncs, anem a votar-la.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 69 en contra i 6 abstencions.

Passem ara a l'esmena de la secció 02.81, referent a l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, a la qual ha presentat una esmena el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, a qui tinc el gust de donar la paraula en la persona de l'Illustre senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors

diputats, efectivament, per defensar l'esmena de retorn al Govern del pressupost de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes.

Per quina motivació? Bé, perquè a la vista del text pressupostari aquesta és una entitat que pensa recaptar en el conjunt de Catalunya durant l'any 1987 1.000 milions de pessetes i, en la qual, a canvi, el Consell Executiu hi ha de destinar del seu propi pressupost 270 milions.

Jo diria que, per aquesta pura i simple raó, estaria motivada la nostra esmena, és a dir, la creació d'una entitat que representa que un 27% del recaptat s'ha de portar des del pressupost ordinari de la Generalitat és realment un percentatge que, en llenguatge, diguem-ne, modern, en diríem fort, molt fort.

Però, la nostra sorpresa va anar més enllà quan, tractant-se d'un tema com el del joc —i aquest matí hem escoltat opinions, des de la tribuna, de tots els gustos, però bàsicament coincidents en un tema, la necessitat de desmotivar l'afecció al joc a Catalunya: ho ha argumentat l'Honorable Conseller senyor Cullell, des del punt de vista de la fiscalitat sobre el joc, ho ha argumentat el Grup Socialista, ho hem argumentat nosaltres, ho ha argumentat Esquerra Republicana de Catalunya, ho ha argumentat el Grup Popular; tots hem estat d'acord en la necessitat de desmotivar el joc a Catalunya—, quan repassem el pressupost de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes ens apareix una partida de 60 milions destinats a propaganda.

El senyor Santiburcio deia aquest matí, si no ho recordo malament: «Fóra bo que de la publicitat i propaganda de la Secretaria General del Departament de Presidència es destinessin diners a publicitat i propaganda per desmotivar el joc.» Bé, aquí hi ha una partida de 60 milions que el motivarà, és a dir, que farà publicitat dels jocs de la Generalitat a casa nostra.

Evidentment, la Generalitat destinarà aquests diners i se'ns podrà dir en el torn de rèplica que per recaptar 1.000 milions de pessetes. Fent això no només estariem vulnerant l'opinió del senyor Cullell, en el sentit que cal incrementar la fiscalitat per disminuir l'afecció al joc —en aquest cas estariem utilitzant arguments de major afecció al joc per justificar la publicitat a favor d'aquest mateix joc—, sinó que, és clar, quan es pacten determinats sistemes de finançament que, a criteri del nostre Grup, poden distorsionar el futur dels diners de la Generalitat, aquest argument no és «de rebut»; o quan el Consell Executiu s'oposa a la creació del Fons de Cooperació Local i de les econòmiques d'escala que aquest fons podria provocar, aquest argument no pot ser «de rebut»; quan s'ha criticat manta vegades en aquest Parlament la concessió d'aval sense cap mena de garantia des del Consell Executiu, o amb molt poques garanties, i així s'ha vist després en el moment que ha fet fallida aquella empresa i s'han hagut d'executar i la Generalitat ha hagut de pagar, aquest argument no és «de rebut»; quan es mantenen determinades entelèquies sobre determinats acords bancaris no aclarits a casa nostra, evidentment, aquest argument no és «de rebut»; o quan s'autoritza, i no es fa res per impedir-ho, la venda de caixes rurals catalanes a entitats forànies de casa nostra, amb el que això comporta d'inversió en obra social, de coeficients d'inversió obligatòria fora de les nostres latituds, evidentment, aquest argument no és «de rebut».

Per tant, entén el nostre Grup parlamentari que no es justifica aquesta despesa de 60 milions de pessetes en propaganda per la via d'argumentar que recaptarem 1.000 milions de

pessetes. És evident, jo no vull caure en la dialèctica aquesta o en el discurs famós de si és un govern progressista, si és un govern conservador, qui és més progressista, qui és menys conservador... Això, diguem-ne, en aquest moment del debat m'és exactament igual, el que importa evidentment són els fets. El que sí és difícil, i l'experiència ho està demostrant —i unes mateixes declaracions del senyor Director General del Joc que apareixen avui en un rotatiu d'àmplia difusió a Catalunya ho vénen a confirmar— és que la convivència entre un govern que manté aquesta filosofia —la filosofia de dir: «No, ja farem..., incrementarem la fiscalitat per reduir el joc, però al mateix temps introdueix partides de 60 milions de pessetes per estimular el joc»—, es fa difícil mantenir l'equilibri entre un govern de dretes, progressista o no, i el manteniment d'una posició coherent sobre el tema del joc. Vostès han tingut un fracàs palès en el tema del bingo, el tema de la recaptació sobre el bingo, han tingut, jo diria, un fracàs palès en el tema del control de les màquines escurabutxaques, no parlem ja, no entrem a parlar del tema dels casinos, i, evidentment, ara vostès pretenen crear jocs propis, als quals destinen aquests 270 milions de pessetes del pressupost ordinari.

Fent una comparació de xifres, cosa a la qual vostès estan relativament afeccionats, 270 milions de pessetes representa, ni més ni menys, per exemple, que el 40% del Programa Foc Verd per a l'any 86, un programa que vostès han portat pomposament a aquesta Cambra; bé, ara vostès destinaran 270 milions a personal, despesa corrent i publicitat en matèria del joc, 40% del Programa Foc Verd. Representa, pressupost en mà, i vostès ho diuen cada vegada que surten a aquesta tribuna —el President de la Generalitat hi és també molt afeccionat— «cal fomentar l'estalvi d'aigua a Catalunya en totes les latituds, aquest és un element de futur», i estem d'acord en aquest tema, és un element escàs, doncs, bé, 270 milions, despesa que vostès destinaran a fomentar despesa corrent en l'entrada aquesta, representa el 126% de les partides de foment d'estalvi d'aigua que hi ha en el pressupost d'enguany. I, si ho volen encara més gros, representa el 1.500% dels ajuts al sector pesquer de Catalunya. Aquesta és la comparació que vostès fan. Si en volen una altra també els la puc subministrar. Fixin-se bé: per cada pesseta que vostès es gastaran en aquest pressupost de relacions amb l'Administració de Justícia —tema que, dissortadament va normalment lligat, en el final del procés, al tema del joc—, vostès es gastaran 6 pessetes en aquesta entitat, en aquest organisme, o es gastaran, si ho prefereixen, 1,17 pessetes en propaganda del joc, és a dir, es gasten 17 cèntims més per cada pesseta invertida de relacions amb l'Administració de Justícia en propaganda del joc a Catalunya. Evidentment, vostès dibuixen, amb aquestes inversions, amb aquesta forma d'actuar, un determinat tipus de societat que no és la que nosaltres volem per a Catalunya. Per tant, jo no sé quina és la progressista, si la seva o la nostra, en qualsevol cas la seva no ens agrada pel que té d'estímul, precisament, a tot el tema del joc.

En conseqüència, com que no estem d'acord ni amb la despesa del pressupost ordinari que comporta aquesta entitat, ni amb la partida de publicitat, en concret, que representa imposar a la societat catalana tot el contrari del que aquest matí el Conseller Cullell ens explicava en la defensa del text del recàrrec sobre el tribut de les màquines escurabutxaques, nosaltres no estem d'acord amb el pressupost d'aquesta entitat i dema-

nem el seu retorn al Consell Executiu, cosa que ens agradaria demanar col·lectivament a tots els diputats d'aquesta Cambra.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Muntal.

El Sr. MUNTAL : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, realment a mi em semblava que quan estava escoltant el Diputat Maties Vives realment feia, una vegada més, una espècie d'esmena a la totalitat dels pressupostos, perquè ha anat fent comparacions.

Quant a progressista o no progressista, no voldria pas entrar-hi massa, però sí, en tot cas, veure que si es crea una empresa pública en un moment determinat i se li dóna una rendibilitat que té pressupostats uns ingressos de 1.000 milions de pessetes en contra de 270 milions que inicialment se li donen perquè pugui començar a funcionar, entenc que això, possiblement, també sigui progressista, que les empreses públiques donin el seu rendiment.

Ara bé, nosaltres ens hem de remetre, realment, a la Llei que nosaltres vam aprovar, i que, fins i tot, doncs, estan pressupostats aquells 270 milions de dotació inicial en aquesta nova empresa, i que, amb una esmena, precisament presentada pel seu Grup, es va entendre que s'havia de passar, precisament, a la Llei de Pressupostos aquesta quantitat de diners, perquè aquesta empresa comencés a tirar endavant. Realment es va crear una empresa de caràcter comercial, una empresa la qual, doncs, fes la gestió directa de tota una colla de jocs que estaven en el catàleg de jocs de la Generalitat de Catalunya, i que bàsicament es pot subministrar de diferents maneres aquests diners, la Llei 5 del 1986, del 17 d'abril, publicada en el DOGC del 23 d'abril, diu que es formarà de la manera següent, o bé de la dotació inicial o de les comissions que li siguin atribuïdes, o bé les transferències i subvencions que li siguin reconegudes en els pressupostos de la Generalitat. Entenem que crear una empresa aquí, en el si d'aquest Parlament, que realment va ser una llei que va sortir, entenc, molt ben consensuada per tots els grups polítics, enteníem que crear aquesta empresa realment era donar-li una viabilitat, i aquesta viabilitat és donar-li una quantitat determinada de diners perquè es posi en funcionament. I està previst que l'any 87 el finançament d'aquesta empresa estigui en el pressupost, i, al final del 87 puguem haver recaptat uns diners suplementaris i fer que aquesta empresa pública sigui una empresa rendible.

Per tant, nosaltres ens oposarem a aquesta esmena a la totalitat de retorn al Govern d'aquesta partida pressupostària dels 270 milions, i nosaltres també demanem, doncs, que totes les empreses públiques poguessin ser tan rendibles com aquesta.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Algun grup desitja posicionar-se? Bé, no havent-hi cap grup que desitgi posicionar-se, passem a la votació d'aquesta esmena.

Diputats que estiguin a favor d'aquesta esmena a la totalitat, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que desitgin abstenir-se?

Aquesta esmena a la totalitat ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Passem ja a les esmenes a la totalitat de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. La primera d'elles és la número 7, que correspon al Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Vintro. Té la paraula la Il·lustre Diputada.

La Sra. VINTRÓ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, nosaltres presentem aquesta esmena de devolució del projecte de pressupost de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió perquè se'ns confirmen, amb aquests pressupostos, els temors que ja vàrem expressar l'any passat : les empreses filials de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, TV3 i les emissores de la Generalitat, es van convertint en una maquinària pesant, en la qual una gran part dels recursos es destinen a l'automanteniment. Si vostès s'hi fixen veuran que les despeses de personal, per exemple, s'incrementen en un 16,37% respecte a l'any 86, mentre que les despeses d'exploració augmenten només en un 10,5%.

Un segon argument per justificar la nostra esmena és el capítol d'ingressos previstos en matèria de publicitat : 140 milions a Catalunya Ràdio i 5.100 milions a TV3. Aquestes quantitats entenem nosaltres que poden condicionar excessivament la programació i distorsionar també el seu caràcter institucional. Hi ha, a més, una discrepància entre els conceptes publicitaris de Catalunya Ràdio, que està incrementant la seva audiència, que està caminant cap a l'autofinançament, ja que no s'augmenta la subvenció que rep de la Generalitat, i, en canvi, sí que augmenta la previsió d'ingressos publicitaris. Això ens sembla un fet relativament insòlit en una ràdio pública. Creiem que caldria limitar els ingressos publicitaris per evitar, precisament, aquesta possibilitat de manipulació, i ens sorprèn també que no hi hagi l'èxit comercial que s'havia previst a TV3, sobretot l'any 86, i aquí la lògica empresarial que de vegades es lloa, quan convé, respecte de l'autofinançament, ja no es manté, i, en canvi, sí que s'incrementa la subvenció que es dóna des de la Generalitat.

Voldríem aprofitar per recordar que, a més a més, TV3 no respecta ni tan sols els acords sobre publicitat, i persones que fan o presenten programes en la mesura que, per exemple —i això ho volíem denunciar, però la malaltia «subitània» del senyor Granados ens ho va impedir, i aprofitem aquesta ocasió—, per dir que el senyor Àngel Casas està fent uns anuncis d'un cava, el cava Roca i Amat —així jo també li faig propaganda—, sense respectar el termini de tres mesos abans o tres mesos després de ser el presentador d'un programa. Això vol dir que TV3 no respecta aquest principi i que no separa la informació i la programació de la publicitat, entrant, per tant, en un pendent que nosaltres entenem particularment perillós.

En tercer lloc, a nosaltres ens preocupa també l'enorme quantitat, l'enorme pes que té la partida destinada a adquisició i doblatge de productes estrangers, 1.858 milions, enfront de la partida de col·laboració amb la indústria àudio-visual autòctona, que només és de 880,6 milions. Això vol dir que continuarem tenint un pes enorme de doblatges enfront de la potenciació de la indústria pròpia i de la producció pròpia. I això ve més agreujat perquè, si fins ara es podia dir que TV3 no tenia unes instal·lacions dignes, que TV3 no tenia una plantilla de personal suficient, avui, amb les instal·lacions de Sant Joan

Despí, que van gaudir d'unes inversions absolutament importants i amb uns recursos humans que arriben als mil treballadors, ens sembla inconcebible que el pes de la producció pròpia o el pes de la col·laboració amb la indústria local estigui tan descompensat a favor de les indústries estrangeres o de la compra de material estranger. Naturalment que aquí se'ns dirà que això permet rebaixar el cost/hora d'emissió, però nosaltres no estem d'acord a rebaixar la qualitat de la televisió a base de passar telefilms i pel·lícules de saldo que no serveixen per a cap dels objectius que la televisió catalana hauria de defensar.

En definitiva, nosaltres pensem que aquesta televisió, TV3, no és la televisió nacional de Catalunya, com deia la Llei de creació, i que els dos grans objectius, el foment de la cultura catalana i el respecte a la pluralitat, són cada vegada menys respectats, i aquests pressupostos no ajudaran en absolut a corregir el que per a nosaltres ja era una línia perillosa al pressupost de l'any passat.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyora Diputada. El representant de la majoria suposo que desitja fer el torn en contra després d'escoltades les defenses de les tres esmenes. Per tant, passariem a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada per al Grup Socialista. Tinc el goig de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Higin Clotas.

El Sr. CLOTAS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, per primera vegada, l'any 86, el Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, creat per llei d'aquest Parlament, no ha aprovat els pressupostos de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, és a dir, avui estem debatent uns pressupostos, amb una esmena a la totalitat presentada per tres grups —en aquest moment, em correspon a mi la del Grup Socialista—, sobre uns pressupostos que no vénen avalats per l'organisme màxim de la direcció de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, on la meitat, sis membres, corresponents en la seva elecció per aquesta Cambra a quatre forces parlamentàries d'un ampli abast ideològic que varen nomenar aquests sis membres, no han aprovat, i, per tant, el Consell d'Administració no va aprovar aquests pressupostos.

I això és prou greu i prou significatiu com per tan sols amb aquest argument, des del punt de vista de com hauria de funcionar la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, per al Grup Socialista hauria de ser suficient com per presentar l'esmena a la totalitat que avui posem a la consideració d'aquesta Cambra. I, naturalment, no ens valen ni ens poden valer els arguments esgrimits un dia pel responsable, el Director General de la Corporació, que aquesta actitud de sis membres del Consell d'Administració es devia a posicions interessades i partidistes. Naturalment, vostès comprendran que això no es pot admetre de cap de les maneres, perquè estem parlant d'un organisme que emana de la sobirania absoluta i popular d'aquest Parlament. I, en segon lloc, perquè, a més que no és cert, resulta que obceix també a la dinàmica que està passant dins d'aquesta Cambra, perquè, en això coincidim, ja els darrers exercicis pressupostaris, quan en el crèdit extraordinari d'inversió o en pressupostos d'explotació, molts grups d'aquesta Cambra, igual que diversos representants del Consell d'Administració, l'any 85 i l'any 86 varen emetre ja un toc d'alerta, un toc d'alerta abstenint-se en aquests pressupostos. I avui, naturalment, estem obligats a

votar en contra i a presentar una esmena a la totalitat. Per tant, no ens podem valer aquests arguments, que aprofito per dir, públicament, per qualificar-los de molt desafortunats.

El que s'està posant en dubte són uns pressupostos d'explotació i de capital, de funcionament de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, basats sobre un model de televisió, aquest model de televisió que comença a conèixer-se, *vox populi*, com la televisió de Convergència i Unió, amb diferències entre Convergència i Unió, com la televisió del senyor Pujol, com la televisió del senyor Roca, tant com a representant de Convergència com a representant del PRD, com la televisió del senyor Cullell, fins i tot —aprofito per dir-li, senyor Cullell— comença a córrer el rumor molt estès que les discrepàncies actuals dins de la direcció de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió es basen, fonamentalment, perquè directament el senyor Cullell no sent prou defensats els seus interessos directes des de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Per tant, estem parlant d'una televisió que jo identifico amb persones —il·lustres, però persones— de Convergència Democràtica, però, de cap manera, amb un projecte nacional de televisió pública; de cap manera amb un model de televisió pública a l'abast dels interessos de tots els ciutadans. Per tant, estem parlant d'un model de televisió partidista i sectari en el seu tractament d'informatius, i no vull insistir, però tots vostès coneixen diferents estudis que han sortit als mitjans de comunicació —el Grup Socialista de mitjans de comunicació en va fer un— sobre el partidisme exacerbat de la direcció, i, per tant, de Convergència Democràtica i Unió, sobre el tractament d'aquest model de televisió. I, al mateix temps, estem posant en evidència un model erroni de televisió, amb una excessiva magnitud econòmica, mal gestionada, de la qual n'és directament i primer responsable els directius de la Corporació, però, per sobre d'ells, el Consell Executiu i la Conselleria de Política Econòmica. Un model que està hipotecant el futur i que s'acaba de dir, per la Diputada del Grup del PSUC, senyora Vintrolà, crea una màquina molt pesada d'hipoteca de treball, i que assumeix tots els vicis d'altres televisions que, en moltes ocasions, hem criticat des d'aquesta mateixa tribuna, tots plegats ho hem criticat.

No obstant això, entraré —per tant, dic que aquest seria argument suficient per aquesta esmena a la totalitat— en algunes dades de caràcter econòmic que il·lustren la necessitat d'aquesta esmena a la totalitat. Estem parlant d'un pressupost de 10.416 milions de pessetes, amb la posterior rebaixa de 800 milions de pessetes per part del Consell Executiu : 415, d'explotació; 390, de capital. És a dir, ni el Consell Executiu està d'acord amb el pressupost —no aprovat— que la Corporació presenta al Consell Executiu. Un pressupost que suposa un increment de 1.200 milions de pessetes respecte al 86, amb un dèficit previst de 4.924 milions de pessetes, és a dir, el 47% de dèficit previst; amb un increment de la subvenció de la Generalitat en relació amb l'any 86 del 15,15%, i en canvi a un increment de recursos propis del 12,12%, és a dir, estem anant enrere. En lloc de fer una política coherent d'anar reequilibrant el que suposa dèficit propi, subvenció de la Generalitat, pel que són ingressos propis, aquí es fa al revés, es va a una política absolutament enrere, contrària a qualsevol empresa pública que tingui per objectiu el reequilibri del seu autofinançament. Uns recursos propis que, aprofito per dir-ho, tan sols arriben al fi-

nançament del 53% del pressupost de la Corporació; mentre, una altra dada, les despeses en el capítol de personal en relació amb el 86, s'incrementen d'un 16,37%, les despeses del capítol d'exploració són d'un 10,50%; això, preveient un increment de l'emissió de més de mil hores superior a l'actual programació de TV3. Com es pot comprendre això? És a dir, es vol incrementar més de mil hores de programació, i en lloc d'incrementar els pressupostos d'exploració, s'incrementen els de personal, quan ja hi ha —recordi-ho bé— mil persones en plantilla a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que és una plantilla, per tant, gens petita.

En relació amb publicitat... És a dir, tota aquesta subvenció sense comptar una altra fórmula de subvenció encoberta que fa el Govern de la Generalitat a través dels pressupostos, que és la publicitat directa a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió —això en un moment d'alarmant baixa d'audiència, per exemple, de TV3, no així de Catalunya Ràdio; de TV3. Naturalment, en la mesura que el Govern de la Generalitat vagi incrementant la publicitat a emetre a TV3, aquesta és una forma de subvenció absolutament directa. L'any 86 —per donar una dada— hi va haver un descens sobre les previsions en concepte d'ingressos de publicitat, al voltant de 500 milions de pessetes. Aquest any, es pressuposa molt més del que estava previst l'any 86; no es comprèn com podran assolir aquesta cota.

Un moment —atenció a això— de sensible reducció de l'audiència de TV3; això amb document de la mateixa Corporació Catalana de Ràdio i Televisió en el seu informe mensual, on fa un barem sobre la diferent audiència de les tres cadenes avui públiques de televisió, entre desembre del 85 i octubre del 86, i on les dades genèriques són : a Televisió Espanyola, primer canal, es passa de 71% d'audiència al 74, en el segon canal de televisió es passa del 19% al 20% —s'incrementa, per tant—, mentre que a TV3 es redueix del 47% d'audiència al 40% d'audiència, és a dir, amb un sensible descens d'audiència, que comportarà directament una sensible reducció de publicitat; per tant, m'agradaria saber per art de quins mecanismes, vostès aconseguen, en canvi, incrementar els ingressos propis de publicitat.

Perquè —i això també ho ha dit la senyora Vintro— aquests pressupostos perpetuen el desequilibri existent entre el que és producció pròpia i producció aliena i compra de programes a l'estranger. Les partides les ha dit : 1.858 milions de pessetes per a productes estrangers, 880 milions de pessetes per a producció pròpia. Però, atenció, en una altra partida, una partida veritablement estrangera, que es diu «Fons de maniobra» —és estrangera, fins i tot sospitosa—, «Fons de maniobra», que va dirigida també a comprar més producció estrangera; per tant, són 2.200 milions de pessetes adreçats a la compra de producció aliena, contra 880 milions de pessetes adreçats a la producció pròpia.

Per què no es fa cas de les recomanacions de la Sindicatura de Comptes quan, malgrat el criteri exposat per la Sindicatura de Comptes, en el seu informe del Compte General de la Generalitat del 84, no hi ha amortització de les subvencions de capital, en el pressupost actual de la Corporació? Perquè altres recomanacions de la Sindicatura de Comptes, com són un inventari clar i detallat de l'immobilitzat en les seves amortitzacions i un inventari d'existències inicials, tampoc es contempla en la memòria explicativa d'aquests pressupostos, és a dir,

perquè tampoc fan cas de les recomanacions de la Sindicatura de Comptes —encara que d'això tindrem oportunitat de parlar-ne probablement a la primera sessió del proper període de sessions, per una interpellació presentada pel nostre Grup, en relació amb aquest tema.

En definitiva, senyores i senyors diputats, per una manca de criteris sobre quin és el model públic de televisió, que no sigui l'estrictament partidista i sectari del tractament polític del que succeix a Catalunya; perquè es perpetuen els desequilibris entre el que és una producció pròpia i una producció aliena i estrangera en la televisió pública de Catalunya; perquè hi ha una negativa política d'ingressos propis i de recaptació de publicitat en aquests mitjans de Corporació; perquè no es fa cas de les recomanacions de la Sindicatura de Comptes, nosaltres creiem difícil que aquest Parlament pugui aprovar un pressupost tan imprudent i tan prepotent —per altra banda, perquè, en canvi, no redueixen gens la política d'anuncis de TV3 en els mitjans de comunicació d'una manera veritablement mastodòntica, fent créixer, per altra banda, l'endeutament públic a través d'uns pressupostos que no arriben a eixugar-se—, creiem que seria enormement imprudent aprovar aquests pressupostos. Molt més encara quan, en paraules textuales del Director General de la Corporació, el senyor Granados —paraules textuales—, era que desconeixia la càrrega financera que provocaven aquests pressupostos. Naturalment, si el màxim responsable, el directament responsable desconeix la càrrega financera que provoquen els pressupostos, malament es poden aprovar aquests pressupostos.

En definitiva, fa tres anys i escaig, després de la constitució de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que aquesta, nosaltres considerem que travessa una greu crisi, una crisi de model públic de televisió, una crisi de gestió empresarial d'aquest mitjà, una crisi que té els seus orígens en aquesta manca de model, que es basa, sobretot, en un triomfalisme propagandístic i en una política partidista, dirigida a apropiarse com a propi un instrument de tots els catalans, que és un mitjà de comunicació públic.

Per tot això, senyores i senyors diputats, demanem el seu vot afirmatiu a les esmenes a la totalitat, de retorn, presentades en aquests pressupostos, i que patentitzarà, una vegada més, que vostès han aconseguit allò que semblava realment difícil; aquell entusiasme que fa tres anys, tots els grups d'aquesta Cambra, representants de tots els sectors socials de Catalunya, vàrem impulsar la creació d'un model —llarg temps i molts anys reivindicat— de televisió pública, avui es consideri una televisió al servei directe i únic dels interessos del partit que dóna suport al Govern i d'aquest Govern.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Per defensar l'esmena a la totalitat, del Grup Popular, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ : Senyor President, senyores i senyors diputats, l'esmena a la totalitat del Pressupost de l'ens és fonamentada, evidentment, perquè per criteris d'utilitat política, el Consell Executiu té aquesta com a prioritària, abans que qualsevol altra tipus d'argumentacions, per exemple, de bona administració, coherència amb els problemes angoixants de la població marginada, o de laceres socials que, preferint abans la sumptuositat i mitjans luxosos en què es desenvolupa l'ens, no

queden diners després per a donar-li solucions.

Perquè no se'ns digui que amb aquesta argumentació es pot justificar també qualsevol esmena a la totalitat d'un altre departament, insistirem en tres apartats de la nostra esmena: primer, quan es crea una empresa en el sector privat, se li dona el capital que l'estudi de constitució hagi aconsellat i, a partir d'aquell moment, excepte en desviacions per errors, que són possibles, s'ha d'espavilar d'acord amb els compromisos adquirits pels subscriptors de capital. És a dir, han de generar beneficis. És cert que una empresa pública està condicionada a interessos polítics i no a rendibilitat econòmica. Acceptem, doncs, que el Departament de la Presidència hagi d'aportar a cada exercici, una subvenció que no és, ni més ni menys, que el dèficit o diferència entre el cost total d'explotació i els recursos propis generats.

El que ja no és tan clar és que les subvencions hagin d'anar augmentant any rere any, perquè, si no, és acceptar el fracàs de la política de programació d'espais, és a dir, la política d'explotació de l'ens.

Davant d'aquest fracàs, estem legitimats a demanar la devolució del pressupost al Govern. Veiem com han evolucionat els recursos propis i les subvencions de Presidència durant aquests últims anys: 1984 i 1985, subvenció de la Generalitat, 4.576 milions; recursos propis passen de 1.577 a 3.710, l'any 86, hi ha un intent laudatori de disminució de l'aportació de Presidència, baixant 300 milions de pessetes, i un augment considerable de recursos propis, que arriba a 4.897 milions de pessetes, i creiem —almenys en aquest any— que es podia o s'havia iniciat un bon camí quant a l'explotació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Però no és així; si no, vegem l'any 1985: l'avantprojecte pretenia una subvenció de Presidència de 5.339 milions de pessetes; l'avantprojecte, no aprovat pel Consell d'Administració, i al qual se li va presentar ja retallat, 4.924 milions de pessetes; si mantinguéssim la línia que la Generalitat tenia ja una xifra d'aportació a l'ens que, almenys, no havia de pujar, ens donaria una aportació de 4.576 milions de pessetes, donant per bona la xifra de 10.831 milions de pessetes, que sembla —segons la direcció de l'ens— que és la que es necessita per desenvolupar la Corporació consolidada. Doncs bé, en aquest cas, els recursos propis haurien de ser de 6.255 milions de pessetes.

La diferència entre l'intent inicial de l'avantprojecte és de 763 milions de pessetes, i la diferència entre el projecte, que ja he dit que no va aprovar el Consell d'Administració de la Corporació, és de 348 milions de pessetes. Siguin 763 o siguin 348 milions de pessetes, aquesta xifra demostra que no és una bona administració, ja que s'haurien d'haver guanyat amb la gestió i no pidolant-la al pressupost, en aquest cas, dependent de Presidència.

Segon argument: l'avantprojecte demanava 415 milions de pessetes més en el pressupost d'explotació, i en preveure la votació contrària dels membres del Consell d'Administració, es rebaixen, a l'últim moment, i, ni així, ni d'aquesta manera, aquest avantprojecte és aprovat.

Bé, però si hagués estat ben pressupostat es podia aconseguir la mateixa finalitat forçant la màquina de recursos propis, que no s'ha fet, per la qual cosa si la solució adient ha estat rebaixar despesa, segurament inflada esperant la resposta negativa, encara ens queda aquella solució per rebaixar 415 milions més

de pessetes. I com que no s'ha fet, és també motiu suficient perquè nosaltres en demanem el retorn.

Tercer argument: aquest pressupost preveu mil hores més de programació, però si aquestes no han estat justificades per un interès públic, és a dir, si no han estat demanades pels televidents, no tenen justificació. Haurien d'augmentar-se si és una demanda de servei públic, però el mateix pressupost ens diu que no. I com ens ho diu? Senzillament, perquè si hi hagués interès hi hauria previsió d'augment d'audiència, i aquesta comporta, forçosament, augment de publicitat, és a dir, recursos propis, i aquests només es preveuen amb un augment del 12,12% quan hauria d'assumir també l'increment de la subvenció addicional en relació amb l'any anterior que es demana a Presidència, que és d'un 15,15%. Es podria argumentar que, com que TV3 és un servei públic, l'augment de programació es justifica per a espais culturals, de normalització lingüística, etcètera que, forçosament, limiten l'audiència i, per tant, la publicitat. Bé, seria així si la programació no derivés en espais matinals, preferentment, i en espais de repetició de programes, és a dir, més programació perquè sí i deficitària. A més aquesta és una televisió autonòmica i, per tant, no ha de tenir les mateixes fites que la televisió estatal, no és la cobertura d'hores un objectiu, és a dir, no és o no ha de ser el principal objectiu de la nostra televisió. L'objectiu creiem que hauria de ser per criteris objectius d'identitat com a poble, objectius culturals, fins i tot, objectius lingüístics. Resum, doncs, d'aquesta tercera argumentació: fracàs en la qualitat de la programació prevista, és a dir, per al que nosaltres correspon creiem que justificació per demanar el retorn.

I, per si no fossin suficients els tres arguments que he explicat, com es pot admetre, per exemple, un augment del 16,37% en despeses de personal, quan les despeses d'explotació en un previst augment d'hores de programació és d'un 10,5%. Com es poden baixar sense tocar les hores de programació els mitjans de recepció d'informació o transmissió, així com línies telefòniques, tèlex, etcètera, entre l'avantprojecte i el que se'ns proposa. És que estem aprovant un pressupost on és amagat encara el dèficit? ¿Com es pot permetre una previsió de 232 milions de pessetes de lloguers, tenint aquest any estudis propis i com es pot mantenir la filmació de programes a la discoteca Quartier, als estudis Cinema Ideal, a La Belle Époque, ni que sigui per acollir-hi persona tan important com fou al seu dia un invitat que era el Ministre de Defensa? Com és possible que esperem minuts d'advocats, notaris, gestors, enginyers —advocats, notaris, gestors, enginyers— per 314 milions de pessetes? O és que aquí, amb el concepte ambigu de «professionals», paguem altres col·laboradors amb contracte? Per a aquest concepte, confessar la memòria, 59 milions de pessetes, amb una mitjana de 2,5 milions de pessetes per any. Pregunta: minuta per un altre concepte que, amb la nostra bona fe, evidentment, creiem que no serà així, però, si no, podrien doblar-se aquests sous. ¿Com es pot, alegrement, i sense índex correctiu, dir que l'hora d'emissió baixa de 2.291.000 pessetes a 1.923.000 pessetes si incrementen l'horari d'emissió amb hores de contingut divers i de menys qualitat que, com hem dit, abundaran en repeticions?

Amb aquest barem d'objectius, si repetim tota la programació, tindrem la televisió més ben gestionada d'Europa. Crec que tot el que he manifestat justifica que personal directiu més

preparat examini i retoqui aquest pressupost, per la qual cosa és imprescindible, a més, el canvi de persones en la direcció, que, segons notícies contradictòries diuen uns que es produiran el mes de gener i després diuen que no es produiran, ja que aquests nous directius —i aquesta és la nostra petició i el nostre consell— puguin solidaritzar-se amb el pressupost que hauran de desenvolupar. Per això és necessari que puguin retocar i per això és obligat el retorn al Govern del pressupost de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió el suport del qual demanem amb l'esmena a la totalitat a tots els membres d'aquesta Cambra.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per fer el torn en contra a les tres esmenes a la totalitat, i en representació del Grup parlamentari de Convergència i Unió té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. CODINA I CASTILLO : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna per intentar fer un torn de rèplica a les tres esmenes a la totalitat que han presentat el PSU, el Grup dels socialistes i Coalició Popular. Encara que he de dir que en el debat de Comissió no hi va haver cap mena d'explicació per part dels grups que presentaven les esmenes i això, si més no a aquest Diputat, se li ha fet difícil poder seguir la intervenció de cadascun dels presentants d'aquestes esmenes de retorn i, d'antuvi els demano excuses ja si, en tot cas, no sóc capaç de respondre a tots aquells plantejaments que s'han pogut fer. Malgrat tot, he intentat prendre'n nota i, més o menys, penso que podré donar satisfacció —segur que no— a la seva petició de votació a favor de l'esmena del retorn, però sí que podré donar explicació de quin és el nostre punt de vista en cadascun dels diferents plantejaments que s'han fet des d'aquesta tribuna.

Primerament, el PSU ha fet, dintre dels diversos punts que ha anat seguint, una referència a l'augment del capítol de personal. S'ha parlat ja des d'aquesta tribuna també de l'increment d'horari que està previst per a l'any 87, s'ha parlat del voltant d'un miler d'hores, això és així, i això, sens dubte, els farà entendre que l'increment de personal, encara que d'aquestes mil hores algunes siguin aplicades a programes que poden ser repetitius o d'un baix cost, segur que també entendran que mil hores més d'emissió ha de comportar un increment de personal.

Malgrat tot, es parla de l'increment de personal, però no es diu quant és, aquest increment de personal. I es parla, en general, de la Corporació i, en definitiva, del que s'ha estat parlant fins ara ha estat de TV3, no tant de la Corporació com a tal Corporació, no tant de Catalunya Ràdio, sinó, bàsicament, de TV3.

Bé, sàpiguen, doncs, perquè, en tot cas, si hi ha algun diputat que desconeix quin és aquest increment de personal de què tant s'ha parlat al llarg d'aquesta tarda, sàpiguen, doncs, que quant a la Corporació l'increment de personal és de set persones.

Quant a Catalunya Ràdio, no es preveu augment de personal, i on sí que es preveu un cert increment de personal, concretament amb cinquanta-dues persones fixes i onze col·laboradors és a TV3. Des del nostre punt de vista, malgrat que això pugui ser discrepar amb el punt de vista dels antecessors que

m'han precedit en l'ús de la paraula, sàpiguen que des del nostre punt de vista només per cobrir, com els deia, aquest miler d'hores més que es faran durant l'any 87 està sobrerament justificat aquest increment de personal.

Quant al tema de la publicitat. S'ha després també de la intervenció, s'han després diríem dos posicionaments de les diferents intervencions. D'una banda hi ha hagut una crítica de l'augment de l'aportació de la Generalitat en contra d'un baix increment o una baixa previsió d'increment per publicitat. Això ha estat un dels grups de la Cambra, mentre que altres grups de la Cambra criticaven exactament al revés, és a dir, que hi havia un excés de publicitat i una, diríem, baixa aportació per part de la Generalitat.

Nosaltres, en això, ens sentim absolutament satisfets de com està plantejat el pressupost perquè no és ni una petició que se'ns feia, ni l'altra, no responen a ni a una ni a l'altra, sinó que respon, justament, a la mesura justa del que ens sembla que ha de ser.

M'ha semblat que hi havia una certa preocupació per part del Grup d'AP, de Coalició Popular, en el sentit que les previsions de publicitat podien ser estimades a l'alça. Jo els voldria recordar —i també algun altre diputat n'ha fet esment— quina ha estat la diferència de les previsions quant a publicitat de l'any 86, de les previsions que hi van haver i, realment, de quina ha estat la xifra que finalment s'ha aconseguit, i els puc dir que és al voltant de 300 milions, encara no, de diferència entre el pressupostat i el realment recaptat. Em sembla i ens sembla —i això em permeto, sí, fer-ho des de la perspectiva de la representació que en aquest moment sostinc del meu Grup— que una desviació de 300 milions, escassos, entre la previsió i el que realment ha estat la recaptació per publicitat és una quantitat, m'atreveria a dir, molt baixa, és al voltant d'un 7% d'error de diferència i que, potser no és el moment, però m'atreveria a dir que també justificada aquesta diferència entre la quantitat que estava pressupostada i la finalment recaptada.

Pel que fa a una intervenció de la Il·lustre Diputada Eulàlia Vintó, referent a la diríem incompatibilitat que hi podia haver entre la propaganda feta pel senyor Àngel Casas i la seva prevista presentació en el programa de final d'any, aquest és un tema que jo no li puc contestar, jo també pensava que no vostès, sinó Esquerra Republicana, que havia estat el Grup que en la Comissió de Control i Seguiment de la Corporació Catalana havia fet, en tindria resposta, però, en tot cas, des del punt de vista del Grup parlamentari, evidentment, no els podem respondre.

També feia referència la Il·lustre Diputada pel que fa a la diferència entre la producció pròpia i la producció aliena i, per tant, quan és producció aliena també el doblatge. Jo els voldria recordar a tots els membres de la Cambra que s'estan bellugant, dintre del marge que el Consell d'Administració de la Corporació Catalana va aprovar, és a dir, no es fa menys producció pròpia de la que s'ha de fer o de la està establerta ni es fa més producció aliena o no es contracta més producció aliena d'aquella que estava prevista i aprovada pel Consell d'Administració de la Corporació Catalana.

Malgrat tot, volem significar —i jo em permeto de significar— que per a aquest any 87 sí que hi ha previst un increment de producció pròpia, com vostès ja deuen saber, perquè, d'alguna manera, ja ha anat sortint com a notícia en

aquests proppassats dies de Nadal, el programa —un programa humorístic— de La Trinca que, significa, evidentment, doncs una producció pròpia, però també, deixi'm que li digui a vostè, senyora Eulàlia Vintó, que quan hi ha una contractació de producció aliena, és evident que està en detriment del que és una producció pròpia, és evident, però també li vull recordar que quan hi ha una producció aliena hi ha una contractació per a tot l'equip de doblatge, és a dir, hi ha una aportació important, per altra banda, des del punt de vista econòmic, que els equips que s'ocupen de fer el doblatge —professionals, per altra banda—, molts d'aquests de la mateixa televisió o del món del teatre, gent molt coneguda —i vostès això ho saben i ho concixen—, que també, d'alguna manera, en gaudeixen i, d'alguna manera, s'està donant sortida en tant que es tracta de produccions alienes per a aquesta banda del que fa referència al doblatge.

Vostè també ha dit que aquesta no era la televisió nacional de Catalunya. Bé, potser aquesta és una opinió que jo li respecto, que vostè és en el seu perfecte dret de mantenir-la, però que nosaltres, jo, personalment, en discrepo i penso que sí, que aquesta és la televisió de Catalunya.

Pel que fa referència al senyor Higini Clotas, la intervenció del representant del PSC o del Grup Socialista, ha fet esment de la no-aprovació del Pressupost per part de la Corporació, per part del Consell d'Administració de la Corporació i, això és cert, això és un fet que no ens podem pas amagar, això va succeir, això és així però que, en definitiva, l'aprovació del Consell, tot i ser importantíssim, tot i ser la primera vegada que passa que no s'aprova, en definitiva, qui en darrer terme ha d'aprovar el Pressupost de la Corporació és el Parlament, i, per tant, jo li reconec aquesta veritat que vostè ha dit i que realment és així, però que això no ha d'amagar, en absolut, quina és la voluntat d'aquesta Cambra.

També ens ha acusat o ha acusat TV3, en aquest cas, de no ser la televisió de Catalunya i de ser una televisió partidista, de ser una televisió de CDC, de ser una televisió, fins i tot ha esmentat el nom d'algun personatge important de la política catalana. Bé, jo li diria que si això fos tan així com vostè..., és a dir, d'entrada jo no comparteixo que això sigui així, la meua opinió és una altra i penso que la del meu Grup estic segur que també és una altra, que difereix molt de la de vostè, però deixi'm que li digui que TV3, com vostè ens recordava, en aquests moments està al voltant d'un 40% de l'audiència a casa nostra, i si el 40% de l'audiència fos una audiència partidista, perquè s'ha de suposar que si no estigués satisfeta, si no pensés que aquesta televisió que s'està donant des de TV3 no és la bona, és manipulada, és —tal com deia vostè— una televisió partidista, miri, per una banda, permeti'm la lleugeresa de dir que em semblaria excessiu pensar que aquest 40% de la població, aquest 40% de l'audiència són gent que són, diríem, doncs, fidels, o que són votants de les opcions que donen suport al Govern. Jo penso que això no és així, i penso que no és així justament perquè entenc que és un reflex, aquest 40% de l'audiència, és un reflex que aquesta és una bona televisió, que aquesta és una televisió que dóna satisfacció a la majoria del poble de Catalunya, no només a un sector.

Quant a l'increment de personal, que també hi han fet referència tots els grups intervinents, crec que l'he justificada amb el nombre de persones que hi ha previst que es contractin per a

l'any 87, i quant al Grup Popular... és clar, entrem en la contradicció que altres grups pensen i diuen i manifesten la poca aportació que hi ha pel fet de ser una televisió pública, que aporten des de la Generalitat, i, en canvi, hi ha una minva quant a la publicitat. Vostès voldrien que hi hagués més publicitat, és a dir, voldrien que hi haguessin majors recursos propis; amb això estariem fent una televisió, des del nostre punt de vista, excessivament comercial. No podem oblidar que TV3 —Corporació Catalana— és una televisió pública. La Corporació és un ens que representa, d'alguna manera, la pluralitat del pensament polític de Catalunya, i, per tant, portar més cap a una estratègia d'empresa privada, ens sembla que aquesta no ha de ser la funció que ha de fer la nostra televisió.

Per totes les raons que he exposat fins ara, i amb la convicció que no hauré convençut els diferents grups que han presentat la seva proposta de retorn al Govern, però amb la convicció íntima i absoluta que el nostre Grup, per una banda, i per una altra, des de la màxima objectivitat de què he estat capaç, hem defensat el no-retorn d'aquesta esmena a la totalitat del Govern, els dono les gràcies i encara, fins a darrer terme, esperaré —i amb confiança— que algú de vostès canviï el seu vot.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. En representació del Grup d'Esquerra... (*Remor de veus.*) Pel Grup Mixt no hi ha representant, senyor Diputat; per tant, el Molt Honorable senyor Barrera té la paraula.

El Sr. BARRERA : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, hem volgut prendre part en aquest debat, malgrat que aquest matí el meu company de Grup, el Diputat senyor Víctor Torres, ja havia anticipat que votariem a favor de les esmenes de retorn, però ens ha semblat important poder donar els nostres arguments, que coincideixen amb els ja exposats, bàsicament, però, a més a més, en tenim encara alguns altres.

Voldria també aclarir que votarem a favor de les esmenes de retorn essencialment a causa de la gestió de TV3 i del pressupost de TV3. No tenim cap crítica important a fer a Catalunya Ràdio, de manera que voldríem que quedés clar que les nostres raons provenen de la manera com es porta la gestió de la televisió catalana.

Per què votarem, doncs, a favor de les esmenes de retorn? He dit que, en primer lloc, perquè fèiem nostres, bàsicament, els arguments que han desenvolupat la senyora Vintó, el senyor Clotas i el senyor Pujol, que, al nostre entendre, el senyor Codina no ha rebut de cap manera.

Pel que fa concretament a l'incompliment de les normes sobre publicitat en el programa de final d'any del senyor Àngel Casas, jo mateix he fet una pregunta al Consell Executiu que, en principi, ha d'ésser tramitada en aquesta mateixa sessió; per tant, deixo de banda aquesta qüestió i recalco només que em sembla que tots els arguments ja exposats aquí són prou vàlids i nosaltres només discreparíem sobre la qüestió de l'oportunitat d'augmentar les hores d'emissió. Al nostre entendre, és positiu augmentar aquestes hores a les 1.000 hores anuals previstes, i en aquest aspecte, doncs, és en l'únic punt en què no estem d'acord amb els que m'han precedit en l'ús de la paraula.

Però, deia que tenim també altres raons. Miri, primerament, nosaltres no podem admetre les increïbles declaracions del

senyor Canals, quan diu que TV3 no ha de tenir en absolut cap paper cultural. ¿Com pot ser que en un país com el nostre, que es restableix a penes d'un intent de genocidi cultural, quan a la nostra cultura encara li falta tant per poder-se recuperar, sigui possible que un mitjà de comunicació tan important com és la televisió, a més, quan existeix únicament una cadena catalana, que, a més a més, és una cadena pública i subvencionada, es digui que aquesta emissora no ha de tenir en absolut cap paper en matèria cultural? De manera que els milers de milions que ens costa han de ser simplement esmerçats per a l'entreteniment de la població. En fi, això ens sembla inadmissible.

El pitjor del cas és que el senyor Canals no solament fa això, sinó que, al contrari, amb la seva política, fa, a més a més, una política contra la cultura catalana perquè està propiciant la deterioració de la llengua a través d'una descurança increïble en les emissions de TV3.

I, en fi, hi ha encara una altra raó molt important quan es tracta de votar el pressupost, i és que, com vostès potser recordaran, en la Llei del nostre Parlament que estableix la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, s'especifica l'obligació d'una auditoria anual sobre la gestió econòmica, i, bé, em sembla normalíssim que aquesta auditoria fos comunicada als membres del Consell d'Administració que la solliciten. Jo comprenc que una auditoria d'un ens públic no sigui comunicada al primer ciutadà que vol veure-la, però quin paper té el Consell d'Administració si no pot tenir accés a una auditoria? I, bé, malgrat demandes escrites, amb bona i deguda forma, el Director General ha refusat l'auditoria a un membre del Consell d'Administració de l'ens.

Bé, senyors; jo, després d'això, quan ho vaig saber, només puc... en fi, només puc dir el que vaig pensar quan vaig saber-ho. Em van venir a la memòria aquelles paraules de Hamlet : «Hi ha quelcom de podrit en el reialme de Dinamarca.»

Moltes gràcies. (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Bé, passem ja... sotmetrem a votació les tres esmenes a la totalitat.

Els diputats que estiguin a favor d'aquestes tres esmenes, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que desitgin abstenir-se?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 48 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Passem ja a l'esmena número 10, a l'Escola d'Administració Pública, esmena que presenta el Grup Socialista. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Garcia.

El Sr. GARCIA I SÁEZ : Senyor President, des de l'escó mateix. Efectivament, aquesta esmena, de totalitat de retorn del Projecte de Pressupost de l'Escola d'Administració Pública, té per objecte fonamental discrepar, no tant del contingut de les partides pressupostàries, partides que queden molt explicades en el Pressupost, són, globalment, de 213 milions de pessetes, sinó bàsicament del que, al meu entendre, és una discrepància molt important entre el que són els objectius polítics i d'administració de l'Escola d'Administració Pública, i el que és la dotació en recursos materials per a la mateixa Escola.

Abans d'entrar en el contingut concret de la meua crítica a l'Escola d'Administració Pública, perquè d'això és del que es tracta, d'expressar una crítica de contingut, d'organització i funcionament, i una crítica a les seves activitats, voldria,

perquè les senyores i els senyors diputats puguin conèixer quina és la meua intenció, explicar de què estem parlant.

L'Escola d'Administració Pública és un organisme autònom administratiu dependent, en aquest moment, del Departament de Governació, que té per objectiu fonamental, d'acord amb el seu Decret de creació i, bàsicament, amb el Projecte de Llei que està en tràmit en aquesta Cambra —llegeixo textualment d'aquest Projecte de Llei— : «Són funcions de l'Escola», temes molt importants al meu entendre, «donar suport a la realització de les proves selectives per a l'accés a la condició de funcionari», atenció, senyores i senyors diputats, perquè és una qüestió fonamental de les activitats d'aquesta Escola, «organitzar i realitzar cursos selectius de formació subsegüents a les proves selectives. Organitzar i realitzar cursos de formació sense caràcter selectiu, subsegüents a les proves selectives. Organitzar i realitzar cursos i altres activitats de reciclatge, de formació permanent o en carrera, dels funcionaris», entre altres activitats que considerem molt importants.

Per tant, estem parlant d'un organisme autònom que té com a missió fonamental fer el que, des del punt de vista dels principis constitucionals, i al meu entendre des del punt de vista de la transparència i organització de la nostra funció pública de Catalunya, és fonamental i és organitzar els cursos per tal que la Generalitat de Catalunya gaudeixi d'uns funcionaris extraordinàriament qualificats, molt eficaços, preparats per desenvolupar el que és la seva feina fonamental : servir els seus administrats, els ciutadans de Catalunya.

Això són objectius que l'Escola ha de complir, ha de cobrir, i la meua crítica —bàsica i fonamental— és que aquesta Escola, que ha de ser —com diu el seu Decret de creació i aquest Projecte de Llei en tràmit en aquesta Cambra— una escola de Catalunya, una escola de la Generalitat de Catalunya, i, per tant, de totes les seves institucions. La primera crítica fonamental és que en aquest pressupost que estem en tràmit de discussió, en tràmit d'aprovació, no reflecteix, hi ha un divorci profund entre el que són les seves funcions i la seva pràctica actual, periòdica, que estem coneixent de l'Escola d'Administració Pública. No s'hi assembla de res; aquest pressupost és incapaç de donar una sortida al que són els funcions reals d'aquesta Escola. Tenim una Escola amb pràcticament 200 milions de pessetes, finançats, subvencionats, pel Departament de Governació, del pressupost del Departament de Governació, que s'està dedicant, esmerçant els seus recursos, fonamentalment en dos instruments fonamentals, el que són els cursos de reciclatge dels funcionaris, i el que són els cursos d'accés al coneixement de la llengua catalana; molt important, òbviament, però dues parcel·les molt petites del que són les funcions de l'Escola d'Administració Pública.

I volem fer aquesta reflexió perquè pensem que aquest pressupost que s'ha elaborat des de la perspectiva de la pura continuïtat, no respon al que ha de ser l'Escola d'Administració Pública de la Generalitat de Catalunya; perquè no ha de ser només l'Escola del Govern de Catalunya, dels funcionaris que depenen dels departaments governamentals de la Generalitat de Catalunya, sinó que ha de ser l'Escola de la Generalitat de Catalunya i, per tant, també, de les institucions que formen part de Catalunya, com són els ajuntaments, com són altres institucions de caràcter local.

Aquesta Escola, hem de dir de manera molt clara que no ha

donat suport, no ha complert la seva funció fonamental de donar suport a aquests cursos de perfeccionament i de selecció del que són els funcionaris de la Generalitat de Catalunya, i aquesta és la seva feina fonamental; la seva funció bàsica i fonamental és donar suport a la realització de les proves selectives que facin possible accedir a la condició de funcionaris i, d'altra banda, formar els funcionaris en el seu procés de perfeccionament i reciclatge per fer possible una funció pública més eficaç, una funció pública adequada a la nostra realitat. Uns pressupostos esmerçats, bàsicament, en cursos de reciclatge i en cursos de perfeccionament de coneixement de la llengua catalana, per molt important que aquest últim apartat sigui —que crec que és molt important—, no cobreix mínimament el que són les funcions d'aquesta Escola. Estem esmerçant 200 milions de pessetes en un pressupost que no respondrà a aquests objectius fonamentals. Per això demanem el retorn d'aquest projecte al Govern : perquè pràcticament és el mateix pressupost de l'any 1986; perquè pràcticament podem afirmar amb rotunditat que aquest pressupost no té en compte el que són les funcions establertes en un projecte de llei d'aquest Govern, del Govern de Convergència i Unió, que és el Projecte de Llei de l'Escola d'Administració Pública, que en el seu article tercer defineix pràcticament onze funcions molt importants, entre les quals, una d'elles és la funció de fer els cursos de reciclatge, d'accés al coneixement de la llengua catalana, però una funció, no la resta de funcions.

Per manifestar el que és el contingut polític de la nostra crítica, és la raó per la qual nosaltres hem presentat aquesta esmena de devolució d'aquest pressupost de l'Escola d'Administració Pública, amb el benentès que pensem que aquest pressupost segurament s'haurà de rectificar, el Govern l'haurà de rectificar, mitjançant una tècnica molt coneguda del senyor Conseller d'Economia i Finances, que és la transferència de crèdit, perquè, al senyor Conseller de Governació,estic segur que li vindran amb demandes concretes de l'Escola per tal d'adaptar aquest pressupost al que seran les noves funcions, la nova realitat d'aquesta Escola, si volem que sigui una escola d'administració de funcionaris de la Generalitat de Catalunya, també de les corporacions locals; no precisament una escola que faci bàsicament d'acadèmia de perfeccionament del coneixement de l'idioma.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Muntal.

El Sr. MUNTAL : Gràcies, senyor President. Si m'ho permet, des de l'escó mateix. Realment, la Llei de Normalització Lingüística preveu també que l'Escola d'Administració Pública de Catalunya faci aquest reciclatge de funcionaris en l'exercici del català; per tant, és una de les funcions que compleix, i que també es fa per doble llei.

Ara bé, quant al pressupost de retorn, he de dir que sí, que realment segueix una tònica i una línia del 1986. Té unes despeses contingudes enormement, perquè entenem que, com a mínim, l'any 1985 hi havia un capítol d'inversions que enguany no hi ha de ser... Ara bé, també hem d'analitzar capítol per capítol.

El capítol I correspon a les remuneracions de personal i només s'han d'augmentar en la part corresponent a l'incre-

ment general de les retribucions de funcionaris i el personal contractat.

En el capítol II, de despeses de béns corrents i de serveis, manté fonamentalment les mateixes partides amb quantitats directament relacionades amb les despeses concretes de lloguers, de manteniment i de subministrament de material d'oficina i de transports.

Per la mateixa raó del servei que presta l'Escola a l'Administració Pública, havíem d'insistir en algunes aplicacions concretes d'aquestes despeses : despeses de formació i de promoció del personal de què feia esment l'Il·lustre Diputat. Són 73.500.000 pessetes, que corresponen a la programació de les activitats de selecció, formació i perfeccionament del personal, tant de l'Administració de la Generalitat com de l'Administració local. I això ho ha de reconèixer l'Il·lustre Diputat que ha presentat l'esmena a la totalitat, que hi ha innumbrables cursos fets per la mateixa Escola d'Administració Pública, i que s'ha recordat en altres pressupostos i en la seva presentació. El que passa és que, en altres vegades, l'interlocutor era un altre grup d'aquesta Cambra.

Amb aquesta partida s'ha d'afrontar una important tasca de suport tècnic —i això ho reconeixerà també l'Il·lustre Diputat— i al material que l'Escola ha de presentar, segons la normativa vigent, als tribunals que han de resoldre la selecció, i cal recordar-li, per exemple, que s'han presentat 27.506 instàncies, i que igualment s'ha de tenir present la realització de cursos complementaris, però sí obligatoris —complementaris, però sí obligatoris—, que són les bases de les oposicions que han de seguir tant el personal de la Generalitat que hagi concorregut a les oposicions selectives restringides com el que superi les oposicions de torn lliure.

Ara bé, en l'anàlisi concreta del que és el pressupost de l'Escola d'Administració Pública, feta aquesta anàlisi, veiem tres coses fonamentals en qualsevol pressupost. Per un cantó, que és un pressupost compensat. Compensat en les seves despeses per la seva capacitat d'ingressos; que és correctament ajustat a les despeses pròpies de la prestació dels seus serveis i, per últim, que és correcte per la programació de les activitats de l'Escola en l'exercici 1983, especialment, si es tenen en compte les tasques de formació i selecció esmentades.

Per tant, nosaltres entenem que retornar el pressupost de l'Escola d'Administració Pública al Govern, en les tres bases fonamentals de qualsevol pressupost, voldríem que qualsevol empresa —no solament pública, sinó privada també— tingués aquestes tres normatives dintre del seu pressupost. Per un cantó, que sigui compensat; per un altre, que estigui ajustat a les seves despeses i, en tercer punt, que sigui correcte.

Entenem, per tant, que, pels tres motius esmentats, nosaltres ens hem d'oposar al retorn d'aquesta esmena que vostès demanen.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Algun grup desitja posicionar-se? (Pausa.) Havent estat, per tant, substanciada aquesta esmena a la totalitat, la sotmetem a votació.

Diputats que estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que desitgin abstenir-se?

Aquesta esmena número 10 ha estat rebutjada per 34 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Sotmetem tot seguit a la consideració dels senyors diputats l'esmena número 11, que al seu moment ja ha estat substanciada aquest matí. És l'esmena a la totalitat a la secció d'Economia i Finances.

Diputats que estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Aquesta esmena número 11 ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 60 en contra i 5 abstencions.

Anem ja a les dues esmenes a la totalitat, a la secció 06, és a dir, a Ensenyament. La primera d'elles és la que formula el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i, per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a la Il·lustre Diputada senyora Eulàlia Vintró.

La Sra. VINTRÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, quan ahir a la tarda preparava el text d'aquesta presentació, vaig tenir bastant la temptació de reprendre els papers i les notes de l'any passat i, d'alguna manera, reiterar els arguments, modificant només lleugerament les xifres, perquè lamentablement, en analitzar la secció 06, el Departament d'Ensenyament, dels Pressupostos de la Generalitat, no hem pogut observar que la solució dels problemes de finançament que ens explicava aquest matí el Conseller Cullell, i la possibilitat per part de la Generalitat de tenir una política i un sistema de finançament propis s'hagi vist traduït en els pressupostos del Departament d'Ensenyament, que moltes vegades s'ha dit que representen gairebé el 50% dels Pressupostos de la Generalitat, exclosa la Seguretat Social, però que, a l'hora de la veritat, i malgrat el text —jo diria literàriament ben concebut— de la memòria que acompanya el programa —el programa i les xifres dels pressupostos—, en el moment en què aquesta Diputada i altres persones s'han dedicat a buscar la correspondència entre l'anunci de les idees i dels programes —bé en la memòria, bé en una roda de premsa que el senyor Conseller va fer fa un parell de dies i que ahir sortia reproduïda a tots els mitjans de comunicació—, a l'hora de buscar aquesta correspondència hi ha una absoluta falta de coherència entre el que s'anuncia que es farà i els diners que després es troben adjudicats a les partides.

I, lamentablement també, en l'anàlisi de la realització dels pressupostos i de les partides que apareixen en aquests, i de les promeses que es fan en moments determinats, si aquestes no tenen una traducció pressupostària, és bastant difícil que després es converteixin en realitat. Per tant, la raó de fons de la nostra esmena a aquesta secció, que lamentem —i ho vaig dir l'any passat, i ho torno a dir aquest any— haver de fer, perquè ens agradaria que els pressupostos d'Ensenyament responguessin a les necessitats que avui té plantejat el sistema educatiu a Catalunya, és per una manca de pressupost i per una distribució interna que nosaltres entenem incorrecta.

De fet, si separem l'ensenyament universitari del no universitari, la partida que aquest any correspon al Departament d'Ensenyament —exclosa universitat, i universitat puja a 17.300 milions de pessetes— són 120.000 milions. Si mirem el de l'any passat, teníem 110.000 milions. Per tant, hi ha una puja de 10.000 milions, xifres generals, però en el moment en

què passem a veure com es distribueixen i si és veritat que els quatre grans eixos dels programes de renovació, d'informàtica, d'àudio-visuals, de llengües estrangeres, de normalització lingüística —i em sembla que els he dit tots quatre seguits—, si mirem com es distribueixen aquests 10.000 milions, resulta que no apareixen. Perquè aquests 10.000 milions se'n van, 5.000 en personal —5.000 en personal, i es justifiquen dient «Ensenyament mitjà, BUP i FP creixeran, aproximadament, en 800 places», però el que no se'ns diu és que EGB baixarà en 417.

Aquestes són les xifres... El senyor Conseller m'està fent que no amb el cap. Senyor Conseller, jo em moc amb les xifres que hi ha en les memòries de l'any 86 i en les memòries de l'any 87. I en la Direcció General d'Ensenyament Primari, quan parla de personal, diu exactament que hi ha 23.507 professors, i l'any passat deia que n'hi havia 23.731. Quan s'agafen els professors d'educació especial, n'hi havia 281; aquest any n'hi ha 264. Per tant, segons les xifres —jo sóc de grec, com tothom sap, però a restar encara hi arribo; no arribo a massa més, però a restar, sí—, si n'hi havien 27.731 i n'hi ha 23.507, aquí se n'han perdut més de 200 —ara no em faci fer la resta de memòria. I, si n'hi havia més d'educació especial dels que hi ha aquest any, i són les seves xifres, també s'han perdut.

Per tant, 5.000 milions se'n van en personal —i estem a favor que hi hagi més personal, en ensenyament mitjà; no hi tenim cap mena d'inconvenient—; 600, dels 10.000, 600, van a despeses corrents i serveis, i aquests són els que tenen una traducció més perceptible en les escoles i en el funcionament regular dels centres. Dels 10.000, 600. 2.400 se'n van a subvencions a la privada —i ja hi tornarem—, i 1.500 a construccions. Per tant, si dels 10.000 milions d'increment, de fet, per poder fer algun programa propi d'ensenyament, se'n destinen 600, vol dir que aquí no hi ha realment una política pròpia d'ensenyament que doni resposta a les necessitats que té aquest sector.

De les xifres de l'increment general, que significa només un 11,1 respecte al 12,8 que creixen els pressupostos, indica que el Departament d'Ensenyament creix menys del que creixen altres departaments, i menys que el conjunt dels pressupostos de la Generalitat. Aquí se'ns podria dir que vostès —i això ho deia també el Conseller en una roda de premsa— van esmenar a Madrid els pressupostos del Govern del PSOE per considerar que eren insuficients les partides que es dedicaven a l'ensenyament. Aquesta baralla entre socialistes i convergents, a mi em sembla particularment divertida, però, en tot cas, a mi no em podran contestar això, perquè nosaltres, allà, també vam esmenar els Pressupostos Generals de l'Estat, i el que em sembla de difícil acceptació és que una argumentació es faci servir a Madrid per dir : «Nosaltres esmenem uns pressupostos que ens semblen insuficients», i fins i tot aquest matí jo estava pensant que assistia a una mena de debat de l'extrema esquerra, quan el Conseller Cullell sortia fent una certa demagogia amb el programa FACA, però resulta que poden fer-se aquests arguments a Madrid, dient que hi ha poc pressupost per a l'ensenyament, però quan aquí es poden fer els propis pressupostos, ens tornem a trobar amb les mateixes.

Per tant, si esmenen a Madrid —i allà no poden guanyar—, almenys, aquí que tenen, segur que guanyen encara que es quedin sols, per favor, siguin generosos amb l'ensenyament,

que el país els ho agrairà.

Insuficiència en la inversió. Si deixem de banda la partida del foment a l'ocupació, que es manté igual que l'any passat, en 1.000 milions, resulta que a EGB estem l'any 87 exactament igual que estàvem l'any 85, amb un agreujant, que han passat dos anys i la inflació es nota i, amb un altre agreujant, que ara es carrega l'IVA, que costa i fa que surtin bastant més cares les construccions escolars. Per tant, amb diners reals, any 87, el Conseller d'Ensenyament, per a EGB, té menys recursos que els que tenia fa dos anys. I, quant a secundària, tot i que en la memòria es fa constar que una de les grans prioritats és adequar l'oferta a la demanda, resulta que hem perdut milions respecte a l'any 86.

Hi ha, però, un increment de 14 milions, és important, 14 milions per a l'aplicació d'una llei d'aquest Parlament, l'aplicació de la Llei d'Integració a la Xarxa Pública, que passa de 156 milions a 170, és a dir, les escoles del CEPEPC poden estar tranquil·les, perquè ara sí que, de debò, anirem de pressa en la integració; de 156 milions a 170.

El tercer aspecte que a nosaltres ens sembla preocupant i que lliga amb aquests 600 milions, dels que parlava abans, és la insuficiència, aquesta descarada, de despeses de funcionament per als centres públics. El percentatge de creixement de l'EGB és d'un 10,9%, que contrasta amb el percentatge de creixement de la universitat; és a dir, la universitat creix un 39,2% i nosaltres saludem positivament aquest creixement, però ens agrada que aquesta prioritat que s'ha donat a la universitat, que després ja veuríem com va, però no ho podem veure, perquè la partida ve tan absolutament genèrica que és absolutament impossible saber com la pensen distribuir, ni tan sols en el projecte ens deien com es distribuïa per a universitats —després d'una esmena de Convergència, que són les úniques que prosperen, ha permès que sapiguem quin és el repartiment entre les tres universitats—, però quan vam rebre el text sabíem la xifra de 16.000 milions i escaig que no sabíem com es distribuïen entre les tres universitats; això sí que és demanar a aquesta Cambra actes de fe respecte a la distribució dels pressupostos.

Doncs bé, universitats creix un 39,2; EGB, un 10,9, i secundària, BUP, el 19, i FP, el 16,4. De totes maneres, aquestes xifres d'EGB sobretot, però també de mitjana, no són altra cosa que el repartiment de la misèria, perquè aquí no es té en compte l'increment de preus anual, l'increment d'aules i d'escolarització anual —el senyor Conseller també ens ha donat xifres respecte que l'escolarització pública, encara que poc, en el nivell d'EGB ha crescut i en els nivells de mitjana, sobretot a Batxillerat, ha crescut molt més—, es parla que es vol dotar els centres de laboratori, de música, de mitjans d'àudio-visuals, d'informàtica..., és a dir, hi ha una literatura preciosa: l'apartat 1.1 i l'apartat 1.2 de la memòria, si no anessin acompanyats de les xifres, els subscriuríem absolutament tots els diputats d'aquesta Cambra, però després resulta que els diners, els diners que de debò reben els directors del centre, els diners que pomposament es diu que els òrgans de participació i gestió de la LODE hauran d'elaborar i controlar el pressupost... Per favor, senyor Conseller, quin pressupost han de controlar? És o una ironia o, si em permeten, perquè és més cru, una presa de pèl?

Els centres públics d'EGB no poden fer cap pressupost, no poden elaborar cap pressupost simplement perquè no tenen amb què, i si seguim dient que pretenem dotar les escoles de

tots aquests mitjans i seguim sense donar-los els recursos, estem fent un doble llenguatge que els directors cada any sí que comproven, que els diners que els arriben els donen per adquirir menys material, perquè el material puja i els recursos que reben no són adequats.

El capítol de subvencions. Bé, subvencions, concerts amb les escoles privades o convenis amb els ajuntaments. Aquí ens estem jugant un quart d'aquest pressupost, aproximadament; un quart del pressupost d'ensenyament se'n va cap a aquesta partida.

A mi m'és absolutament impossible, ja a aquestes alçades i després d'haver-me llegit tota la literatura, tant l'oficial que m'arriba com la que he vist en els mitjans de comunicació, de saber si el senyor Conseller té raó quan diu que no li arriben els quartos o tenen raó els diputats socialistes quan diuen que els amaga, perquè a última hora he descobert que el senyor Conseller, efectivament, diu que fa ús d'una facultat que és reservar-se el 5% del pressupost per crear una mena de fons, no sé si en diu de «maniobra», em sembla que en diu un «fons d'incidència», que, d'altra banda, diu que li pot permetre que els centres que ara no concertaran en ple puguin anar concertant al llarg de l'any.

Ara bé, això sí, tot això es fa sense que aquest Parlament en tingui cap mena de coneixement, sense que la llei de pressupostos ho aclareixi, sense que la Comissió que hauria de seguir el resultat dels concerts en tingui cap mena de notícia i sense que els ajuntaments que fins ara s'havien vist, en part, beneficiats pel mecanisme de la subvenció, pel que fa a l'últim trimestre de l'any 86, encara no hagin cobrat ni cinc, encara no sàpiguen exactament quan cobraran —això sí, saben que cobraran menys del que cobrarien si seguissin amb les subvencions—, però se'ls ha promès de paraula que se'ls reconeixerà el deute i que en el conveni que se signi per al 87 se'ls retornarà o se'ls compensarà aquesta quantitat.

A mi em sembla que distribuir a la ratlla de 30.000 milions de pessetes, via concerts o via convenis, sense que hi hagi una autèntica clarificació de criteris, una autèntica clarificació dels mecanismes de concertació i de l'ús que es fa d'aquests diners, em sembla, sincerament, que no és no ja complir amb la LODE, sinó complir amb les mínimes garanties que necessita qualsevol ciutadà per saber i per conèixer l'ús que se'n fa dels diners que paga a l'Estat.

I, en aquest cas, el tema dels concerts amb la privada..., vaig tenir ocasió amb una interpellació de demostrar, des del meu punt de vista, fins a quin punt les coses no es feien bé, vaig manifestar la meua esperança que, de cara a l'any 87, i superat aquest període provisional, coneixeríem les xifres, sabríem exactament com es faria i que els centres tindrien dret a tenir el concert ple si complien els requisits de la llei. Avui sé, pels diaris, que tal vegada un 6% hi arribi, que potser durant l'any això s'incrementarà, que amb els ajuntaments ja veurem què passa i, en tot cas, el de Barcelona, que és el que jo —per altres raons— conec bé, segueix sistemàticament a banda de qualsevol mena d'acord per al finançament de les partides d'ensenyament.

Un cinquè aspecte, i donaré només dues xifres, són les partides destinades a potenciar la qualitat de l'ensenyament. L'any passat em vaig entretenir bastant a anar explicant totes les que havien desaparegut o les que havien minvat; aquest any els ho

estalviaré, però només els diré que en matèria de professorat, és a dir, estímul a la qualitat i a la formació del professorat, hem passat de 604 milions, l'any 85, a 458, l'any 87; és a dir, en dos anys tenim un professorat tan ben format que ja podem estalviar 146 milions.

Pel que fa a serveis pedagògics, hem passat de 93 milions a 91 i mig; és a dir, també ens podem estalviar un milió i mig més, perquè resulta que els serveis pedagògics funcionen suficientment.

Se m'està encenent el llum, però voldria acabar abans, voldria parlar, i no ho faré, dels programes de centres experimentals, on hi ha un increment, però un increment que beneficia substancialment els centres experimentals privats en detriment dels centres públics, però, sobretot, m'agradaria destacar la manca de rigor amb la qual s'han contemplat els suports en els programes experimentals. Els invito, simplement, que lleixin de la memòria —i no tinc temps de fer-ho aquí— els onze objectius que ha de cobrir el programa de llengües estrangeres, i aquests onze objectius del programa de llengües estrangeres s'han de resoldre amb 5 milions de pressupost. Qualsevol persona mínimament coneixedora de les dificultats i del cost d'aquests programes pot entendre que amb 5 milions no es pot anar gaire lluny.

Es parla que es vol afavorir la integració i es disminueixen els mestres d'educació especial; es parla que es vol fomentar l'educació permanent d'adults i es manté exactament el mateix pressupost de l'any passat, que ja vàrem indicar a bastament que era absolutament insuficient.

M'agradaria parlar d'objectius tan fàcilment mesurables i quantificables com crear un clima adequat per a la normalització lingüística. A mi m'encantaria que vostès, el senyor Descals segurament serà capaç de fer-ho, m'expliqués on troba quantificat l'objectiu de la creació d'un clima adequat per a la normalització lingüística o bé l'atenció específica a l'escola rural, a la qual no hi ha, naturalment, ni una sola partida, o la potenciació d'escoles d'art i de música —hi ha una simbòlica partida de 1.000 pessetes per a ajuts als conservatoris de música no estatals; si aquesta és la política de foment dels estudis musicals de la Generalitat de Catalunya, pobres estudiants de música del futur— o bé altres objectius del batxillerat i de les universitats.

Bé, jo lamento que aquest pressupost no hagi recollit les possibilitats que, de debò, oferien un canvi en el tema de finançament de l'autonomia catalana; jo tenia l'esperança, aquest any, de trobar-me amb un pressupost nou, amb un pressupost ben fet, amb unes línies polítiques clares, amb uns programes avaluats, en els quals es justificués l'increment o el decreixement de les partides i m'he tornat a trobar amb un pressupost insuficient, amb un pressupost de continuïtat i, en la mesura que els anteriors els hem valorat negativament, amb un pressupost dolent, incongruent i gens imaginatiu.

Si he fet aquesta defensa de l'esmena a la totalitat de retorn no és, sincerament, amb l'esperança ni d'haver-los convencut, ni d'haver-los sensibilitzat; és només amb la il·lusió de sentir la cita poètica que, segur, al final ens farà el senyor Descals. *(Rialles.)*

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyora Diputada. M'imagino que l'Il·lustre Diputat esperarà fer la referida cita, en tot cas, després de sentir l'esme-

nant del Grup Socialista, en aquest cas, la Il·lustre Diputada senyora Marta Mata, a qui tinc el goig de donar la paraula.

La Sra. MATA : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Prego que apagui el llum... Senyor Secretari, sembla que tenim problemes des d'aquest matí en el control del llum. En tot cas, si no s'apaga demanarem a un uixer que afluixi la bombeta, com molt bé indica la Il·lustre Diputada. *(Pausa.)* Vigili que no es cremi. Moltes gràcies.

Té la paraula la Il·lustre Diputada.

La Sra. MATA : Senyor President, senyores i senyors diputats, aquest matí, quan el senyor Conseller d'Economia ha presentat els pressupostos que estem discutint ha fet d'entrada com una mena de bugada general dels vells greuges amb el detergent nou del sistema o acord del finançament, i s'havia acabat allò que el Govern central ens donava molt menys del que ens corresponia a partir d'uns criteris, d'uns coeficients que ens perjudicaven sempre. Però, ha exceptuat el cas d'Ensenyament —el senyor Conseller ho ha dit així mateix—, quant als criteris. Nosaltres ja ho hem entès, ja ho sabíem nosaltres que no ens perjudicaven en el cas d'ensenyament els criteris i els índexs emprats per fer els pressupostos.

La nostra esmena a la totalitat dels pressupostos d'ensenyament es fonamenta, pel que fa a ingressos, en el punt de partida; és que hem considerat des de l'any 1982 que aquests pressupostos es feien sense el llast d'un greuge comparatiu pel que fa a criteris i a índexs i amb una bona actitud de diàleg i acord del Ministeri d'Educació i Ciència i, si no, recordin els ànims que suscitava en tots els noms d'anteriors ministres, com ara el senyor Otero Novas, actitud, per altra banda, que no sempre ha estat corresposta per aquesta Conselleria; actituds i realitats que no s'han plasmat, no s'han traduït en les argumentacions que tant els representants de la Conselleria com els del Grup de Convergència i Unió han fet aquí i fora d'aquí durant aquests cinc anys. Hem hagut d'escoltar repetidament les mateixes argumentacions per justificar les mancances pròpies; «si no es podien construir i dotar les escoles que ens mancaven és perquè a Madrid, etcètera»; «si no es podia donar compliment a la Llei Orgànica del Dret a l'Educació és perquè a Madrid, etcètera»; «si no es pot complir la Llei del CEPEPC és perquè a Madrid...» La culpa és de Madrid, que no ens consigna.

Recordin que en aquest Parlament fins i tot hem hagut de passar per la vergonya de veure com es votava afirmativament a principis de 1985 que una Comissió formada per tots els grups del Parlament emprengués una tartarinesca expedició al centre de l'altiplà per demanar, més encara, per exigir els recursos que ens calien —he de dir, per deixar-ho clar en el *Diari de Sessions*, si més no, que el ridícul tartarí col·lectiu no va arribar ni a l'estació de França.

Avui fem una discussió sobre els pressupostos d'ensenyament, on per primera vegada no s'argumenta sobre la manca de finançament, on per primera vegada s'ha dit que, en el cas del finançament d'ensenyament, tal argumentació no havia estat vàlida.

La llàstima és que en aquests primers pressupostos, després de l'acord sobre finançament, els pressupostos d'Ensenyament augmenten menys que la mitjana dels pressupostos generals, i s'ha dit oficialment menys de l'11% d'augment a Ensenya-

ment, més d'un 12% d'augment als generals. I, com veurem després, es fan uns pressupostos sense consignar les partides completes que se'ns assignen als pressupostos generals de l'Estat. Efectivament, senyor Conseller, i efectivament, senyora Vintró, més de 1.500 milions menys estan consignats en la partida d'ingressos, pel que fa a la realització dels concerts —ja en parlarem amb xifres concretes quan comparem el que es destina a l'acompliment de la política de gratuïtat de l'ensenyament prevista per la LODE. Ara, anem a la consideració de les despeses, com a argumentació de la nostra esmena a la totalitat a la secció d'Ensenyament.

De fet, certament no hi ha variació en la distribució de partides que hem criticat any rere any. Es destaca, primerament, la descurança del Govern de la Generalitat respecte a l'aferment de l'escola pública de Catalunya, responsabilitat total d'aquest Govern; és a dir, no es pressuposta en compliment del Pla Quadriennal de Construccions Escolars ni tan sols el 25% del que correspon als anys 87-88, quan correspondria pressupostar, com a mínim, un 50%. Hi ha un debíl creixement del personal dedicat a l'educació, un 2,3%, concentrat, però, en ensenyaments mitjans, de manera que és veritat el que ha dit la senyora Vintró, que els mestres d'EGB d'escola pública disminueixen —i això s'ha de dir aquí, en aquest Parlament. Les partides que afecten la qualitat de l'ensenyament públic són baixes i són mancades d'orientació. Hem passat de considerar l'escola pública com a frontera de la qualitat, consideració pròpia de tota l'Administració catalana d'aquest segle quan ha pogut funcionar, és a dir, Mancomunitat, ajuntaments democràtics i Generalitat republicana, hem passat a tenir una escola pública d'una qualitat totalment deixada al voluntarisme dels seus mestres.

Segon : pel que fa a la dedicació de fons públics al concert amb l'escola privada, al conveni amb les institucions locals, amb vistes a la gratuïtat de l'ensenyament, sota el control dels diversos òrgans de participació i intervenció que preveu la LODE, ens trobem amb unes partides que no estimulen les instàncies participatives de pares, mestres, municipis, etcètera, com ara les associacions i els consells escolars corresponents, que —ho repeteixo, i ho repetirem en el moment oportú— no dediquen ni a l'escola municipal ni a la privada els recursos que es dediquen a les escoles de Catalunya en els Pressupostos Generals de l'Estat, unes partides que no dediquen a la via catalana d'integració d'escoles privades a la xarxa d'escola pública, la via votada en una llei d'aquest Parlament, i que hauria de ser un model de compliment per a tots, no li dediquen ni la quarta part del que el senyor Conseller confessava en la sessió informativa corresponent que calia anualment per complir la Llei. El resultat és que una operació que havia de ser puntera es converteix en una veritable puntada de peu a aquestes escoles i a la qualitat de l'ensenyament públic, amb la pèrdua de les classes de tres anys, dels programes d'inversió primerenca a la llengua catalana, dels especialistes, etcètera. Ara que volem aconseguir l'ample de via europeu de la frontera a Barcelona, estem perdent la via pròpia de qualificació de l'escola pública catalana.

Tercer, i per no deixar el símil ferroviari, haurem de dir que ara que comença el trajecte de la llei d'ordenació del sistema educatiu, en aquests pressupostos s'està perdent el tren de tots aquells elements que abonen la qualitat d'aquesta ordenació, i que caracteritzaven l'escola catalana : un veritable pla d'expe-

rimentació, la valoració de les iniciatives del professorat, com ara les escoles d'estiu, que s'han vist rebaixades, la consideració educativa de totes les institucions que tenen cura dels nois i noies, des del naixement, com ara l'escola bressol, la dotació adequada de l'educació especial i de l'educació compensatòria, sotmeses totes elles a variacions espectaculars —vegem, si no, el pas de partides d'integració a escoles especials o les irrisòries mil pessetes amb què, any rere any, es manifesta la manca de voluntat de compensació.

Quart, i finalment, remarcuem encara la manca de voluntat que signifiquen les més de vint-i-cinc partides obertes amb les simbòliques mil pessetes, simbolitzadores de res, i remarcuem també la manca de definició que signifiquen les més de quaranta partides amb xifres que acaben amb sis zeros, sense explicació programàtica. Antigament, es criticava de governs allunyats de la nostra realitat allò que s'anomenava el realisme verbal, el fet d'escriure ratlles d'una llei i quedar-se tranquils com si s'hagués canviat la realitat : l'horrible realisme verbal centralista. Avui hem de criticar això mateix de l'actual Govern de la Generalitat i, encara més, l'idealisme numèric d'aquest Govern, que, quan consigna algunes unitats seguides de sis zeros a conceptes tan necessitats d'actuació política amb sensibilitat i impuls, com ara la participació, l'experimentació, la integració d'escoles del CEPEPC, etcètera, ho fa sense programa d'acció.

En la nostra opinió aquests pressupostos d'Ensenyament del 1987, els primers en aquesta situació de finançament, els darrers que gestionarà complets aquest Govern, són una veritable ocasió perduda, són uns pressupostos d'empresa en crisi.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Il·lustre senyora Diputada. Per a un torn en contra té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats. Bé, senyora Vintró, en un aspecte sí que hem avançat : ha dit que el text era literàriament ben concebut, i això, per a Ensenyament, ja és bo.

Jo voldria resseguir el nostre pressupost, el pressupost del Departament d'Ensenyament, i, al mateix temps, anar contestant els diversos aspectes que han estat proposats. Lògicament, nosaltres sí que creiem que el pressupost del Departament d'Ensenyament, tal com deia el senyor Escudé aquest matí, és excel·lent. És lògic i saludable, i sobretot és esperonador, que l'oposició —no tota, per cert, i això és d'agrair— presenti esmenes a la totalitat. Així tothom pot explicar el perquè de la seva política, de la seva visió global d'un determinat aspecte que fa referència a la convivència i, pedagògicament i metodològicament, demostrar que hi ha més d'un camí a seguir per aconseguir allò que tots volem, que és una educació adequada a les nostres necessitats i a la nostra condició de ser, lliure, oberta, catalana i de futur. I cadascú segueix el seu camí. El que no podem fer és donar voltes pel camí fressat, que sempre té coses a millorar, és cert, i no intentar d'obrir-nos, petjant riscos, si cal, a noves propostes experimentals a través de quatre aspectes fonamentals, que són la prudència, el seny, l'austeritat i el rigor.

Els pressupostos d'Ensenyament vénen suportats, al nostre parer, per aquestes quatre, diguem-ne, virtuts, i es proposa de mostrar un camí democràtic, progressiu, experimental i de recerca. Primer, un programa progressiu amb l'actualització dels

continguts d'allò que podríem anomenar tradicionalment, i fent cas del que diuen, que «l'escriure no et faci perdre el llegir», o, menys escolar i més pedestre, «si vols fer bona drecera no deixis la carretera». Aquesta progressió ve donada, en primer lloc, per l'increment dels pressupostos, i, en segon lloc, per la distribució d'aquest increment. L'aplicació d'aquest increment marca línies polítiques globals del Departament per al 1987, i em dedicaré a comentar, doncs, aquesta ampliació.

Primer, de tota manera, voldria fer referència a aquesta acusació sistemàtica —per altra banda, amb xifres relatives certes— de l'increment de 13.242 milions del pressupost d'Ensenyament. Són 13.242 milions. És el 49%. I és, també, sense demagogia, pràcticament el doble del pressupost total de Cultura o, doncs, gairebé igual que l'augment de Presidència, o de Justícia, o de Treball, etcètera. Per altra banda, també m'agradaria dir, en aquest aspecte, i contestant a la senyora Marta Mata, que en el sistema transitori el finançament —fora fons, cost efectiu i subvencions— a la gratuïtat de l'ensenyament per càpita corresponent a Catalunya era el 0,857 i en el nou sistema assoleix el 0,920 —ambdós índexs referits a una mitjana estatal d'1.

Aquesta ampliació, feta amb prudència i amb austeritat, és distribuïda tenint en compte tres aspectes molt importants: primer, l'augment de la demanda dels ensenyaments mitjans; segon, la disminució de la demanda a EGB, i, tercer, un apuntament a la universitat, distribuïts globalment de la manera següent: entre ensenyaments mitjans i universitat s'emporta el 57,4 de l'increment del pressupost; EGB s'emporta el 34,12, i d'altres aspectes, entre la recerca i l'administració, el 8%. Són també xifres que sempre, cada vegada que es discuteix el pressupost, les portem aquí d'una manera o altra.

Ara, pel que fa al capítol primer, ha augmentat en 4.300 milions, i amb aquest increment s'intenta la consolidació d'una plantilla de professorat que cobreixi l'escolarització dels alumnes de catorze fins a setze i divuit anys i assegurui l'ampliació d'escolarització que importarà la imminent aplicació de la reforma dels ensenyaments mitjans. Aquest increment de plantilla ve donat per quatre-cents vint-i-dos professors de batxillerat, tretze professors de religió, tres-cents catorze professors d'escoles de mestratge, cent set mestres de taller i, a més, seixanta-un auxiliars i quaranta-nou subalterns.

Bé, tant el representant del Grup parlamentari del PSUC com el representant del Grup parlamentari Socialista han dit que disminuïa la plantilla de mestres. Jo penso que els mestres també deuen tenir dret a jubilar-se.

Pel que fa al capítol II, despeses de funcionament, el Departament ha augmentat en 740 milions —és un increment del 16,5%—, i les despeses de funcionament per nivells han estat: ensenyament primari, amb un 10,71%; ensenyament secundari, amb un 17,08 d'increment, i educació especial, amb un 10%. I en els programes experimentals hi ha hagut un increment superior al 50%. Per altra banda, el capítol II de la Direcció General de Programació ha augmentat un 18%, que són 49 milions per incidències com les que no estan previstes i apareixen després d'haver construït una escola. I, pel capítol II d'universitats, l'increment és molt gran, 718 milions.

Pel que fa a les transferències, i concretament al tema del concerts, jo voldria aquí fer una petita reflexió, que consisteix en el següent: en el tema dels concerts educatius es tracta,

primer, d'un crèdit ampliable; segonament, tant el Ministeri com els organismes públics, per llei pressupostària, consignen en el pressupost una partida provisional; en tercer lloc, en el cas del Departament d'Ensenyament, els diners del concert són diners finalistes i, per tant, en el pressupost es consolidaran les transferències efectives; quart, aquesta primera quantitat en el pressupost ha de tenir unà lectura de quantitat provisional i, tal com s'ha fet en altres pressupostos, amb l'última transferència procedent del Ministeri d'Educació i Ciència, es consolida la quantitat definitiva —que, tal com he dit, és finalista—; cinquè, tots els càlculs del Departament d'Ensenyament s'han fet aplicant el percentatge de la resolució del Consell de Ministres de l'1 d'abril sobre els Pressupostos Generals de l'Estat per al 1987, que diu —ho llegiré tal com està—: «La distribución entre las comunidades autónomas de las subvenciones que, como consecuencia del traspaso de servicios, hayan de ser gestionadas por aquéllas se efectuará antes del 1 de marzo de 1987, y se hará de acuerdo con los siguientes criterios:

»El Gobierno determinará los criterios objetivos.

»b) En cualquier caso, se podrán establecer reservas generales de créditos presupuestarios no distribuidos en el origen, con el fin de cubrir nuevas demandas imprevistas a lo largo de la ejecución del presupuesto.»

I això és tant així que, fins i tot, aquí jo tinc una carta, que va entrar al Departament d'Ensenyament el 17 de desembre —escrita el dia 4 a Madrid— i signada pel senyor Joaquin Arango, que diu: «Me cabe la satisfacción de comunicarte que, con esta fecha» va dirigida al Conseller, «he ordenado al Director General de Programación e Inversiones se inicien los trámites para librar a vuestra comunidad autónoma la cantidad de 300 millones de pesetas, con destino a la financiación de la enseñanza privada concertada. Dicha cantidad no es consolidable para el ejercicio de 1987, en el que cada comunidad autónoma tendrá como techo presupuestario el porcentaje de participación en los créditos globales.» És a dir, en un inici rebíem de Madrid 27.977 milions i, en aquests moments, al final, són 30.058 milions.

Ara bé, a més a més, el dia 23 hi va haver una reunió —el 23 de desembre hi va haver una reunió— amb l'organisme consultiu de concerts, i es van fer els estudis econòmics corresponents, i sempre es van fer sobre la tramesa final de 32.277 milions.

Pel que fa al tema de la LODE, en grans línies —i tal com ja s'ha exposat públicament— el Departament s'ha proposat l'aplicació de la LODE amb la màxima prudència i rigor, sense provocar disfuncions addicionals al sistema.

El programa d'actuacions consisteix a formalitzar, a primers d'any, un 6% de concerts generals a l'EGB, que vol dir 600 unitats, i un 6% de concerts generals a la FP, que vol dir 70 unitats.

Amb l'estudi exhaustiu de les dades dels centres sobre trienis del professorat, règim de cotització i avaluació del mòdul «Altres despeses», es preveu una disminució en la previsió de costos dels concerts que permetrà ampliar el percentatge de concerts generals i de concerts singulars —mòdul 500 pessetes— i extingir progressivament el grup de concerts singulars del mòdul de 2.000 pessetes.

Tornant al capítol IV i pel tema de les universitats, les transferències —tal com ja s'ha dit aquí— són el 39,25% de l'increment, o sigui, 4.622 milions, i, a més a més —tal com havia dit

abans— del capítol II, un increment de 718 milions.

També s'ha parlat del Pla d'Inversions. És, de fet, el famós —famós per les vegades que ha sortit— Pla Quadriennal. Jo no voldria, aquí, repetir el que l'Honorable senyor Conseller va repetir en la interpellació que li va fer el Grup Socialista el 27 de novembre, tots aquells aspectes, però sí que m'interessaria deixar ben clar que, dins del bienni —bienni— 87-88, el Pla Quadriennal preveu l'inici de setanta-quatre obres, i el Pressupost del 87 preveu la consignació pressupostària suficient per iniciar vint-i-quatre obres, de les quals setze seran centres d'EGB, tres de Batxillerat, dos de Formació Professional i tres d'IES. Aquestes actuacions s'han seleccionat donant prioritats als nivells educatius de més demanda —tal com he dit abans. Dins de cada nivell es prioritzaran actuacions que substitueixin aules habilitades i que disposin de solar en les degudes condicions administratives i tècniques.

També hi ha una consignació pressupostària per a aquelles obres que, havent-se d'iniciar en anys anteriors, varen presentar incidències; a més, les cinquanta obres que queden es prioritzaran i es posaran en ordre, d'acord amb aquells aspectes que preveu el mateix Pla Quadriennal : l'aplicació de la reforma dels ensenyaments secundaris, la implantació de l'ensenyament gratuït fins a setze anys, el cens escolar i l'adequació al mapa escolar. I durant el període de gener a juliol es revisaran i supervisaran projectes i es podran iniciar les obres el mes d'agost.

Pel que fa als RAM del 87, es disposa de 780 milions per a obres a centres d'ensenyament primari i de 550 milions per a obres a centres d'ensenyament secundari, un total de 1.330 milions. En col·laboració amb les corporacions locals, hi ha un total de 885 milions, per convenis, i es preveu dedicar 250 milions per a l'execució d'obres de RAM, i la resta per a la construcció de nous centres; per als equipaments, hi ha 205 milions de pessetes, per a EGB, i 214 per a BUP; i també —i és molt important— pensem que, en aquest aspecte, hi ha programes de conveni amb el Ministeri per al Programa d'Educació Compensatòria, el programa de biblioteques que, encara que, de manera centralitzada, això també representa equipament per als centres públics i, a més a més, també representa equipament per als centres públics tot allò que es dedicarà als programes experimentals de llengües estrangeres, àudio-visuals i reforma educativa.

Finalment, per al tema de les universitats, tenim consignats al capítol VII, 300 milions de pessetes per a equipaments. I, per al tema de conservació i de reparació, tenim 160 milions de pessetes per a EGB, 91 per a BUP i Formació Professional i 70 per a dotació per a serveis de nova creació, per al tema de les incidències.

Nosaltres també voldríem dir —i, lògicament, dir-ho molt clarament, que potser no és el mateix tema—, la Minoria Catalana va presentar unes esmenes per valor de 35.542 milions de pessetes, i això és substancial per millorar també l'escola, que no van ser acceptades.

Pel que fa al capítol VII del Departament d'Ensenyament, ha augmentat en 600 milions i suposa un increment de més del 100%; aquests 600 milions es destinen 300 a la recerca i 300 a augmentar la partida de convenis amb les corporacions locals.

Bé, aquest seria el primer punt. Quant al segon punt del programa —també recurrent a un refrany que diu : no tothom qui

sembla cull, però mai no cull qui no sembla—, creiem que el Departament ha de fer un programa experimental, l'ha de tirar endavant, i que són els quatre subprogrames que suposen pitjors riscos, però que es fan amb prudència, no voldria pas repetir-los perquè ja és a la Memòria —la memòria aquesta literàriament ben escrita que, per tant, tothom, suposo que ha llegit—, però el que sí que voldria constatar és el fet que la dotació econòmica s'ha incrementat d'un 43,7%, i això és important i auster, encara en xifres globals. Han estat —i són encara— programes, aquests —el de la reforma educativa, els dels mitjans àudio-visuals, els de llengües estrangeres i el de la informàtica— molt criticats, que han donat resultats diversos. De l'experiència se n'extreu, sempre, si es vol, conclusions positives i la seva oportunitat, el que s'ha de fer, el que no s'ha de fer i el que s'ha de variar, però val la pena sembrar.

Tercer : el programa de recerca. Amb rigor i amb austeritat fa avui set mesos i un dia que l'Il·lustre Diputat senyor Cadevall ens preguntava quina política universitària es dissenya. Nosaltres pensem que ja n'hi havia llavors de dissenyada, però ara, amb una mica més de diners, podem avançar. Un programa de recerca que representa multiplicar pel 9,5 la dotació del 86, i que arriba a 3.327 milions. El Foment de la Recerca Universitària constitueix una de les principals preocupacions del Departament d'Ensenyament, i vol promoure la investigació, el desenvolupament, la innovació tecnològica, que són reconeguts arreu del món industrialitzat com a eines fonamentals per a la independència i l'autonomia econòmiques. La ciència i la tecnologia no són cap luxe, i la preocupació d'integrar adequadament el sistema científic i el tecnològic a l'aparell productiu és prioritari per a qualsevol govern responsable. Fins ara, a l'Estat espanyol hi ha hagut el que podríem dir-ne el desenvolupament espontani de la recerca, que no sé si vol dir, una mica, això del *duende*, de Lorca, que ara està de moda, o de l'invasor vertical, de l'Ortega y Gasset.

Ara bé, aquest desenvolupament espontani suposava, doncs, una absència d'articulació entre aquesta i el sector públic. La Llei de Reforma Universitària ha posat les bases per a una reforma que necessita temps. Cal, mentrestant, un finançament adequat. És veritat que s'ha doblat, durant la primera legislatura del PSOE, però el seu nivell, avui, és encara molt precari, i algunes veus autoritzades diuen que no ha superat el nivell tercermundista.

El nostre Estatut, per altra banda, ens dóna competències en matèria de recerca, i és aquí on la Generalitat, a través de la CIRIT i del Gabinet Tècnic de Recerca, ha treballat a fons d'acord amb els seus mitjans, i ha establert un seguit de programes : la millora de la infraestructura i el material de recerca en vint-i-cinc serveis i tallers, la formació de recursos humans i perfeccionament dels investigadors universitaris —explico tot això perquè, justament, és la part més interessant del nostre programa i, lògicament, l'oposició no hi ha fet esment—, la promoció de l'intercanvi científic —per exemple, doncs, pensem en noms com Berkeley, Davis, Standford o els convenis internacionals amb el Mercat Comú—, i el coneixement de la realitat i del potencial de recerca de les universitats.

És a dir, el Departament d'Ensenyament pretén un funcionament normal dels departaments de la universitat, una universitat competitiva i cooperativa amb altres organismes, i una formació inicial i permanent del professorat. Per això —ja ho

he dit abans—, de l'ampliació total del pressupost, el 26% es dedica a la universitat.

Bé, aquest pressupost sobre la universitat, el que pretén són un seguit d'aspectes com l'autonomia financera, una docència personalitzada i en comunitat, una investigació i una docència integrades, l'educació i la informació paral·leles, la integració, la discussió i la producció del saber contínues i, finalment, l'obertura a la societat i la divulgació de la cultura constants, que no són res més que els principis descrits per un programa d'universitat per Ferrater i Móra.

Per tant, creiem que no és un tòpic afirmar que el moment és important i estimulante, i que ens pot permetre plantejar, amb esperança, els nous temps que s'acosten, entre altres aspectes, els fets massius d'estudiants demanant una democràcia participativa, un lloc en la societat on viuen i un dret a estudiar.

Bé, per acabar, m'agradaria tornar al començament, que no vol dir recomençar (*Remor de veus.*) Si reflexionem sobre aquests tres programes o eixos que he exposat, ens adonem que hi ha una coherència, una gran coherència, que l'un no es pot concebre sense l'altre en un plantejament global de l'educació. Creiem —sense petulància—, amb una certa tranquil·litat d'esperit, modestament, però amb una exigència per obtenir més, que aquesta connexió interna que s'estableix entre la recerca, l'experimentació i la progressió, duu una altra vegada a la recerca, a un estadi ampliat de coneixements, de plantejaments, des d'un angle nou, de la visió de la persona i de la comunitat. És, en certa manera, sempre, un retorn, i ara ve la cita, però no és poètica: Lord Eddington —va morir el 44—, que era un astrònom, un físic, un matemàtic i un filòsof, però que al mateix temps va entrar molt a fons en el tema de la teoria de la relativitat, un dia va dir: «Hem trobat una empremta estranya en les platges de l'inconegut, hem endegat profundes teories, l'una després de l'altra, per conèixer els seus orígens. Finalment, hem aconseguit de reconstruir la criatura que deixà l'empremta, som nosaltres mateixos».

Jo no voldria elevar a la categoria fisico-matemàtico-filosòfica el pressupost d'Ensenyament (*rialles*), però sí que voldria dir que, mirant les esmenes parcials, n'hi ha moltes menys —de quaranta-sis han passat a vint-i-nou—; vol dir, doncs, que l'oposició no ho troba pas tan malament. I també voldria dir que en tota acció que segueix a la reflexió hi ha uns aspectes fonamentals, pragmàtics, que no permeten fer massa volades, podríem anomenar-los l'«avorrida vulgaritat quotidiana», que, no obstant això, a nosaltres ens obliga a posar els cinc sentits en allò que diuen: «vés amb el lliri a la mà, però no te'l deixis afanar». (*Rialles.*)

Per això, ja ho podeu comprendre, el nostre Grup votarà en contra de les esmenes a la totalitat presentades pels Grups parlamentaris del PSC i del PSUC, perquè suposo que, encara que ho he intentat, no els he pas convençut. (*Rialles.*)

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Algun Grup no esmenant desitja posicionar-se?

No essent així sotmetrem a votació aquestes dues esmenes a la totalitat a la secció sisena.

Els diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets, si us plau.

Els diputats que hi estiguin en contra?

Els diputats que desitgin abstenir-se?

Aquestes dues esmenes a la totalitat han estat rebutjades per 29 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

Les esmenes 14 i 15 han estat retirades, i, per tant, passem a l'esmena número 16, a la secció vuitena, Sanitat i Seguretat Social, que presenta el Grup Socialista, i per presentar-la i defensar-la, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Pilar Ferran, a quin tinc el goig de donar la paraula.

La Sra. FERRAN: Gràcies, senyor President. Defensaré també, per ordre, les que porten els números 343, 345 o esmena 368, 370, que fan referència a l'ICS, la part del Departament, i a l'ICS, la part de la Generalitat.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Vol tornar a repetir-ho, si li plau?

La Sra. FERRAN: Sí, senyor President. Aquesta és la 16. A la vegada la 343, per número d'ordre, i la 345.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Molt bé, moltes gràcies.

La Sra. FERRAN: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquesta esmena que es presenta, que anem a defensar ara fa referència a la quasi meitat de la totalitat del Pressupost global de la Generalitat. Aquesta quantitat d'aquest Departament significa 225.000 milions de pessetes, és a dir, és una esmena considerable per la quantitat de què es tracta.

L'augment que té aquest Departament per a l'any 87 és d'un 11,6% en relació amb el Pressupost de l'any 86, és a dir, aquest Departament té un increment de tres punts per sobre de l'IPC. Aquesta quantitat significa, pel que fa referència a l'ICS, un augment d'un 12,3, mentre que si el comparem amb l'augment que ha tingut l'INSALUD per a l'any 87 és, ha estat, d'un 10,1. Moltes vegades, en aquest Parlament s'ha esbrinat la xifra de si la quantitat que li tocava a l'ICS en la participació dels pressupostos de l'INSALUD era d'un 15,2, d'un 16,3, del 17,8, és a dir, ens ballen, com vostès recorden, quantitats de xifres, sense saber exactament quina era la quantitat ajustada amb la qual l'ICS havia de participar en els pressupostos de l'INSALUD. Bé, per fi aquest any tenim aquesta xifra. Aquest any, fa recentment uns dos mesos, es va signar un acord, conegut per l'acord dels senyors Almunia-Cullell, en què se xifrava aquesta quantitat, es fixava en un 16,15. Ja tenim la quantitat, per tant, esperem o esperàvem que d'aquí endavant no es tornés a repetir en aquest Parlament quin seria el percentatge de participació de l'ICS en els pressupostos de l'INSALUD.

A més a més, en aquest acord es fixava també el mecanisme automàtic de finançament de tot el període 84-93.

Doncs, bé, senyores i senyors i diputats, aquest acord d'aquests dos cavallers que he anomenat, el senyor Cullell i el senyor Almunia, per part d'un d'ells, del senyor Cullell, s'incompleix aquest acord als dos mesos recents de ser signat i, conjuntament amb el senyor Conseller de Sanitat, ens presenten uns pressupostos que tornen a desfigurar aquesta xifra, com he dit, recentment acordada. És a dir, hi ha un pacte signat i tornen a presentar uns pressupostos en què la quantitat de participació de l'ICS en els pressupostos de l'INSALUD és la xifra de 17,1. Ja hi tornem a ser! Aquesta és una raó, la primera raó per la qual creiem que cal retornar a aquest Pressupost del Departament de Sanitat per ser esmenada i retornada aquí, ajustant-se a la quantitat acordada i signada per aquest acord

entre ambdues administracions.

Pensem, senyores i senyors diputats, que aquest increment d'aquests punts representa, per a aquest Pressupost, una quantitat d'uns 11.000 milions més dels ingressos de l'ICS, que no són reals; dels ingressos de l'ICS, que han d'estar per sota de la quantitat presentada en aquests pressupostos.

A més a més d'això hi ha encara dues raons més per les quals nosaltres presentem aquesta esmena a la totalitat. Una segona raó és la distribució. Agafem dos exemples: el Capítol II de l'ICS, que fa referència, com vostès saben, a despesa corrent, l'increment en relació amb el 86 és d'un 14,8; un 14, és a dir, per sobre, a més a més, de l'increment mitjà. Però és que el Capítol VI, que és la inversió real, té un increment en relació amb el 86 del 121,1%. És a dir, si el qualificatiu del primer ja el considerem exagerat, el qualificatiu d'aquest Capítol VI ja podem dir descontrolat, no sabem què. Però és que, a més a més, si fossin quantitats en les quals es presentés una memòria que sabéssim els diputats d'aquesta Cambra a què fan referència aquestes inversions, que tenen una suma total d'uns 7.000 milions, però és que no se'ns ha presentat cap memòria; sí que va ser presentada als membres del Consell de l'ICS, que ens sembla molt bé, però també cal dir que ens sembla una desconsideració —per ser suaus en el qualificatiu— amb els membres d'aquesta Cambra no adjuntar una memòria específica de quines són les inversions previstes pel Departament de Sanitat.

Si, a més a més, ajuntem que no hi ha cap pla de construcció d'equipaments sanitaris, que una vegada i una altra hem reclamat a aquesta Cambra que es presenti un pla en el temps, amb un calendari, per saber quines són les previsions de construccions d'equipaments sanitaris, tampoc el coneixem; per tant, un altre vot de confiança, un altre xec en blanc que se'ns demana aquí. El que ens preguntem és si, aquesta partida, hi ha la intenció que sigui, potser un rebost del qual es nodreixin altres partides que potser facin falta més endavant, com també comencem a estar-hi acostumats. I si, a més a més, pensem que en període 82-86 hem anat sumant, i s'haurien d'haver invertit uns 40.000 milions per part del Departament de Sanitat en construccions sanitàries, ens preguntem: no tenim dades per comprovar-ho, i cal dir, encara que sigui al menys científic o al menys tècnic possible, jo diria que cap diputat d'aquesta Cambra té ni tan sols la impressió —diguem-ho així, per la manca de dades— la impressió que a Catalunya s'hagin invertit, durant aquests anys, 40.000 milions de pessetes en construccions sanitàries.

Una altra raó és quant a la distribució que hi ha d'aquest Pressupost dins dels diferents serveis. Per exemple, en l'assistència domiciliària l'increment és d'un 4%; en la consulta externa concertada, en canvi, l'increment és d'un 13,5%; en els hospitals propis l'increment és d'un 14, als hospitals concertats l'increment és d'un 14,8. Però, comparem ara amb l'INSALUD. L'INSALUD, en els hospitals propis incrementa un 13. Aquí, l'ICS, un 14, però en els concertats, hem dit que l'ICS incrementa un 14,8, però l'INSALUD un 2,1. És a dir, baixant, i això, comparat amb els anys passats, baixant, cada any va incrementant menys en els centres concertats i més en els centres propis.

D'alguna manera podem dir que a Catalunya els serveis propis perden pes cada any davant dels centres concertats; si no, aquí hi ha les xifres.

Comparem ara dos conceptes: l'acció concertada i la farmàcia, que ens ha semblat que són dos conceptes clars per a una argumentació, diguem-ne, de millorar la gestió, no ja solament de repartiment o de criteris polítics, sinó per un concepte, per un criteri de millorar una gestió, i comparem també ICS-INSALUD. Ja que volem participar tant amb els pressupostos i amb els percentatges que té l'INSALUD, comparem —si ens val, ens val per a tot— entre l'any 86-87. L'ICS: l'acció concertada, globalment, ha augmentat d'un 16,2; a l'INSALUD, un 4. La farmàcia: a l'ICS, un 7; a l'INSALUD, un 6. I això també baixant cada any, comparant-ho amb els anys anteriors, xifres que no explicito per no allargar-me massa.

Una altra comparació dins d'aquests mateixos criteris. En la comparació relativa dels pressupostos de l'ICS amb els de l'INSALUD, acció concertada l'any 85, l'ICS hi tenia un 30%, l'any 86 un 35%, l'any 87 un 42,3%; és a dir, pujant. Si sumem això ens resulta que l'acció concertada de l'ICS és més del 50% total del seu pressupost, pel que s'entén tot el que és acció concertada. L'acció concertada de l'INSALUD és el 29,5% del seu pressupost. Totes aquestes xifres ens porten a la conclusió d'una altra comparació, que és que a Catalunya l'acció concertada és quasi la meitat de la resta d'Espanya, de tota la resta d'Espanya, però, a més a més, fa recentment també un parell de mesos, aproximadament, se'ns ha presentat en aquest Parlament el Pla de Reordenació Hospitalària, el qual no veiem reflectit explícitament en aquest Pressupost, no hi figura. Aquest Pla —se'ns explicava en Comissió— acaba demanant més diners a l'Administració central. És a dir l'única raó que hi ha, l'única solució que hi ha per portar-lo a terme és que s'enviïn més diners. Aquests diners, també calculats així, aproximadament, nosaltres els hem xifrat en una quantitat que poden ser uns 6.000 milions més per a l'any 87, si és que el Pla de Reordenació Hospitalària el pensen portar a terme. El fet que no es reflecteixi clarament en aquest pressupost l'aplicació d'aquest Pla, ens sembla que és una altra raó no clara, no transparent, no real del compliment d'aquest pressupost. En realitat nosaltres pensem que s'encobreix el finançament del Pla de Reordenació Hospitalària, pel que fa referència, per exemple, als centres aliens, finançats amb diners de la Seguretat Social. Per exemple, i faig referència a aquella informació que tenen els membres del Consell de l'ICS, que nosaltres no tenim, me n'han facilitat una còpia, i, per exemple, tres partides d'inversió, que parlen, una de 1.100 milions, per a centres sanitaris, una altra de 3.900 milions per a crònics i 1.500 milions no inclosos a la XHUP. No és una partida clara, tot això. Què vol dir? Què en volen fer, de tot això? On són les finalitats, els objectius del Pla de Reordenació Hospitalària comparats amb aquests plans d'inversió? És a dir, tot aquest encobriment, tota aquesta foscor i aquesta manca de transparència és aquesta altra raó per la qual dèiem que no es pot aprovar aquest pressupost per part nostra.

Senyores i senyors diputats, si aprovem aquest pressupost del Departament de Sanitat, estem incrementant el deute de la sanitat catalana d'uns 16 o 17.000 milions més per a aquest any. He dit abans que uns 11.000, que és el desfasament de la participació amb l'INSALUD, més uns 6, aproximadament, que pot ser l'acompliment del Pla de Reordenació Hospitalària. Si tot això és així, pensem en la responsabilitat que és l'aprovació i l'increment del deute per als pressupostos de Catalunya.

Tampoc val l'argumentació que ja s'arreglarà tot aquest desfasament, tot aquest dèficit, perquè l'INSALUD pot desviar el seu percentatge, perquè l'INSALUD també anirà malament. Aquesta argumentació, senyors diputats de Convergència i Unió, ve a dir que esperem que l'INSALUD vagi malament. És a dir, si l'INSALUD va bé, gestiona bé, perjudica l'ICS, i com que vostès també estan acostumats a fer aquestes premisses i aquests jocs de quan estudiàvem tota filosofia, és a dir, si l'INSALUD gestiona bé, perjudica l'ICS —allò que fèiem— : *luego* l'INSALUD perjudica Catalunya; podem acabar també dient això.

I també, en resum de tot el que he dit abans, no es veu, ni s'ha presentat en aquest pressupost, cap mesura per millorar la gestió. Només encarir més el producte, la qual cosa és el resultat d'una mala gestió.

Per tant, senyors i senyores diputats, acabo dient que presentem aquesta esmena per refer amb la quantitat ajustada, per incloure aquests conceptes i fer un pressupost per a l'any 87 que contempli l'optimització dels hospitals i CAP propis; coordinar i rendibilitzar els mitjans propis i tots aquells recursos sanitaris públics a Catalunya, siguin concertats o no, però públics. Que el pressupost marqui un objectiu clar d'equitat territorial, que aquest present no el marca; dedicar també tots els esforços a organitzar l'assistència primària com a tema prioritari i necessari al nostre país. Aplicar progressivament la Llei General de Sanitat, que ja s'hauria també de reflectir en aquest pressupost.

En definitiva, constituir el Servei Català de la Salut, que és l'objectiu en què l'any 87 hauríem d'esforçar-nos tots.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Ll. Sr. Vice-president Segon substitueix l'l. Sr. Vice-president Primer en la direcció del debat.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Moltes gràcies. El torn en contra serà també acumulat en l'altra esmena a la totalitat? (*Pausa.*) Doncs, té la paraula pel Grup Popular el Diputat senyor Veray, per defensar l'altra esmena a la totalitat.

El Sr. VERAY : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el Grup Popular, que jo surto aquí a representar, ha presentat l'esmena a la totalitat al Departament de Sanitat per unes quantes raons que jo vull exposar-los.

La primera és que vàrem quedar una mica parats en veure que l'augment del pressupost de sanitat per a l'any 87 sobre l'any 86, només era d'un 2%, i que això corresponia —segons ens ha explicat aquest matí el senyor Cullell—, representa un 3% sobre l'augment del finançament. Nosaltres esperàvem una mica més de valentia del Conseller de Sanitat, i que hagués arribat a augmentar fins a un 5 o un 6%, perquè, sobretot en els llocs, en les inversions, i, sobretot, per reposició de tot el material que en aquests moments tenim a Catalunya que és obsolet.

També perquè ens falta en la presència pública la tecnologia punta, com pot ser la ressonància magnètica nuclear o l'auditor..., i perquè estem amb uns manteniments molt deficients.

Per això, nosaltres esperàvem que fos més gros el pressupost, que hagués augmentat amb més milions el pressupost d'aquesta Conselleria.

I per què? Perquè la sanitat és, si no la primera, quasi, quasi diria jo la primera. Pensen que hi ha moltes dites catalanes que comencen amb els dos mots «salut i...» (*rialles*), i salut és sanitat. I qui ha de fer que la salut de Catalunya, la salut de tots els

ciudadans de Catalunya, no dels que estem aquí, sinó de tots els que nosaltres representem, tiri endavant. I aquesta salut només es pot tirar endavant fent una sanitat, no volia dir nova, però sí canviant una mica la política que fem en aquests moments, o que s'està fent en aquests moments.

Jo diria que hi ha dues maneres de fer política sanitària : una, de cara al poble, i una altra, per al poble. En aquests moments, jo quasi, quasi podria dir que l'estem fent, o que l'està fent la Conselleria, de cara al poble, no per al poble. De cara al poble, significa sortir a TV3 i sortir a tots els mitjans de comunicació dient que la Generalitat s'ha quedat l'Oncològic, dient que la Generalitat s'ha quedat l'Hospital de Terrassa i que ha fet l'Hospital de la Vall d'Aran, o que ha inaugurat a Olot un centre de planificació familiar; això és anar de cara al poble, però no per al poble.

Per al català del carrer, per al català que ha d'anar a un ambulatori el que ell vol és que quan arribi a l'ambulatori el trobi més net del que és ara, i que no hagi de fer dues hores de cua perquè el visitin.

No hem arribat al que s'ha arribat, com en un diari que tinc jo aquí que es parlava, quan els Pressupostos Generals de l'Estat, del fracàs de la sanitat de tot l'Estat, i enraonaven de les comunitats autònomes que ja la tenien transferida. Allà es deia que Catalunya no havia arribat al fracàs que havien arribat els altres, perquè nosaltres encara no estem dos anys perquè puguin operar un malalt; nosaltres ho fem amb menys temps.

Però deia aquest mateix metge i gestor de la Seguretat Social a Madrid des de fa bastant anys, que si continuava la política que en aquests moments se seguia, dintre de pocs anys també hi seríem. I, evidentment, a mi no m'agradaria pas que dintre d'uns anys el que ara potser encara no pot ser un fracàs, fos un fracàs complet, i el conegués, i haguéssim de dir que estava en el tercer estat de l'alegria, que és la negació de l'evidència.

Sí que hi ha coses positives; també n'hi ha, de coses positives, creiem que ha fet el Conseller o la Conselleria de Sanitat. Les àrees bàsiques de la salut, però que en aquests moments sabem que van en un procés molt lent; això ens sembla bé. Quant a la reordenació, ja ho ha dit la Il·lustre Diputada, no hem vist plasmat en el pressupost que es pugui tirar endavant. És clar que ens han dit aquest matí que podria ser que s'hagués d'esperar perquè es fes en tot l'Estat espanyol a la mateixa hora, agafant, per exemple, el nostre. Esperarem a veure si és veritat.

De tota manera, nosaltres creiem que en aquests moments potser la sanitat el que té pitjor aquí a Catalunya no són ni els diners ni els hospitals, ni tal, sinó la gestió. Ja en el debat de sanitat que vàrem tenir, el qui llavors va sortir en representació del Grup Popular, li va dir al Conseller que el que havia de fer era canviar de gestors. Nosaltres creiem que si canviéssim de gestió en el Departament de Sanitat, no en tots, però en alguns, podria anar molt més endavant, podríem endegar una política sanitària i podríem assolir que això que demana el poble català de salut fos bo, fos endavant, i per això hem presentat aquesta esmena de retorn del pressupost de la sanitat de Catalunya.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Moltes gràcies. Per a un torn en contra, té la paraula el Diputat senyor Colomines.

El Sr. COLOMINES : Gràcies, senyor President. Senyor

President, senyores i senyors diputats, he escoltat amb molta atenció totes les observacions que han fet la Diputada Pilar Ferran i el Diputat Veray.

Jo diria que m'ho han posat una mica bé, perquè l'un ha dit una cosa, una de freda, i l'altre n'ha dit una de calenta. Per l'un, nosaltres hem pressupostat massa; per l'altre, nosaltres hem pressupostat poc. Aleshores, bé, nosaltres hem pressupostat el que ens semblava que havíem de pressupostar, i ara els demostraré el perquè nosaltres ho hem fet d'aquesta manera.

Em penso que les senyores i els senyors diputats agrairan que jo d'això en faci una síntesi política, perquè algunes d'aquestes observacions a mi no m'han semblat estrictament tècniques i, en tot cas, si després, si tinc sort i els puc convèncer —almenys espero que convenceré els diputats i diputades de Convergència i Unió—, i que aquesta esmena a la totalitat no progressi, en el debat a les esmenes parcials ja parlariem d'aquestes qüestions més concretes.

M'agradaria anar, doncs, pels grans temes polítics, però ha sortit aquí un tema polític que el vull posar davant del que jo tenia pensat d'explicar-los a vostès, i que fa relació a la participació de l'ICS en l'INSALUD.

Segons la senyora Pilar Ferran, nosaltres aquest any hem tornat a fer el de sempre, de posar-ho més alt en lloc de posar-ho al nivell que havia estat acordat en les cèlebres reunions que hi va haver. Evidentment, nosaltres pensem que l'INSALUD tindrà una desviació considerable; en aquest moment, els pressupostos de 1976, en l'acabament del 76, estan ja al mateix nivell del que s'ha pressupostat per a l'any 1987. A més a més, jo voldria dir que aquestes comparacions que es fan entre els pressupostos de l'ICS i els pressupostos de l'INSALUD, això no es pot fer fins que no s'han tancat aquests pressupostos. En un inici, en un projecte de pressupostos, un no pot plantejar que si l'un ho pressuposta a aquest nivell o l'altre ho pressuposta a l'altre nivell.

D'altra banda, jo voldria dir un altre tema, voldria parlar d'un altre tema abans d'encetar l'explicació general, sobre la política sanitària de què ha parlat el senyor Veray i que ha dit si es fa de cara al poble o bé per al poble.

Nosaltres pensem que la política sanitària, que fan els sanitaris amb el suport de la Generalitat, és una política que es fa per al poble, i això és evident. Hi ha moltes dificultats per fer-la, aquesta política, però que la fan, que l'executen els sanitaris i que l'executen, jo penso, amb una gran correcció. La nostra feina és fer que aquesta gent això ho puguin fer al màxim de bé i aprofitant al màxim els seus recursos professionals.

I, dit això, permetin-me que els digui que, de tot el que aquí s'ha explicat, se'n desprèn que l'oposició no creu que fem una mala sanitat, jo no he vist aquí una posició, doncs, de negació d'una sanitat que no anava bé. En primer lloc, el Grup del PSUC ha retirat la seva esmena a la totalitat, no ens hi tenia acostumats, a això; aleshores, vol dir alguna cosa. (*Remor de veus.*) El canvi de portaveu? No, no; jo crec que el senyor Lucchetti ha estudiat la cosa a fons. Penso que ell deu haver entès que això era una cosa raonable, i aleshores, doncs, ha retirat l'esmena. (*Remor de veus i rialles.*)

Tampoc he vist que amb les precisions que feien el Grup Popular i el Grup Socialista hi hagués, doncs, massa agressivitat política. En canvi sí que hi ha una cosa —i això és evident i és

natural que sigui així—, el que no els agrada és la manera com nosaltres fem aquesta política sanitària.

Bé, jo ara els explicaré per què nosaltres fem això, i de la manera que ho fem. Hauríem de parlar, encara que fos molt breument, d'un problema que és el fons de totes les qüestions que aquí es puguin debatre, que és la concepció del sistema sanitari actual, que són uns elements que pesen molt, i que són uns elements que jo entenc que segurament és aquesta concepció a què s'adrecen totes les esmenes. Hauríem de fer el que en podríem dir una mica de breu síntesi d'història antiga, i després faríem una breu, brevíssima síntesi d'història contemporània.

La història antiga vostès saben que molts dels problemes actuals que té la sanitat, que afecten l'assistència primària —que són els grans problemes que té—, tenen el seu origen en el sistema de la Seguretat Social. Aquest sorgeix en un moment determinat d'una fusió de diferents mutualitats que prestaven unes tasques limitades en el camp de l'assistència laboral, i el concepte de sanitat es troba íntimament associat al de beneficència o al de la protecció social i sense diferenciar molt bé el que són tasques sanitàries de les prestacions pròpiament socials o econòmiques. Quan es crea l'Institut Nacional de Previsió i les seves diferents institucions, això queda plenament demostrat, i, llavors, se separa.

El primer propòsit de diferenciació de tot això va ser la creació del Ministeri de Sanitat i el desmembrament de l'Institut Nacional de Previsió en l'INSERSO, l'INSS i l'INSALUD. Bé, malgrat aquesta reestructuració, sorgeixen quatre problemes que subsisteixen en el fons de totes les qüestions, que són els següents: el primer, el fraccionament de l'assistència sanitària com a conseqüència del caràcter purament curatiu; el segon, la manca de coordinació entre els diferents estaments professionals en la sanitat, provocada pel poc temps de dedicació i l'absència d'incentius; el tercer, el desinterès de l'Administració per l'assistència primària, fent que l'hospital fos el nucli del sistema sanitari, i, el quart, la multiplicitat de les xarxes públiques provincials i municipals, i amb una manca d'ordenació integral. Una gestió, tal com deia el senyor Veray, una gestió que no era definida d'una manera clara i concreta en les tasques directives, que provocava problemes, i una planificació que no es podia fer per manca de dades dels indicadors sanitaris.

El que en podríem dir «història contemporània» es refereix al següent: per planificar i per gestionar adequadament la sanitat, cal un bon sistema d'informació. Això, no ho teníem. Això, ho vam tenir per primera vegada l'any 80; ho vam tenir per primera vegada l'any 80, quan el Govern de la Generalitat provisional va fer, com a inventari de recursos, el primer pas amb una aproximació del coneixement de la realitat, amb el Mapa Sanitari. I això ho dic corresponent a la gentilesa del PSUC i del senyor Lucchetti de retirar la seva esmena (*rialles*), i també ho dic en la memòria de l'Honorable Ramon Espasa. (*Remor de veus i rialles.*)

Hi ha el greu problema del finançament. No ens posarem ara en aquestes qüestions de si el 15,3 o si el 17,1; això, ja ho sabem, i vostès ho saben, i, per tant, d'això, podem passar pàgina, i vull dir que hi ha un contenciós molt important, com a problema d'història contemporània, que és el de les interpretacions molt discrepants del bloc constitucional o dels textos dels decrets de transferències, així com, per exemple, la gran quantitat de conflictes sobre actuacions diverses, com per ex-

emple els famosos de la higiene alimentària... Tot això són problemes de la història contemporània, com és un gran problema de la història contemporània la Llei General de Sanitat, que s'ha endolcit, però que, en definitiva, consolida un sistema que no ens agrada.

Quin és el repte nostre, davant de tot això? El repte és donar una sanitat de qualitat amb la major contenció de les despeses. Què hem fet nosaltres per aconseguir això? Bé, hi ha unes millores de la informació, evidents. Això, vostès ho saben. Hi ha un coneixement a fons de la morbiditat i de la mortalitat; d'això, en reben informacions cada dia. Vostès saben que, això, no ho hem fet nosaltres sols; això s'ha fet en col·laboració amb l'Institut Nacional d'Estadística i en col·laboració, principalment, amb la ciutat de Barcelona, amb l'Ajuntament de Barcelona. En el terreny de la recollida de dades i la seva aplicació immediata, el procés planificador, l'exemple més destacat és el desplegament del Mapa Sanitari, que va tenir lloc l'any 82, i que va ser finalitzat al començament del 84, que el va aprovar el Consell Executiu i que va entrar en aquest Parlament el mes de febrer d'aquell any.

Jo m'havia anotat aquí una cosa per dir, però no sé si als senyors socialistes els agrada. Però, de tota manera, ho havia apuntat, i els ho diré. «En aquest sentit», diu, i això és veritat, «hem assolit grans millores que han cridat l'atenció aquí i fora d'aquí. Hem fet millores en la promoció de la salut; mai no s'havien fet tants esforços en aquest sentit», que, com els he dit abans, només anava, això, aplicat a la medicina curativa, «educació sanitària a l'escola, protecció materno-infantil, vacunació... En els darrers cinc anys s'han administrat prop de tres milions de dosis de vacunes, i s'han fet gairebé un milió de revisions escolars en aquests cinc anys, en programes escolars diversos», que ara aquí no cal que en parlem, «el "cribatge" de tuberculina, la càries dental, la prevenció de la subnormalitat, i, sobretot, la dels accidents infantils.»

Hi ha la qüestió de les drogues, que aquí se n'ha parlat, i no s'ha dit que nosaltres teníem un programa adequat. Nosaltres, aquest any, destinarem 550 milions en actuacions en drogadependències, dels quals, 300 milions vénen del Ministeri, i 250 milions els col·loquem nosaltres; a cadascú el que sigui seu.

Aquest programa consistirà en la consolidació de la xarxa d'atenció al drogadependent, la instauració per fases del sistema d'informació —que això és molt important—, els programes interdepartamentals en ensenyament, joventut, justícia, governació i comerç, els programes de prevenció i de reinserció, i l'aprovació i el desplegament del pla de drogadependències.

Finalment, en relació amb els programes, alguns dels quals nosaltres els considerem amb prioritat especial, hi ha el de la reforma de l'assistència primària, el de la drogadependència de què acabo de parlar, el de la vida —els anys— i el de la reordenació hospitalària, a part d'altres programes en marxa, que els estalviaré a vostès i que molts de vostès ja coneixen.

Deixin-me parlar només una mica de l'assistència primària. Què volem aconseguir, amb la reforma de l'assistència primària? En primer lloc, facilitar l'accessibilitat física dels pacients als serveis sanitaris. Aquesta és una cosa que sembla que ja seria òbvia, però no ho és, i aquest és un problema que nosaltres hem de resoldre.

En segon lloc, donar prioritat a l'assistència primària mateix,

i, en tercer lloc, fomentar que tot pacient pugui assolir el servei sanitari adequat a la seva malaltia. Malgrat les dificultats que això comporta, el Consell Executiu va fixar en l'anterior legislatura, ja, que l'atenció primària era un dels objectius primordials. Es va iniciar ja l'any 82 —vostès ja ho saben— un programa pilot a Ciutat Badia, i a la vista dels excel·lents resultats que va tenir, s'han anat creant a la Mina, a Canteres, a Vila-roja, altres programes d'aquests, i aquest nou model d'assistència primària, juntament amb experiències dutes a terme en altres centres, han servit de base per preparar el decret de reforma de l'assistència primària, i que va ser aprovat pel Consell Executiu el 21 de març passat. Quin és el problema que a l'usuari li representa l'atenció en l'assistència primària? Bé, les relacions entre el beneficiari i el sistema han estat sempre unes relacions de dificultat. Això és evident. El metge ha intentat donar la millor prestació, però el malalt ha tingut dificultats a poder rebre aquesta prestació.

La relació entre el metge i l'usuari, durant molts anys, s'havia convertit en una pràctica enfocada envers la malaltia, sense resoldre les necessitats de l'usuari; això feia que hi hagués una gran duplicació de visites; hi havia un excessiu temps de dedicació del personal facultatiu i, en definitiva, això va desembocar en una massificació enorme en els centres d'assistència primària. I aquella relació que hi havia d'haver entre el metge i l'usuari, aquella relació, doncs, de malalt a metge, i aquella relació gairebé sacralitzant, doncs, que de vegades cura —el que no són malalties, evidentment, perquè les malalties es curen d'una altra manera—, es va fonamentar, la relació aquesta, només en el consum de medicaments, i això era una cosa que no era bona.

La reforma de l'assistència primària tenia uns objectius a assolir que, malgrat les competències de l'Estat, que estan incloses en la Llei General de Sanitat, i que fan molt difícil que puguem, nosaltres, enfocar-les tal com les voldriem, nosaltres pensem que, tal com s'ha presentat aquest decret de reforma, que, d'altra banda, vostès coneixen i jo ara tampoc els detallaré, poden arribar a resoldre-les.

Sàpiguen només que els equips de salut que està previst de crear són uns equips en què no només hi haurà el metge de capçalera, que era abans l'única relació que hi havia amb la medicina primària, sinó que hi haurà estaments sanitaris, estaments no sanitaris, i, en aquest sentit, juguen un paper molt important —almenys a parer meu— la comunitat, els mestres de les escoles, en les àrees bàsiques de la salut. En cada centre d'aquests hi haurà un metge per cada 2.000 habitants; hi ha un pediatre per cada 1.250 o 1.500 nens de zero a catorze anys, i la relació entre personal mèdic i personal d'infermeria, l'ideal és que arribi d'1 a 1,5 i que, actualment, comença d'1 a 1. I, en relació amb l'assistència, l'assistent social, un per cada 20-25.000 habitants.

Aquests centres no solament tindran aquestes tasques, que són de diagnòstic, de salut de l'àrea, i l'atenció sanitària individual, sinó que tindran tasques d'educació sanitària de la població, de rehabilitació física, psíquica i social, i tasques pròpies dels sanitaris locals, i tasques de docència, d'investigació i d'administració, que nosaltres entenem que això és una qüestió que no pot obviar-se.

Finalment, en aquest aspecte de la medicina primària, hi ha la incorporació d'alguns elements que no hi eren

—l'odontòleg, l'assistent social i el farmacèutic, que tindrà un paper diferent que el que tenia, perquè formarà part de la integració en els plans per racionalitzar el consum farmacèutic, en la creació del centre bàsic d'informació del medicament, a promoure i potenciar la integració dels farmacèutics amb oficina de farmàcia dins mateix de la xarxa assistencial i a promoure el carnet de medicació.

És evident que, amb tot això, l'usuari disposa ara, en una àrea que no és la que hauria de ser, però que en uns anys ho serà, de més i de millors instal·lacions, s'han vist reduïts molts tràmits, i facilitada la realització d'anàlisis i de proves radiològiques, i té a la seva disposició programes de prevenció i assistencials.

En relació amb l'assistència hospitalària, que és la que havia estat potenciada fins ara, però que ara nosaltres volem desviar cap a la primària, sense obviar l'hospitalària, jo voldria fer només una precisió, perquè aquí s'ha dit una cosa: que nosaltres tenim més concertació que en la resta de l'Estat. La situació hospitalària a Catalunya és molt peculiar —ja ho saben vostès, perquè aquí s'ha dit moltes vegades; si ho han escoltat, aquí s'ha dit moltes vegades— en comparació amb la resta de l'Estat. La taxa de llits de la Seguretat Social per a tot l'Estat —i quan dic tot l'Estat, doncs, hi incloc Catalunya— és d'un llit i mig per 1.000 habitants. I a Catalunya és només de 0,82. Què vol dir, això? Que la construcció d'hospitals propis, per part del sistema, ha estat de la meitat, al voltant de la meitat del que ha estat a la resta de l'Estat. Això no és victimisme; això és una realitat i, a més a més, ho trobes així, en un moment determinat.

Ara, voler refer tot això i construir el que hauríem de construir per posar-nos exactament al dia amb la resta de l'Estat, amb el gran problema que també representa, doncs, tal com ho tenen muntat altres comunitats, ens costaria, això..., és a dir, hauríem de fer 10.000 llits més, i això ens costaria uns 100.000 milions de pessetes —hi havia tants zeros que gairebé no sabia ja si era això—, 100.000 milions de pessetes, cosa que en aquest moment, vaja, a la senyora Pilar Ferran, doncs, li semblaria excessiu, i no sé si al senyor Veray li semblaria bé o li semblaria poc, però, en realitat, és igual, perquè no els tenim i no ho podem fer. (*Remor de veus.*) Per això, els hospitals..., nosaltres hem necessitat una important xarxa de centres hospitalaris, molts d'ells fundats ja fa molts anys, i fins i tot alguns fa segles, i en la seva major part són públics o bé pertanyen a fundacions diverses o a entitats sense ànim de lucre. Tenim necessitat d'aquestes institucions i fem servir aquestes institucions i intentem que aquestes institucions actuïn a un nivell de qualitat òptima i amb un cost, doncs, que sigui un cost raonable.

Aquesta és l'explicació de les concertacions nostres i, en conjunt, els nostres 15.800 llits que tenim, el 27%, només, pertanyen a la Seguretat Social, és a dir, és propietària la Seguretat Social; el 22% ho són de fundacions; el 19%, a mútues; el 9, a diputacions; el 7, a ajuntaments; el 7, a l'església; el 4, a la Creu Roja, i el 4 restant, el 4 restant, a centres privats.

En el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, número 158, del 27 d'octubre, tots vostès hauran llegit el Pla de Reordenació Hospitalària de Catalunya. Llavors, els ho estalvio, el saben, vostès, aquest pla, però només els voldria donar dues dades que considero importants, perquè en tot cas s'ho tornin a rellegir. Nosaltres marquem que l'objectiu d'aquesta reorde-

nació, perquè aquí s'ha dit que no hi havia un pla de reordenació coherent, doncs bé, el pla de reordenació corrent preveu que en el període de cinc anys s'assoleixin una sèrie d'objectius assistencials i econòmics, i es planteja una reordenació estructural de sector que li permeti assolir uns nivells més elevats i d'eficiència. Volem donar assistència hospitalària a la demanda, volem assolir un equilibri econòmic, millorar l'assignació territorial dels serveis i homogeneïtzar l'eficiència dels hospitals.

Per acabar, per acabar, només vull tocar un punt, que fa referència als hospitals, que després sortirà profusament en les esmenes parcials, que serà, en tot cas, debatut des d'un punt de vista tècnic, però que jo en aquest moment voldria donar una explicació política, perquè penso que se la mereix. Ha estat molt criticada la incorporació de l'Hospital Oncològic a l'ICS; hi ha una quantitat important d'esmenes —que si féssim cas de totes hi hauríem d'afegir diners, perquè la gent va treient i els números de cada partida es van fent cada vegada més vermells—, hi ha una quantitat d'esmenes molt importants, que això a mi m'ha fet pensar que hi havia un cert desconeixement de la importància que per a Catalunya haurà de tenir el fet que hi hagi un centre de referència oncològic important, com podrà ser aquest.

Mirin, l'any 81 el Departament va fer un informe, que jo crec que és un informe molt allisonador; és a dir, ja preocupats en aquell moment per aquesta qüestió, vam veure com nosaltres teníem la situació de l'oncologia a Catalunya. Comparant la situació d'aquell moment, ara les coses poden haver millorat una mica, però no massa en aquest sentit, perquè anem a la millora de les coses més de primera línia, comparant la situació actual amb la d'altres països semblants a nosaltres, comparant la situació actual amb les recomanacions de l'OMS, aquestes comparacions demostren que nosaltres tenim una manca d'infraestructura oncològica; tenim una multiplicitat d'esforços, i molt lloables, que són molt dispersos, i per això els hem de concentrar en un centre de referència.

Jo els voldria llegir només una petita introducció d'aquest informe, perquè penso que això és saludable de fer; diu: «el càncer és una de les més greus preocupacions sanitàries de la comunitat. Aquesta és la realitat d'avui arreu del món i també a Catalunya. Cal reconèixer que els problemes clínics, humans, socials i econòmics que planteja el càncer el fan mereixedor de l'atenció de la sanitat pública de les organitzacions de voluntaris i de tota la comunitat.»

Aquest estudi preveia per a l'any 85 l'aparició de 25.000 càncers a Catalunya i aquesta cosa s'ha acomplert, desgraciadament: 13.000 càncers ginecològics, 4.000 digestius, 4.500 urològics i 3.300 respiratoris, que són aquells que s'adquireixen fumant! (*Fortes rialles.*) L'exemple d'organització mundial de l'assistència oncològica, després dels estudis de la Unió Internacional contra el Càncer, va dictaminar que l'Hospital Oncològic era, ara per ara, el model que permet d'oferir el tractament més optimitzat de tots, i així passa a París, amb l'Institut Gustave Roussy; a Texas, amb l'Anderson Hospital; a Londres, amb el Royal Marsden Hospital; el Jihatan Hospital, de Pequín; el Cancer and Institute Hospital de Xangai, i el Norske Radiumhospital, d'Oslo, i sobretot amb la fundació Sloan Kettering, de Nova York. Penso que haurien de visitar vostès un hospital d'aquests i s'adonarien de la magnitud del

problema que això representa i de la importància que en tots els països es dóna a aquesta qüestió.

Sàpiguen que l'any 71 als Estats Units es va promulgar la Llei Nacional del Càncer, semblantment al que uns anys abans havien fet França i Anglaterra i es creà el National Cancer Program al si del National Cancer Institute i el director d'aquest programa, en la revista *Jama*, ens diu: «avui dia la majoria» —i ara acabo ara mateix (*fortes rialles*)—, «la majoria dels malalts cancerosos tenen més probabilitats d'aconseguir una supervivència més llarga si són tractats des del començament per un equip de metges amb l'experiència i els recursos necessaris per aplicar tots els mitjans terapèutics eficaços des del primer moment.»

Això és el que nosaltres pretenem fer amb l'Hospital Oncològic, i no voldria que aquestes paraules meves els haguessin pogut indigestar els torrons que s'han menjat, però penso que aquesta és una loteria en la qual tots hi tenim participació i que no desitjo que els toqui.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Silenci, per favor. Substanciat el torn a favor i en contra de les esmenes, si cap grup vol fixar la seva posició... (*Ll. Sr. Lucchetti demana per parlar.*) El senyor Lucchetti té la paraula per fixar la posició del PSU.

El Sr. LUCCHETTI: Senyores i senyors diputats, senyor President en funcions (*remor de veus*), ah!, perdó, perdó. No sé si hi ha un ordre, o és... (*Remor de veus.*)

El nostre Grup no havia decidit intervenir en aquest moment, però la veritat és que aclaparats per la intervenció del senyor Colomines, volem aclarir algunes qüestions i una d'elles és aquesta incitació interessada que ens ha fet intervenir, dient que estàvem d'acord amb aquests pressupostos.

I vull explicar per què nosaltres hem retirat la nostra esmena a la totalitat i, entre altres coses, perquè ell no es faci també falses il·lusions sobre el perquè l'hem retirada.

Nosaltres havíem preparat l'esmena a la totalitat bàsicament per dos motius, per dos motius que ens semblaven fonamentals; un era, a partir de tot aquest cant que ell ha fet als centres d'assistència primària i a la labor que la Generalitat ha fet en aquest tema, nosaltres pensem que aquesta és una labor important però que s'està desenfocant totalment; en unes notes que el seu il·lustre col·lega Ramon Espasa m'ha passat em deia que sembla que podem estar patint de mal de pedra en aquest tema, perquè estem creant una xarxa de centres d'assistència primària que, en canvi, no es corresponen, no estan ben coordinades amb la mateixa restructuració funcional dels mitjans humans amb l'assistència primària que té la Generalitat, i aquest mal de pedra a nosaltres ens semblava, ja que hem parlat de diverses malalties, que era un mal greu i que calia, només per explicar que aquesta posició ens sembla equivocada, presentar aquesta esmena a la totalitat.

Però, el que sobretot, i aniré molt de pressa, el que sobretot a nosaltres ens portava a presentar l'esmena a la totalitat era el Pla de Reordenació Hospitalària. Vam fer un debat, vam explicar la nostra posició i està —suposo— enregistrat en algun *Diari de Sessions del Parlament*, on el Conseller senyor Laporte va ser l'interlocutor més important en el moment d'aquest debat. Nosaltres pensem que aquest Pla de Reordenació Hospitalari és un pla més anunciat que realitzat, és un desig d'intencions, és un programa una mica fet a base d'això que ara, en els

acords del finançament autonòmic, també n'hem dit «cuina econòmica», es volen aconseguir uns resultats i en funció d'aquests resultats busquem la suma dels factors que ens fan arribar a aquell resultat, mai al revés; busquem quins són els factors que realment són els més lògics que incideixin per veure a quin resultat arribem.

Doncs, amb la reordenació hospitalària, amb aquest pla, pensem que s'ha fet exactament el mateix, s'ha fet exactament el mateix, i aquest és un mal sistema, és un mal sistema que ens portarà, que porta, aquest pla, a uns objectius finals, la consecució dels quals és indeterminada, no sabem si s'hi arribarà.

Nosaltres sabem que s'anuncien acords amb Madrid, no sabem en quin estat estan aquestes negociacions, s'ha parlat d'emissió de deute públic, etcètera, però el futur sobre el Pla de Reordenació Hospitalària és encara molt incert, perquè els agents que intervenen en l'execució d'aquest pla són diversos i, per tant, pensem que això seria també, aquest, un altre motiu de la nostra esmena a la totalitat.

Aleshores, el senyor Colomines dirà: «aleshores, per què l'heu retirada aquesta esmena a la totalitat?» Per un motiu que ens sembla que és molt important: aquest és el primer any que disposem d'un finançament cert en Sanitat i Seguretat Social —aquest és el primer any—, i és cert que això és fruit de l'acord senyor Almunia-senyor Cullell, és cert que és un acord que té encara matisos, a nosaltres no ens agrada la inclusió d'aquesta previsió de desviació, els 11.430 milions de pessetes, encara que, en part, és comprensible que hi hagi això, perquè l'INSALUD mateix pot tenir aquestes desviacions en el seu pressupost; l'acord preveu efectivament que el 16,5% serà aplicat també a les desviacions que pateixi l'INSALUD.

Per tant, nosaltres pensem que aquest és el primer any que disposem, des de l'inici, d'un pressupost cert, i això és important, i especialment en aquest departament, això era molt greu, i sempre nosaltres havíem criticat després aquestes operacions al llarg de l'any de canvis de partides, de destrossament literal del pressupost que nosaltres havíem aprovat, que sempre es justificava, doncs, perquè el pressupost, com que no tenia una base de finançament cert, etcètera, etcètera.

Bé, aquest és el primer any que podrem fer un seguiment real del pressupost d'aquesta Conselleria per capítols i per partides, i no acceptarem, almenys el nostre Grup intentarà no acceptar, canvis importants, canvis dràstics com succeïa en els anys anteriors, fruit, doncs bé, des d'imprevisions pressupostàries, del no-acord financer i de problemes de tresoreria, etcètera. Però, aquest any, aquest pressupost es podrà seguir i tindrà sentit el seu seguiment —els altres anys no el tenia.

I és per això que nosaltres hem retirat la nostra esmena, perquè volem veure què passa aquest any amb aquest pressupost, per primera vegada, amb uns ingressos certs, i perquè aquest any pensem que no valdrà el victimisme en matèria de globalitat pressupostària o en matèria d'execució, perquè —insisteixo— els ingressos són certs.

És per això, senyor Colomines, no perquè els pressupostos del Departament de Sanitat ens entusiasmin ni la política que la Conselleria de Sanitat està portant endavant, i això ho hem manifestat moltes vegades, que hem retirat la nostra esmena i anunciem que farem un seguiment durant l'any d'aquests pressupostos.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Passem, doncs, ja a la

votació, si cap altre grup... (Ll. Sr. Casals i Parral demana per parlar.) Sí? El Grup Mixt, doncs, té la paraula, des de l'escó mateix.

El Sr. CASALS I PARRAL : Des de l'escó mateix, si m'ho permet, senyor President, perquè seré molt breu.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Bé, té la paraula el senyor Casals.

El Sr. CASALS I PARRAL : Les esmenes a la totalitat que s'han presentat aquesta nit la veritat és que no ens han convençut per poder-les votar afirmativament. Però, el representant de la majoria ha fet un acte de fe en començar la seva intervenció, pensant que ens convenceríem tots, i he de dir que, lamentablement, encara ens ha convençut menys, i aquest és un problema que se'ns presenta.

Miri, quan veiem quin és l'increment que té dintre dels pressupostos la Sanitat, veiem que és d'un 3%, però quan se'ns parla de tants per cents normalment es confonen les coses, perquè del que es tracta és de veure que són números absoluts, perquè aquí, aquesta nit, fem anar els milions una mica com els rajolers, no?

Si veiem que la partida anterior, que és Cultura, té un increment d'un 35%, comparat amb un 3% és molt poca cosa, però si ho veiem en números absoluts, veiem que és tres vegades més el que representa l'increment a Cultura que el que representa l'increment a Sanitat, i això, realment, sorprèn. I no és que li vulguem treure res a Cultura, ens està molt bé el que augmenta Cultura : ens sembla poc el que augmenta Sanitat.

Per una altra part, creiem que el pressupost de Sanitat no marca clarament unes línies polítiques, que és el que ha de marcar un pressupost. Quan no hi ha diners per a tot, almenys hi ha d'haver unes tendències d'allò que es vol fer, i veiem un insuficient impuls al programa de reforma de sanitat, veiem que la dotació econòmica és insuficient per portar a terme la reforma hospitalària, no veiem que hi hagi una línia de solució als problemes de la sanitat concertada. Per una altra part, podem comprovar que els serveis traspassats de la Seguretat Social recaptin aquest any el 41,9% del total del pressupost, i l'any passat eren el 48,8, la qual cosa, també, no deixa de sorprendre; i sobretot a la gent que ens està observant des del carrer hi ha uns problemes que els arriben de prop, i que no hi veuen solució, quan la veritat és que quan hom veu com és de depriment aquell pobre que l'han de portar —perquè no hi va mai per la seva voluntat, l'hi porten— a un servei d'urgències —i no dic que l'assistència tècnica sigui dolenta, però és depriment haver d'entrar en un servei d'urgències. I no és que això sigui millor a l'estranger —i els ho puc dir per pròpia experiència, perquè conec aquests llocs per experiència—, a l'estranger també és depriment, però això no em serveix de consol. Crec que el que no hi ha és, precisament, una línia política en aquest pressupost de Sanitat que intenti voler solucionar tots els problemes que té la sanitat a Catalunya.

Per aquest motiu, el nostre Grup s'abstindrà en la votació.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Moltes gràcies, senyor Casals. El Grup d'Esquerra Republicana vol fixar... No? Doncs podem passar ja a la votació de les esmenes 16 i 17.

Els senyors diputats que estiguin a favor de les esmenes 16 i 17, de retorn del pressupost de Sanitat i Seguretat Social, que es posin drets, si us plau.

Els senyors diputats que hi estiguin en contra?

Els senyors diputats que s'abstinguin?

Les dues esmenes han estat refusades per 34 vots a favor, 66 en contra i 7 abstencions.

Passem a l'esmena 18, dirigida a l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, que presenta el Grup Socialista. Per defensar-la, té la paraula la senyora Barenys.

La Sra. BARENYS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquesta esmena de devolució a l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials... (S'encén el llum que indica el finiment del temps de la intervenció.)

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON : Segueixi, segueixi, és que va una mica esvalotat. (Remor de veus.)

La Sra. BARENYS : Bé. És una esmena, podríem dir, ja tradicional en el debat de pressupostos. Cada any ens trobem amb la mateixa obligació de presentar una esmena de devolució perquè el pressupost que ens presenta la Direcció General de Serveis Socials és un pressupost amb dos problemes, dos problemes fonamentals : una manca de concreció programàtica i una insuficiència pressupostària.

No obstant això, abans d'entrar en l'especificació de per què aquesta esmena de devolució, jo voldria recordar aquí que aquest matí, des d'aquesta tribuna, s'ha intentat explicar als senyors diputats que estem a l'oposició que el pressupost del Govern de la Generalitat és un pressupost encaminat al benestar social, és un pressupost de progrés, i se'ns han donat, a bastament, dades, informacions i xifres. Ha dit l'Honorable Conseller d'Hisenda que el 47,4 del pressupost de la Generalitat està dedicat a la producció de béns i serveis de caràcter social. Jo crec que des del debat del pressupost de l'ICASS és des del lloc d'on estem acreditats, crec jo, per parlar de benestar social en el seu terme just. Aquest pressupost, precisament, el pressupost de l'ICASS hauria de ser un pressupost encaminat a superar i a afrontar els desequilibris socials de la població catalana. Evidentment que el benestar social té un més ampli abast, el benestar social és la política de salut, d'educació, de cultura, la política de joventut, però precisament des de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials s'ha de fer una política prioritària per a superar aquests desequilibris socials, per afrontar els greus problemes que té la societat catalana.

Un pressupost de progrés, senyores i senyors diputats, ha de tenir en compte els problemes més punyents de la nostra societat, aspectes, per exemple, com el de la nova pobresa no tenen cap referència en el conjunt dels documents que se'ns han presentat perquè nosaltres puguem estudiar aquest pressupost. Segons dades que vostès ens donen en el document del Pla d'Actuació Social —i en això hi estem d'acord—, entenem per una població afectada per aquesta situació d'inferioritat econòmica aquella que té una renda inferior a la renda mitjana per habitant, i en aquestes circumstàncies, a Catalunya, diuen vostès, hi ha més d'un milió de persones. Un pressupost de progrés, un pressupost del benestar social ha de tenir en compte l'envelliment de la població. També en relació amb el 1975, hi ha un augment del 29% de l'envelliment de la població; es calcula que el 1990 hi haurà cent nou mil persones més de seixanta-cinc anys en amunt. També un pressupost de progrés ha de tenir en compte la demanda juvenil en l'aspecte social, laboral, cultural. També un pressupost de progrés per al benestar social ha de tenir en compte les repercussions de l'atur, els programes de drogadependència, els programes en-

caminats a la prevenció de la delinqüència, a prevenir el risc social, etcètera.

Des d'aquí també, en aquesta tribuna, en més d'una ocasió hem estat parlant d'Europa i que Catalunya ha de formar part d'una manera activa d'aquest pensament, d'aquest fet polític i d'aquesta política orientada per la millora de les condicions socials dels ciutadans que a Europa s'està portant a cap. A Europa, senyores i senyors diputats del Grup de Convergència i Unió, es prioritzen aquests programes també amb la política de disminuïts, hi ha una llarga tradició en la política d'afrontar les desigualtats econòmiques, socials i laborals que la població disminuïda té en els països veïns. També hi ha una llarga lluita i una llarga tradició en la política social per la igualtat d'oportunitats entre homes i dones. Aquests són aspectes que en aquest pressupost que se'ns ha presentat des de la Direcció General de Serveis Socials, des de l'ICASS, concretament, no es contemplan, la qual cosa em fa pensar que aquesta política que des d'aquí se'ns intenta fer entendre o convèncer-nos que està orientada a la millora del benestar social dels ciutadans té greus buits, té greus dèficits i realment no arriba al fons de les qüestions, dels problemes i dels desequilibris que Catalunya, en aquests moments, està patint.

Entrant en l'argumentació d'aquesta esmena de devolució de l'ICASS, nosaltres, després de fer uns quants números —dintre del que hem pogut, perquè ens han faltat quantitat de documents—, podem dir —en això estem d'acord, i, a més a més, vostès també ens ho deien en el document que ens han enviat— que l'increment global del pressupost d'aquest any en relació amb l'any passat és del 8,22%; l'any passat era del 10. Han baixat una mica. Però també és cert que aquest augment és donat perquè hi ha un increment superior dels serveis socials de la Seguretat Social de l'INSERSO. L'INSERSO aquest any ha incrementat la seva dotació d'un 20%, la qual cosa ha repercutit, en el seu conjunt, en l'augment del percentatge, en el 8,22 dels Serveis Socials de la Generalitat. No obstant això, si nosaltres valorem només l'òrgan 41, els Serveis Socials de la Generalitat sense Seguretat Social, i també sense les ajudes finalistes del PAS, del Pla d'Actuació Social, que són aproximadament uns 6.000 milions de pessetes, ens trobem que l'augment dels serveis socials és únicament d'un 3,5, la qual cosa representa, en xifres, 423 milions de pessetes per a aquest any 1987.

En conjunt, aquest poc augment del pressupost repercuteix d'una manera directa en la congelació, creixement zero, del capítol IV, el capítol IV, subvencions. Hem pogut comprovar que hi ha una disminució als ens locals amb 14 milions de pessetes, fins i tot tenint en compte els 200 milions de pessetes que s'introdueixen al capítol II per iniciar una política de convenis, i també una disminució en les prestacions a institucions sense finalitat de lucre, amb 48 milions de pessetes. També diríem que hi ha un creixement zero al capítol VII, l'article 76, és a dir, les subvencions de capital per als ens locals disminueixen de 76 milions, en canvi augmenten al capítol 78 de 72 milions de pessetes. Per tant, queda més o menys la mateixa xifra que teníem l'any passat.

Bé, això és preocupant, creiem que això no és un pressupost per avançar, realment per avançar i per consolidar la xarxa municipal de serveis i la xarxa de la iniciativa social sense afany de lucre. Vostès saben tan bé com nosaltres que tant els municipi-

pis, els ajuntaments, com les entitats socials són la base de les prestacions del benestar i la base per assegurar uns mínims als ciutadans de Catalunya. Creiem que amb aquestes expectatives econòmiques poc podran fer durant aquest any per consolidar el conjunt de serveis que es presten en el si del territori català.

Hi ha un altre aspecte fonamental i important, que és la manca de programes i l'establiment de prioritats. Nosaltres no hem tingut oportunitat de tenir a la mà les memòries i els programes pressupostaris. A petició personal a l'Honorable Conseller de Sanitat a mi se'm va remetre un document que diu : Memòria-avantprojecte de pressupost de 1987, en el qual hi ha un primer full i dos últims fulls, que crec que estan elaborats ara, durant aquest exercici, però que en l'interior, la resta de fulls, que no sé si són catorze o quinze, és una fotocòpia d'un document que jo no entenc, que parla de la normativa que regula la creació i el funcionament de l'ICASS, i que diu coses com, per exemple : «transitòriament, mentre no es legisli sobre serveis socials...», per exemple; en un altre apartat, aquesta suposada memòria parla també que «quan s'aprovi la Llei de Serveis Socials...», aleshores, això ens fa pensar, evidentment, és evident, que aquest document no és una memòria, és un *apaño* —perdonin l'expressió— que vostès han fet per cobrir un expedient, per cobrir una responsabilitat que amb anterioritat vostès no havien desenvolupat. Això ens ha dificultat que nosaltres puguem fer un debat seriós del que han de ser els programes dels pressupostos de la Direcció General de Serveis Socials. En l'última pàgina, aquesta que suposo que vostès han redactat aquests últims dies, se'ns fa una explicació de com es pensen dedicar els diners del capítol IV als diferents programes, i lamento no coincidir amb els números que vostès ens donen, però crec que ho he de dir aquí. Per exemple, ens diuen que la política del programa de disminuïts augmenta el capítol IV amb un 12%; pels nostres càlculs no hi ha aquest augment, al contrari, hi ha una disminució al capítol IV de 25 milions. Per tant, no entenem exactament què volen dir amb aquest augment. Si vostès introdueixen aquí els 500 milions de prestacions, aleshores podria ser que arribéssim al 12%, però tot i amb això aquest capítol IV, és a dir, subvencions a ens locals i a entitats sense finalitat de lucre, evidentment, pel nostre càlcul, no augmenta.

També ens trobem que, el programa de vellesa, ens diuen que l'augmenten d'un 10%. A nosaltres, aquest 10%, no ens surt. Hi ha 5 milions de menys que l'any 1987. Evidentment, el total del programa augmenta d'un 8%, però augmenta per a les inversions del capítol VII. Aquí crec que és desconcertant comparar aquesta reducció del pressupost del programa de vellesa quan vostès estan divulgant aquest programa de vida als anys, que ja sortirà en el seu moment, al qual li dediquen 10 milions a l'ICS, i que en el programa de serveis socials no surt enlloc el programa de vellesa ni dels anys ni hi ha cap dotació pressupostària ni hi ha cap referència.

Pel que fa referència a l'atenció primària, nosaltres ens trobem que el nostre càlcul dona un augment d'un 5%; vostès ens parlen d'un 10. Un 5% incloent-hi els 200 milions de pessetes, com ja he dit abans, en el capítol II, per convenis. I, quant al programa en relació amb la infància i l'adolescència, aquí estem totalment desorientats : sabem que es crea un nou servei, els equips EIA, crec que es diuen —encara, sembla ser, no ha sortit el Decret—, i per a aquesta creació hi ha una dota-

ció en el capítol II d'aquest programa d'infància i adolescència. Però, per altra part, hi ha una vertadera confusió, perquè des de la Direcció General de Protecció i Tutela de Menors diuen que traspassen vuit-cents menors subjectes a protecció al Departament de Serveis Socials.

Això no surt en cap programa de serveis socials; només surt en un paper que els passen 23 milions de pessetes. Realment hi ha una total manca d'informació sobre la política de menors, sobre la política d'infància, i la coordinació d'aquesta política amb la política de la Direcció General de Protecció i Tutela de Menors.

Per altra banda, ens ha sorprès enormement que en aquest document ens diguessin vostès que hi ha una entrada en servei de noves guarderies. Això sí que ja no ho entenem gens. Ens manquen aclariments respecte a això, perquè, per un cantó s'anunciava, temps enrere, el traspàs a Ensenyament de les escoles traspassades per l'INAS, i ara aquí se'ns parla que entra en servei un servei de noves guarderies. Nosaltres voldríem que vostès ens aclarissin aquesta qüestió, perquè cada vegada anem entrant en una confusió més elevada.

En resum, senyores i senyors diputats, senyors del Govern de Convergència, els voldríem dir: «Com pensen vostès enquadrar aquest pressupost amb el Programa del Pla d'Actuació Social?» A petició personal, el Conseller de Sanitat em va enviar al meu despatx el primer Pla d'Actuació Social, que sembla que, quan s'aprovi el Consell General de Serveis Socials, el mes de gener, serà una de les primeres activitats que tindrà el Consell: l'aprovació del primer Pla d'Actuació Social en serveis socials per a Catalunya. En fullejar aquest Pla d'Actuació Social, veiem que per al primer any hi ha un conjunt de programes i d'actuacions que no encaixen, en absolut, amb l'aprovació d'aquest programa que ara anem a fer. Aleshores, ens agradaria que vostès ens expliquessin com pensen casar una cosa amb l'altra.

Per altra part, com pensen donar compliment als principis de la Llei 12/1983, de l'Administració Institucional de la Sanitat i dels Serveis Socials, quan planteja la descentralització i la desconcentració, i quan parla de serveis socials integrats. Aquesta és una cantarella que l'estem portant, aquí, en aquesta tribuna, des de fa quatre o cinc anys, jo voldria saber què passa amb la descentralització dels serveis socials, evidentment, què passa amb la desconcentració d'aquests serveis i què passa amb els serveis socials integrats.

Per altra part, com pensen vostès fer realitat l'establert a la Llei de Serveis Socials, a l'article 5, quan parla de prevenció de la drogadependència, de prevenir la discriminació per raons de raça, sexe o altra condició, i quan parlen de la prevenció i tractament de la delinqüència. Aquests programes... no hi ha programes, però tampoc hi ha pressupost consignat específicament per a aquests programes.

Per altra banda, com pensen vostès portar a cap el que estableix l'article 11, també de la Llei de Serveis Socials, quan dóna unes competències concretes als ajuntaments, si vostès, per altra part, rebaixen, disminueixen les subvencions de capítol 46 als ajuntaments.

Per altra banda, com es pot obligar a donar compliment a l'article 18 de la Llei de Serveis Socials, quan vostès, quan nosaltres vàrem aprovar en aquest Parlament, amb el vot nostre en contra, que tindran prioritat en les subvencions aquells

ajuntaments que hi dediquin el 4% del seu pressupost, i vostès dediquen, si la participació dels serveis socials en el pressupost de la Generalitat, inclosa la Seguretat Social, és d'un 4%, però si nosaltres dels serveis socials restem la Seguretat Social i les ajudes finalistes del FAS, ens trobem que la participació de l'òrgan 41, sense les ajudes del FAS, en el conjunt dels pressupostos de la Generalitat, és, més o menys, un 2%. Aleshores, com poden vostès obligar els ajuntaments que inverteixin un 4% del seu pressupost, perquè tinguin prioritat en les subvencions, quan vostès, de la seva decisió pròpia, no arriba la seva inversió amb un 2% del pressupost.

(Ll. Sr. Vice-president Primer es reincorpora al seu lloc.)

Penso, senyores i senyors diputats, que en aquest moment en què en aquesta Cambra constantment s'està parlant de modernitat —jo, personalment, em començo a cansar del modern—, crec que en serveis socials hem de parlar d'un model vell i d'un model caduc. Cal, també, senyores i senyors diputats, senyor Conseller, modernitzar l'aparell administratiu, modernitzar les prestacions del benestar, i això vol dir prioritzar la política preventiva, racionalitzar i coordinar els serveis, coordinar el programa de «vida als anys», coordinar els programes de toxicomanies, coordinar els programes de menors, coordinar els programes per a la no-discriminació per raons de sexe, també vol dir planificar i ordenar, també vol dir garantir l'equitat sectorial i territorial d'aquells col·lectius que estan en situacions de marginació. Crec que tot això no es reflecteix en el conjunt de números i de documents que vostès ens han donat perquè estudiéssim els pressupostos.

Aquesta Diputada i el meu Grup pensa que hi ha un gran buit entre les paraules i els fets, que el Pressupost és la concreció i el compromís dels acords parlamentaris, que és la Llei que ha d'emmarcar i ha d'impulsar les voluntats polítiques i que aquestes voluntats polítiques, a pesar de l'esperança que ens havien obert —com deia aquest matí el meu company de Grup, Lluís Armet— els acords de finançament, ens havien obert una certa esperança, però, a l'hora de veure els pressupostos i veure en què han quedat materialitzats, continuem amb una profunda decepció.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyora Diputada. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Codina. *(Pausa.)* El senyor Francesc Codina.

El Sr. CODINA I CASTILLO: Gràcies, senyor President. La senyora Diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula ha fet —i fent ús del Reglament— una intervenció a la totalitat en el pressupost, no de la Direcció General de Serveis Socials, sinó a l'ICASS. I, en canvi, no han presentat cap esmena a l'estat de despeses, cosa que és perfectament lícita, però que m'obliga, no a haver de baixar al detall de possibles discussions que s'haguessin pogut suscitar al llarg d'una discussió, sinó a haver de centrar el tema, diríem, des d'un punt de vista molt més global.

Lamento dir-li, senyora Diputada, que és possible que el document de treball que vostè ha emprat per fer l'anàlisi que ha fet, sigui un document diferent del que jo tinc. Dic això perquè, amb tota sinceritat, ni em lliguen els percentatges d'aplicació en cadascun dels diferents departaments, dels diferents serveis —disminuïts, vells, infants, etcètera—, ni tan sols, tampoc, en la quantitat global, el percentatge global a què

vostè feia esment, i, en algun cas, és amb escreix, és a dir, vostè ha atribuït percentatges superiors, fins i tot, en alguns casos ha atribuït percentatges superiors als que estan previstos, però, en la majoria dels casos, ha estat al revés, ha parlat de percentatges que estan per sota.

Per tant, i per no entrar en una discussió que, segurament, no ens portaria llum a res, i que intentar discutir-li aquelles coses que no són les que estan previstes en el Pressupost es faria molt difícil d'entendre per part de les senyores i els senyors diputats i, possiblement, no es pogués tenir una idea prou clara de què és el que vol el Govern de la Generalitat amb el tema dels serveis socials, jo em permetré llegir-li, molt breument, en els diferents capítols, quines són les aportacions de l'any 86, quines les del 87 i quin ha estat el percentatge total que hi ha hagut d'increment en aquest any.

Pel que fa al món dels disminuïts, l'any 86 van ser 3.624 milions, aquest any n'han estat 3.979; és a dir, un 9,8, no un 12 com vostè comentava, com vostè deia, sinó un 9,8. En el programa de vells, en la secció del servei 32, van ser 2.796 i ara en són 3.345, increment 19,6. Atenció primària, van ser 983, i són 1.030, increment 4,8 —aquest s'assembla bastant al que vostè deia, que parlava al voltant del 5. A infància i adolescència, van ser 1.523, són 1.744, i, quant a pensions de vells i malalts, el que en diem «la gran nòmina», van ser 8.400; són, aquest any, 8.600, és a dir, un 2,3 aproximadament. Tot plegat, ens fa un increment percentual del 7,6; 7,6% és el que proposa el Govern de la Generalitat aquest any per afrontar els serveis socials.

I jo estic d'acord amb vostè que els serveis socials són, una mica, el pal de paller del que ha de ser l'Estat del benestar social. Això, no és pas la primera vegada que vostè i jo hem tingut oportunitat de discutir-ho, i estic absolutament d'acord amb vostè, però amb el que no estic d'acord és amb les definicions que vostè em fa i amb la lectura que vostè em dona. Nosaltres pensem que, si bé és cert que amb un 7,6%, doncs, segurament no donarem —i no donem— satisfacció a les múltiples demandes que hi ha en aquest camp dels serveis socials, a tot el col·lectiu afectat en el nostre país, si això és cert, tampoc deixa de ser-ho el fet que el 7,6 no sigui una quantitat, en aquests moments, podríem dir, menyspreable.

Què és el que ens permetrà o que és el que permetrà al Govern de la Generalitat afrontar, quines respostes podran donar a aquests pressupostos, i a partir d'aquí veiem si aquest és un pressupost progressista, si no ho és, si això és el que cal fer o no és el que cal fer.

A nivell de centres propis, això permetrà poder finançar la posada en marxa dels centres de Can Ruti —vostè sap que és un centre per a disminuïts psíquics profunds—, permetrà posar en marxa la residència de grans disminuïts físics de Tarragona —entre parèntesis, el Pare París, perquè ens entenguem la gent d'aquest món—, ens permetrà posar en funcionament les residències assistides de Manresa i del barri de Gràcia de Barcelona, ens permetrà passar les subvencions a convenis per al manteniment dels serveis d'acció primària, d'atenció primària, pel que fa als ajuntaments. I aquí em permeto fer un parèntesi i comentar-li que vostè, sovint, i cada any, reclama més diners per als ajuntaments, i ens critiquen que baixem el percentatge als ajuntaments i, en canvi, els incrementem a les entitats privades, i jo li vull dir que vostè sap perfectament que la

majoria d'ajuntaments que es preocupen del món dels serveis socials —vegi's l'Ajuntament de Barcelona, el de Badalona, el de l'Hospitalet i el de tants altres—, quasibé tots tenen una figura, que no és la pròpia de l'ajuntament, sinó que són patronats, que són fundacions —això vostès ho saben perfectament—, i que aquestes fundacions van per la via, no dels ajuntaments, no de les corporacions locals, sinó de les entitats sense finalitat de lucre; això, vostès ho saben. Per tant, totes les ajudes que van a l'Ajuntament de Barcelona —per exemple, via patronat de disminuïts—, o a l'Ajuntament de l'Hospitalet, o al de Badalona, o a aquells que tenen patronats o fundacions, no van en disminució de les corporacions locals. I això vostè ho sap, i, si no ho sap, jo em veig en l'obligació d'haver-li de recordar.

Malgrat tot, malgrat aquest 7,6, malgrat que ens pugui semblar a tots plegats que això encara no és prou, i encara no és el que convé, i que no cobrim totes les necessitats dels col·lectius que ho necessiten dintre del món dels serveis socials, jo també li vull fer una referència a allò que vostè cada any em recorda i jo li haig de recordar a vostè, i és la participació de la Generalitat en el tema de serveis socials, en el tema de Seguretat Social, respecte al 8,9. Encara, ara per ara, estem rebent, per part de la Seguretat Social del Govern central, el 8,9% de percentatge, mentre que, com vostès, senyores i senyors diputats, saben, a sanitat estem sobre el 16,70 o 16,50, aproximadament, a serveis socials estem en el 8,9. Si serveis socials, des de, diríem, des de Seguretat Social del Govern central, se'ns tractés, si més no, com a sanitat, podríem donar resposta, si no completa, bastant satisfactòria perquè la diferència és important.

Malgrat això, també vull dir que el Govern central aquest any ha fet un esforç important en el món dels serveis socials i, concretament, de la Seguretat Social : ha fet, ha aplicat un 26, gairebé un 27%, d'increment en la tasca de serveis socials, branca Seguretat Social. Però, com ho ha fet? Ho ha fet d'una forma que jo m'atreveria a dir que és absolutament antiautonòmica. Ho ha fet per a aquells serveis centralitzats. Vostès saben que, avui encara, hi ha serveis que depenen de la Seguretat Social de l'Estat i que nosaltres no en teníem la competència exclusiva; m'estic referint, concretament, a la participació en les residències de vells, per exemple, de la Seguretat Social, que els avis de Catalunya que volen ingressar en aquestes residències, avui encara han de demanar permís a Madrid per si ens deixen que se'ls quedin aquí, o se'n vagin a Canàries o vagin on sigui.

Bé, què pretén el Govern central amb aquest 26, pràcticament un 27%, d'increment dels serveis de la Seguretat Social? Doncs, pretén continuar fent serveis centralitzats, pretén continuar fent grans monstres, pretén continuar fent grans centres, dels quals, nosaltres, des d'aquí, n'estem absolutament en contra.

Per tant, si d'aquest increment que hi ha hagut per part del Govern central, via Seguretat Social, es pogués rebre —hi insisteixo— la diferència que hi ha entre el 8,9, que ara per ara encara rebem, fins al 12,60 aproximadament, que és el que rep Sanitat, nosaltres em sembla que ens podríem donar per satisfets. Mentre no sigui així —hi insisteixo— el 7,9, que és realment el que hi ha hagut d'increment, si no ens sembla del tot satisfactori, sí que ens sembla important i que ha representat, realment, un avenç en el món dels serveis socials.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Algun grup parlamentari desitja posicionar-se? *(Pausa.)* Passarem, per tant, a la votació de l'esmena defensada.

Diputats que estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets, si us plau.

Diputats que estiguin en contra?

Diputats que desitgin abstenir-se?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

Passem, ja, a l'esmena número 19, esmena a la totalitat a la Junta de Sanejament, que presenta el Grup Socialista. Per defensar-la, té la paraula el senyor Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL : Senyor President, senyores i senyors diputats, aquest és un tema important, del qual, aquest matí, el senyor Conseller d'Economia i Finances de la Generalitat mostrava —en un acte, jo diria, d'irresponsabilitat política— un cert desconeixement del que està passant a la Junta de Sanejament de Catalunya.

Ens deia que, si era veritat el que deia el senyor Armet, hauríem de veure si les administracions actuant van més ràpides a fer la inversió que han d'executar, però és que el problema és molt més greu que aquest, perquè el problema és que el funcionament de la Junta, el pressupost que se'ns presenta, és un pressupost que cal qualificar, com a mínim, d'escandalós.

M'explicaré : l'escàndol ja comença perquè l'avantprojecte que s'aprova a la Junta de Sanejament no coincideix amb el projecte de pressupost que avui se'ns presenta aquí. Per tant, avui, el Diputat que em contradigui no podrà dir què han fet o què han deixat de fer els responsables municipals que són a la Junta de Sanejament, perquè no hi ha coincidència amb el que es va presentar a la Junta de Sanejament i amb el que discutim avui aquí —fet gravíssim. Per què no hi ha coincidència? Perquè, entre altres coses, allà hi ha un pressupost zonificat, per les diverses zones que hi ha aquí a Catalunya, i aquí no se'ns zonifica, aquest pressupost, però és que les partides no coincideixen : és a dir, si anem fent una anàlisi partida per partida, veurem que hi ha diferències importants. Per tant, primera irregularitat, no hi ha coincidència entre l'avantprojecte de la Junta de Sanejament i el projecte de pressupost de la Generalitat.

Les irregularitats són més importants, i la que cal qualificar de més important és la incapacitat de gestió en la recaptació de l'increment de tarifa o del cànon de sanejament. Jo m'he entretingut a sumar el que havien d'haver recaptat vostès des de l'any 1983 fins a l'any 86 : més de 22.000 milions de pessetes. Això és el que preveïen els plans zonals, i vostès, en aquests moments, ens confessen un nivell de recaptació que no arriba als 10.000 milions de pessetes, la qual cosa vol dir que no arriben ni a la meitat del que havien previst inicialment. I això perquè, no arriben a aquest nivell de cobrament? Doncs perquè la gestió és catastròfica. Resulta que no es cobra a tothom, no es cobra a tots els ajuntaments —això ho sabem—, no es cobra a tots els industrials —també ho sabem— i, en molts de casos, tampoc no es cobra a determinats particulars. Però, a sobre, ara ens trobem que estan aplicant una política, amb aquests incobraments, que jo qualifico d'antibíblica, perquè vostès estan premiant els dolents i estan castigant els bons : és a dir, els que

van pagar des del començament han hagut de pagar sempre i, als que no van pagar des del començament, se'ls perdonen els deutes. I això està passant en aquests moments. Hi ha una delegada de la Junta de Sanejament que va visitant ajuntament per ajuntament i els diu : «Bé, us perdonem el deute, però comenceu a pagar a partir d'ara». Per tant, una discriminació respecte als que han complert amb la Llei des del començament.

Però és que el problema del finançament de la Junta de Sanejament ve agreujat per un tema que també cal qualificar de difícil. Abans —abans dels traspassos—, les obres de sanejament comptaven, normalment, amb una subvenció de la Confederació Hidrogràfica o de determinats organismes estatals que podia arribar a cobrir fins al 50%. I vostès aproven uns plans zonals en els quals preveuen que continuarà aquesta política de subvencions. I ara resulta que, sumant les subvencions que hi hauria d'haver aquest any 87, d'organismes estatals que com que han estat traspassats són organismes de la Generalitat, haurien de ser 2.000 milions de pessetes. Doncs no hi ha cap subvenció, d'aquests organismes cap a la Junta de Sanejament; 2.000 milions de pessetes que desapareixen, que haurien d'anar a sanejament. Però, què passa, que, a sobre, no solament no aporta la Generalitat 2.000 milions de pessetes que hauria d'aportar, a sobre la Generalitat birla diners de la Junta de Sanejament cap a destins propis, cap a 3.700 milions de pessetes que birla del sanejament? Aquests 3.700 milions de pessetes són 930 que van a una partida de la Generalitat, 420 a la Confederació Hidrogràfica del Pirineu Oriental i 380 per a amortització d'uns crèdits determinats. Veritablement, això sembla que funciona a través d'una caixa comuna —la Generalitat— a la qual tot va a parar i que, llavors, la Junta de Sanejament, en comptes de destinar-se al sanejament de les aigües residuals de Catalunya, dels rius, es destina al sanejament de les finances de la Generalitat. *(Rialles.)*

I què passa? Que qui paga aquesta mala gestió, finalment, els plats trencats els paguen els ciutadans, perquè tot això provoca un encariment dels plans i provoca un augment de tarifa. Anualment, vostès estan augmentant l'increment de tarifa del sanejament fins a nivells del 71% des de l'any 83 al 86, per exemple, a la zona cinquena del Llobregat i del Besòs, per a usos industrials : han augmentat d'un 71% la tarifa d'aigua, la tarifa de sanejament. Per tant, els ciutadans paguen aquesta mala gestió de la Generalitat, i aquesta mala gestió provoca que no es realitzin les inversions que s'havien de realitzar, i això provoca que estem en un nivell de realitzacions que no arriba al 40% del que s'hauria d'haver fet, i això provoca que depuradores tan importants com la de Banyoles, com la de Vic, com la de Ripoll, com la de Cervera, com la de Tarragona, com la de Vila-seca del Perelló, com la de Santa Coloma de Farners, com la de Caldes de Malavella, que estaven previstes per finalitzar el 86 o el 87, doncs, encara, en molts de casos, estiguin per iniciar; és a dir, que no estem realitzant les previsions dels plans de sanejament. I, a més, quan vostès revisen els plans ja preveuen que es provocarà un retard de tres anys, per exemple, a la zona cinquena : s'havia d'acabar el 91 i ara ja preveuen acabar-ho pel 94. Per tant, aquí estem veient que no funciona la Junta de Sanejament.

Però jo voldria introduir un element que qualifico també d'important. Vostès han delegat la recaptació del cànon de sanejament en algunes administracions : Consorci de la Costa

Brava, Mancomunitat —diguem-ne— de la Garrotxa, a la «zona Fluvià». I, aquests organismes que tenen delegada la recaptació resulta que no figuren els seus pressupostos en el pressupost de la Junta de Sanejament. És a dir, els 718 milions de pessetes de la zona de la Costa Brava no estan a la Junta de Sanejament; des de la Mancomunitat de la Garrotxa tampoc no hi són. Jo acceptaria que no hi fossin —diguem : «Bé, tenen un pressupost autònom»—, però, com a mínim, hi haurien de figurar els 10 milions de pessetes que el Consorci de la Costa Brava paga a la Junta de Sanejament en concepte de despeses de gestió. Per tant, aquí hi ha uns milions que vostès ens encobreixen i no sabem on van a parar. Jo voldria que hi hagués molta més claredat en el funcionament de la Junta de Sanejament.

Jo voldria acabar dient que aquests pressupostos els podríem qualificar de pel·lícula, perquè qualsevol semblança amb la realitat és fortuïta. I, afortunadament, tenim una Llei de Sanejament que és positiva : amb algunes modificacions, que nosaltres hem demanat repetides vegades, podria funcionar, però perquè funcioni la Llei de Sanejament caldria fer importants canvis en el que és en aquests moments la Junta de Sanejament, en els seus homes. Nosaltres demanem que s'estudii a fons el que està passant en la Junta de Sanejament i que s'intenti, pel bé de Catalunya, pel bé del sanejament de Catalunya, reestructurar el que és en aquests moments la Junta de Sanejament.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, senyor Diputat. Per a un torn en contra té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ricard Masó.

El Sr. MASÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, bé, han estat tants els disbarats i tantes les falsedats que s'han dit en aquesta intervenció, que serà difícil fer un torn en contra aclarint-los, perquè és que, fins a cert punt, potser ni valdria la pena.

De tota manera, hi ha alguns punts que sí que s'han d'aclarir. La Junta no viola el fons, no el viola perquè, a més a més, el cànon és finalista i els diners que es recaptin tots van per a fi d'inversions de la Junta de Sanejament.

Una altra cosa de les que diu el senyor Nadal, que és la gestió, la incapacitat de gestió que té la Junta... Miri, quan la Junta fa obres —millor dit, no en fa la Junta, d'obres : quan es fan obres de sanejament amb els diners de la Junta—, qui les fa, qui les adjudica és l'administració actuant i, moltes vegades, s'endarrereixen perquè qui aporta els terrenys, qui aporta els solars no és la Junta, sinó que són els municipis corresponents, i la demora a començar les obres moltes vegades és perquè els terrenys, perquè les aportacions amb solars que ha de fer l'ajuntament, aquest ajuntament encara no els ha fet.

Per tant, no és mala gestió de la Junta, la gestió —que aquesta sí que ha estat aprovada pels membres, pels representants de la Federació i de la Corporació, com també el pressupost, malgrat el que diu el senyor Nadal—, aquesta gestió, aquests pressupostos, aquestes actuacions que han estat aprovats per la Junta, comporten uns pressupostos, comporten unes actuacions, però l'administració actuant és el mateix ajuntament i, per tant, les demores que hi pugui haver en l'execució són imputables, normalment sempre, als ajuntaments que actuen. (*Remor de veus.*) Si no fos així, si la Junta de Sanejament actués tan malament com diu el senyor Nadal, no hi

hauria el judici favorable que han fet tants ajuntaments de Catalunya, molts d'ells regits per alcaldes i per majories polítiques del mateix color que el senyor Nadal, que han fet obres en el seu municipi i que moltes vegades han demanat fins i tot a la mateixa Direcció General, a la mateixa Junta, que accelerés, que s'encarregués de fer segons quins tràmits que hauria pogut fet el mateix ajuntament.

Les competències, la realització de les obres la fa l'administració actuant, i la prova d'això és que, en el Pressupost d'aquest any, un 75% del total del pressupost de la Junta està format per transferències corrents i per transferències de capital fets a les corporacions locals : 9.850 milions de pessetes són en el pressupost d'aquest any de transferències a les corporacions locals per a realització d'obres de les juntes de sanejament. I de l'increment de recaptació per taxes d'aquesta Junta, els tres mil i escaig de milions de més que es recaptin aquest any, tots ells van destinats, es corresponen amb l'increment de subvenció que es fa, de transferències que es fan a les corporacions locals per fer les obres que corresponen.

La Junta de Sanejament s'autofinança amb unes taxes que no són un impost, com algunes vegades ha dit el senyor Nadal i el seu Grup, sinó que són un tribut, i un tribut pot ser una taxa, pot ser un arbitri, poden ser contribucions, però en cap cas en aquest cas seria un impost, sinó que és un cànon finalista. I la recaptació es fa tan bé com es pot, i si de vegades no es recapta més és perquè el cens no és actual, i el cens l'haurien de fer els municipis, però moltes vegades no el fan. I a Catalunya, per exemple, que hi ha 10.000 pous, més de 10.000 pous, n'hi ha menys de la meitat, de forats, però sàpiga que, quan es donen d'alta de nou, els pous que no estaven legalitzats paguen —aquella gent, els propietaris, siguin indústries, siguin particulars— des del moment que es aprova el cànon que li corresponia. És al revés, són ajuntaments socialistes, moltes vegades, els que recomanen que no es pagui. Vostè ho sap molt bé, senyor Nadal, perquè hi ha ajuntaments que vostè coneix i que vostè mateix els ha parlat d'aquest tema. I, per exemple, un de prou important, que no és que faci aquesta recomanació, però que coneixem, que és el cas de l'Ajuntament de Lleida, per exemple (*rialles*), que presenta dos rebuts per separat, perquè cadascú faci el que vulgui, però, això sí, no deixa per altra cantó d'exigir que es faci el sanejament del Segrià.

Senyor Nadal, nosaltres creiem que el pressupost de la Junta de Sanejament és correcte (*remor de veus*), l'increment de la recaptació d'aquest any va tota ella dirigida a fer noves obres que seran gestionades per l'administració actuant, que en bona part són...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Silenci, si us plau.

El Sr. MASÓ : ... els ajuntaments, i, per tant, nosaltres votarem favorablement el pressupost i, en conseqüència, en contra de la seva esmena de retorn.

(*L'H. Sr. Armet demana per parlar.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies. Senyor Armet?

El Sr. ARMET (*de l'escó estant*) : Si us plau, President, una qüestió d'ordre...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : En relació...?

El Sr. ARMET : Sí, sí, amb la intervenció que ha fet el senyor Masó, una intervenció que em sembla molt clara.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : D'acord, breument.

El Sr. ARMET : En aquesta Cambra no es pot dir de cap diputat que participa col·laborant amb altres administracions perquè no paguin tributs previstos per les lleis aprovades per aquest Parlament. Demano, per tant, que retiri l'expressió de l'allusió concreta que ha fet. El tema té molta més gravetat del que sembla, contemplat des d'un país democràtic normal.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. L'Illustre Diputat que ha intervingut desitja fer algun aclariment.

El Sr. MASÓ (*de l'escó estant*) : Sí, senyor President. Jo no he dit que col·laborés en aquest sentit, sinó que jo he dit que ell havia tingut converses amb ajuntaments i que coneixia aquest tema.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Per tant, passem ja... Algun grup desitja posicionar-se en relació amb aquesta esmena? (*Pausa.*) No havent-hi... (*Remor de veus.*) Perdoni, ningú m'ha demanat la paraula. Els senyors diputats l'estan demanant per allusions i ningú no ha demanat la paraula a aquesta Presidència, i he passat a demanar als grups que es vulguin posicionar (*Ll. Sr. Siurana demana par perlar.*) He estat esperant, precisament. L'Illustre Diputat que veig que aixeca la mà... Digui, a què es refereix?

El Sr. SIURANA (*de l'escó estant*) : Doncs, a l'alcaldia de Lleida...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Sí, senyor Diputat.

El Sr. SIURANA : Sí, jo crec, molt breument...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : No, no, senyor Diputat. Vostè pot...

El Sr. SIURANA : Molt breument, molt breument...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : ... pot dir si és certa o no l'allusió, i punt.

El Sr. SIURANA : Emplaço el senyor Diputat que la recaptació que s'aconsegueixi pel cànon de sanejament a Lleida sigui comprovada i ratificada en aquesta Cambra, perquè els nous serveis de l'Ajuntament de Lleida de recaptació fan exactament la mateixa funció d'executiva de recaptació amb els rebuts, que sí que són separats, perquè hi ha hagut una periodicitat diferent, però que són realment eficaços, com els rebuts de l'aigua normals.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat. Com deia, algun grup desitja posicionar-se en relació amb aquesta esmena? (*Pausa.*) No havent-hi cap grup que es desitgi posicionar, passem a la seva votació.

Diputats que estiguin a favor de l'esmena a la totalitat, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que desitgin abstenir-se?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Passem ja a l'esmena número 20 a la totalitat —també del Grup Socialista— de la Junta de Residus. Per defensar-la, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, per defensar l'esmena de retorn al projecte de pressupostos de l'any 87 de la Junta de Residus, per part del Grup Socialista.

Heu de començar a debatre aquesta esmena de retorn tenint en compte el darrer debat de pressupostos que fa mig

any es va realitzar en aquest Parlament, perquè pensem que la major part de la defensa que en aquell moment fèiem de l'esmena de retorn continua essent vàlida. En tot cas, hi ha hagut modificacions que al llarg de la meua intervenció aniré dient.

En primer lloc, què dèiem els socialistes dels Pressupostos de l'any 86? Que aquest pressupost no donava compliment a la Llei de Residus Industrials, aprovada l'any 83 en aquest Parlament, és a dir que hi havia una manca essencial d'inversions en aquest pressupost; en segon lloc, també dèiem que no hi havia pla director de gestió de residus industrials, és a dir que la Junta de Residus i la Conselleria no planificava el tema de residus industrials a Catalunya; en tercer lloc, que hi havia un incompliment essencial de la normativa, de la Llei de Residus Industrials, sobretot els articles primer i segon, i el cinquè, que parlava —l'article cinquè de la Llei de Residus Industrials— que en els pressupostos hi havia d'haver les partides perquè hi pogués haver el funcionament normal i prioritari d'aquesta, i, finalment, que les autoritzacions que havia donat la Junta de Residus a Catalunya havien estat totes, fins al moment, a empreses privades —concretament, a l'empresa PESA, a Castellolí, a l'empresa Reverter, a Bellver, i a SUCOI al terme municipal de Constantí.

Volem recordar que, en aquell moment, el senyor Masó, que era el portaveu del grup majoritari, ens va contestar que hi havia pla director per a la gestió dels residus industrials; que, si bé les inversions en aquell moment encara eren minses, això era degut, fonamentalment, que calia vèncer les resistències dels veïns, dels ajuntaments, és a dir, de totes les parts afectades en aquest tema, i, finalment, que en el termini que ell fixava de quatre anys, si hi havia possibilitats econòmiques, es farien les inversions necessàries per portar endavant el pla director.

Han passat sis mesos, i abans d'entrar directament en la discussió del pressupost hauríem de tenir en compte els darrers esdeveniments, perquè configuren quina és la situació en un tema preocupant, en un tema urgent a Catalunya, que és el tema dels residus industrials.

Nosaltres hem tingut notícies pels mitjans de comunicació, no a través del Parlament o de la Comissió de Política Territorial, que hi ha possibilitats d'avançar en aquest terreny. En concret, hem llegit que hi ha possibilitats de construir una planta de tractament físico-químic a Igualada, de residus no combustibles; un abocador controlat a pocs quilòmetres d'Igualada, i, finalment, també hi ha la possibilitat de la construcció d'una planta incineradora a Tarragona, en concret en el polígon industrial de Riucalar —aquesta, de residus combustibles—, amb una inversió, aquesta, fixada en 2.500 milions de pessetes.

En primer lloc, la primera sorpresa que hem mostrat és que en tots els estudis que s'havien fet fins al moment —en tot cas, els estudis que havia fet la Junta de Residus— hi ha un canvi essencial d'ubicació. Sempre s'havia parlat que a la regió primera, per diferents motius, fonamentalment per l'emplaçament de les empreses i també pel tema del transport, era on havia d'anar aquesta ubicació; en tot cas, nosaltres desconexem els motius del canvi d'emplaçament.

Però, entrant ja concretament en el que són els pressupostos del 87, ens trobem, en primer lloc, que hi ha una manca de memòria explicativa. Diríem que aquesta és una constant de la Junta de Residus; és a dir, en aquest pressupost —després ana-

litzarem la partida de les inversions reals— no sabem quins terrenys s'han de comprar, si s'ha de fer un abocador, si s'ha de fer una planta físico-química, si s'ha de fer una planta incineradora; en el cas que es construïxin aquestes plantes, quina serà la manera de gestió, és a dir, si ho portarà directament la Junta de Residus, serà una empresa mixta, o es donarà a una empresa privada. Per tant, en primer lloc, hi ha un desconeixement del que seria la memòria explicativa de la Junta de Residus.

En segon lloc, dintre de la partida que fa referència a despeses diverses, hi ha un creixement importantíssim de la publicitat i propaganda. Em sembla que al llarg d'aquest debat aquesta ha estat, o està essent, una constant de totes les conselleries i dels organismes autònoms. En concret, de l'augment de 15 milions, més de 13 milions seran en publicitat i propaganda.

I, finalment, entrant en l'aspecte important del capítol d'inversions, hem de dir des de la posició del nostre Grup, lligant amb el que va ser el debat del 86, que ens alegrem que aquesta partida hagi augmentat —és a dir, nosaltres la crítica que fèiem fa sis mesos era de la poca inversió; en aquests moments hi ha una inversió important, però creiem que encara es queda curta. Nosaltres pensem, i em sembla que potser en aquest punt estariem d'acord, que el tema dels residus industrials és un dels grans temes pendents de Catalunya, un tema urgent, i que, si en aquests darrers anys ha mancat una política de residus industrials, es tracta, en aquests moments, de guanyar temps, és a dir de promoure tot un conjunt d'infraestructures d'eliminació i aprofitament de residus industrials que prioritzi la inversió en aquests temes. Alts experts en residus industrials xifren aquesta mínima infraestructura a Catalunya de residus industrials prop dels 4.000 milions : si es mantingués el ritme d'inversió d'aquest any, encara tardaríem molts anys a tenir la mínima infraestructura necessària per portar endavant el tema de residus industrials.

Perquè els senyors i les senyores diputades es facin una mica idea de la importància del tema de residus industrials a Catalunya, han de tenir en compte que en aquests moments a Catalunya hi ha més de tres-cents abocadors clandestins o incontrolats de residus industrials, i que a Catalunya es generen prop d'un milió de tones de residus industrials especials, 582.000 tones de residus industrials inerts, i 239.000 tones de residus industrials que són assimilables als residus urbans. Per tant, fa que el total sigui d'1.800.000 tones de residus industrials.

De totes maneres, la crítica que des del nostre Grup ha estat feta al funcionament de la Junta de Residus i a la Conselleria ha estat la seva manca de decisió per la seva omissió. És a dir, nosaltres creiem que quan vostès per primera vegada localitzen els llocs on han d'anar els abocadors, encara que ens n'assabentem per la premsa i, en tot cas, pugui ser discutible el lloc o l'encert, o el procediment, pensem que per primera vegada en el tema de residus industrials vostès estan fent la tasca normal de qualsevol govern, que és la de prioritzar, la d'optar i, en última instància, decidir en aquest tema.

Desgraciadament, pensem que aquesta no ha estat la política del Consell Executiu en el tema dels residus industrials. Nosaltres pensem que haver tardat tant en aquest tema, no haver definit la política de residus industrials, ha cremat moltes comarques en els darrers temps; és a dir, hi ha un conjunt de comarques catalanes que el mal plantejament en aquest tema... per posar dos exemples, el cas de l'abocador del Papiol i el cas

també del Penedès, d'un abocador, són il·lustratius d'aquest tipus de política.

En segon lloc, per la discussió que hi ha hagut al voltant de si hi ha o no hi ha pla director de residus industrials. Nosaltres pensem que, en tot cas, tant aquest Parlament com la Comissió de Política Territorial no tenen cap coneixement del que ha de ser el Pla de Gestió de Residus Industrials, que des del punt de vista dels socialistes creiem que ha de complir, com a mínim, les funcions d'augmentar el reciclatge de residus industrials generats, aconseguir un inventari de la producció de residus industrials, també conèixer els punts negres que hi ha al país per l'abonament incontrolat de residus industrials i, finalment, programes de recuperació que tinguin solucions ambientals correctes, que hi hagi rapidesa en la materialització dels treballs i, finalment, fermesa en l'aplicació dels mitjans coercitius.

Un tercer aspecte de la política, d'aquesta política —millor dit, de la no-política— que s'ha portat en residus, ha estat el mal funcionament de la Junta de Residus. Nosaltres pensem que la Junta de Residus no ha complert la funció per a la qual va ser creada; en tot cas hi ha una sèrie d'interrogants que ens haurien de contestar. Per exemple, quantes vegades s'ha reunit la Junta des de la seva constitució? Un exemple il·lustratiu és com han passat aquests pressupostos per la Junta de Residus, el darrer dia i a corre-cuita. En tercer lloc, coordina la Junta, com diu la Llei de Residus Industrials, el seu funcionament amb la Junta de Sanejament? Té els recursos materials i humans necessaris per aconseguir l'efectivitat de què parlàvem abans, de control i d'inspecció? I, finalment, lligat amb això, les infraccions que ha detectat la Junta i les sancions, en el cas que s'hagin portat a terme.

Per tant, nosaltres pensem que partint d'aquesta experiència, la veritat, no n'estem gens convençuts, que vostès siguin capaços de tirar endavant aquests projectes tan urgents que vostès han anunciat en tot cas a la premsa, i, de tota manera, pensem que per conduir endavant aquests projectes és necessari que aquestes localitzacions, tant dels abocadors com de les plantes de què s'ha parlat, han de ser solucions pactades. És a dir, nosaltres estem convençuts que, partint d'un pla director de gestió de residus industrials correcte, s'ha d'arribar a un acord entre el Govern de la Generalitat, entre els municipis, i —per què no?— entre les principals forces polítiques que hi ha a Catalunya.

Per tant, estem convençuts que qualsevol altra via que no vagi pel pacte, anirà directa al fracàs, com ha succeït fins ara. També estem convençuts, si aquesta és la via, la via del pacte, que des del nostre Grup parlamentari i des de la posició del Partit Socialista trobaran no solament un interlocutor vàlid, sinó també un grup que estarà compromès en la recerca de solucions en els temes de residus industrials per a Catalunya.

Mentrestant, no ens queda altre remei que demanar el retorn d'aquest projecte de pressupostos de la Junta de Residus al Consell Executiu.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ricard Masó.

El Sr. MASÓ : Agraeixo al senyor Abelló que hagi trobat, que reconegui que s'ha fet un avenç respecte al maig i, en bona part, en la línia del que ell proposava en la seva intervenció en

aprovar els Pressupostos del 86.

El que passa és que bona part de les coses que ha dit ara jo no els hi podré contestar. Sí, han estat observacions interessantíssimes sobre la gestió, sobre la gestió dels abocadors i de les instal·lacions adequades, sobre la seva ubicació, sobre la Junta..., però això hauria estat més aviat tema d'una interpellació, que —com vostè sap molt bé— no sóc jo qui ha de contestar-la.

Pel que fa als aspectes que afecten directament el pressupost, d'això sí que voldria ressaltar una cosa que el senyor Abelló ja ha notat, que és l'increment respecte a l'any passat. Un increment superior, sis vegades superior, el 600%, perquè aquest any sí que es pot iniciar una línia d'inversió per resoldre el problema dels abocadors industrials de Catalunya.

En la meua intervenció, en el meu torn en contra del mes de maig, vaig manifestar també al senyor Abelló i a la Cambra en general que hi havia un pla iniciat per resoldre el problema d'abocadors. Aquest pla va ser presentat, per a la seva aprovació, a la Junta de Residus del 25 de novembre d'enguany —en la qual hi ha representants, també, de l'Administració local; entre d'altres, un representant de la Corporació Metropolitana i un altre de la Federació de Municipis—, pla que, com ja anunciava en la intervenció del mes de maig, comprèn diversos tipus d'abocadors, entre d'altres, dos de molt importants i necessaris: un d'ells, per resoldre el problema dels residus combustibles —instal·lació que, al seu moment, costarà al voltant dels 2.000 milions de pessetes, i que consistirà en una planta incineradora per eliminar, per reduir aquests residus combustibles. Aquest és un element d'aquest pla i un element del projecte, en el qual s'invertiran els primers recursos del pressupost d'enguany.

Una altra instal·lació molt important i bàsica per a l'eliminació dels residus és la planta físico-química que ha d'eliminar aquells residus especials que poden ser contaminants, que, per convertir-los en inerts, cal que primerament se'ls doni un tractament. Això, aquesta instal·lació, que costarà al voltant dels 1.500 milions de pessetes, és, de fet, com una indústria més —una indústria que, per cert, no és contaminant—, i que permet que els residus que sí que són contaminants, que van a parar a aquesta instal·lació, surtin suficientment inerts per ser dipositats en centres, en abocadors controlats, d'aquests que la premsa n'ha dit «d'alta seguretat».

La consignació pressupostària d'inversió —perquè, si analitza bé el pressupost, i segur que ho ha fet, de la Junta de Residus, els altres capítols es mantenen en quanties molt similars —vol dir que no hi ha hagut inflació en aquesta entitat autònoma, concretament— l'única partida que creix d'una manera important és la d'inversió. Llavors, jo li he parlat de dues instal·lacions; en aquest moment no és tema pressupostari saber i comentar si aniran en un lloc, en un indret o en un altre. Vostè ha fet observacions molt interessants, però no és ara objecte del debat d'aquesta tarda.

L'import total d'aquestes dues instal·lacions, que sobrepassarà els 3.500 milions de pessetes, per començar-les, hi ha una previsió de 500 milions, i és que aquesta serà una inversió plurianual, perquè aquestes obres no es faran en un any ni en dos: són instal·lacions complexes, i que comportaran un temps.

Està en vies de discussió o de negociació un possible conveni amb el Ministeri d'Obres Públiques de l'Estat per tal que, per a aquesta finalitat, es faci càrrec d'un 50%, cosa que facilitaria,

si s'esqueia, i milloraria molt, les possibilitats d'accelerar la posada en marxa d'aquestes instal·lacions.

En qualsevol cas, el pressupost d'aquest any, jo crec que respon a les necessitats de Catalunya, posa en marxa realment i efectivament la possibilitat d'una eliminació total i amb mitjans tecnològicament avançats, perquè per fer aquest estudi s'ha mirat de conèixer i, per tant, aplicar-hi, la tecnologia, els sistemes avançats que hi ha arreu d'Europa, per tal que aquí tinguem uns sistemes d'eliminar els residus, i amb aquesta dotació d'aquest any, això serà possible posar-ho endavant.

Nosaltres votarem en contra d'aquesta esmena de retorn, i voldríem que el seu Grup fes el mateix.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Algun dels grups no esmenants desitja posicionar-se? (Pausa.) No essent així, sotmetem a votació aquesta esmena.

Diputats que hi estiguin a favor, que es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Passem ja a l'esmena número 21, una esmena a la totalitat, del Grup Socialista, a l'Institut Català del Sòl. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat representant del Grup Socialista.

El Sr. OLIART: Senyor President, senyores i senyors diputats, per defensar l'esmena a la totalitat, de retorn al Govern, del pressupost de l'Institut Català del Sòl.

Als pressupostos d'enguany, igual que altres anys, corresponents a l'entitat autònoma Institut Català del Sòl i a l'empresa ADIGSA, dependent també de l'INCASOL, no s'hi acompanyen els annexos d'inversions que possibiliten una informació més concreta de les actuacions programades per aquests dos organismes.

No disposar d'aquesta vital informació vol dir no poder estar en disposició d'elaborar convenientment la política d'habitatge i de promoció del sòl urbà i industrial que endega el Consell Executiu, i també ens impedeix de conèixer les prioritats i el control de les inversions pressupostades.

Un exemple: si mirem el pressupost de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, veiem que transfereix 1.700 milions a l'INCASOL per a reparació del patrimoni; si mirem, aleshores, el pressupost de l'INCASOL, veiem que aquests diners són transferits a ADIGSA sota el concepte d'obres de conservació del patrimoni, i si, a l'últim, ens n'anem al pressupost d'ADIGSA, veurem que es limita a dir-nos que ha rebut els diners i que —això sí— pensa invertir-los.

Però, senyores i senyors diputats, en cap d'aquests pressupostos hem pogut llegir en quins polígons es pensa fer les obres, quins tipus de reformes estan programades, ni tampoc cap informació sobre prioritats, terminis, etcètera. Cap informació comprensible, s'entén, senyores i senyors diputats; ni comprensible ni suficient, si no és que es vol donar aquesta categoria a l'explicació que, sobre aquesta inversió, ens fa, per exemple, ADIGSA, en una petita memòria, que no em puc sostreure a la temptació de llegir, i que diu així, referint-se al capítol d'inversions, i que és paradigmàtica: «Finalment, les despeses reflectides al Capítol VI, corresponent a l'optimització de les possibilitats reals que la capacitat d'inversió, dintre

dels Pressupostos de la Generalitat, permeten que es xifren en 2.225 milions de pessetes, que permeten programar l'absorció dels dèficits estructurals, funcionals i urbanístics en un termini raonable dins de la política general de contenció de la despesa pública.» Molt bé! Tots assabentats, senyores i senyors diputats.

I així es despatxen 2.225 milions d'inversions en rehabilitació. Però és que quan mirem els altres, el pressupost, per exemple, de construcció d'habitatges, veiem que, dels 2.400 milions del programa de promoció del sòl i dels 4.155 milions del programa de promoció pública de l'habitatge, l'INCASOL, tampoc no ens en diu ni paraula; ni memòria explicativa ni annex d'inversions per saber on estan territorialitzades, per saber com es faran, en quins terminis, amb quin cost, etcètera.

De veritat que sembla com si tots aquests organismes haguessin estat creats amb l'única finalitat de fer més incontrolable per al Parlament la política d'habitatge i de sòl que porta a terme el Consell Executiu. Entrar en els *intrínquils* d'aquesta política, creguin-me, senyores i senyors diputats, és una mica com entrar en la mansió del misteri.

Si aquesta manca absoluta d'informació sobre les inversions reals no fos ja una bona raó per demanar la devolució del pressupost de l'INCASOL i ADIGSA, encara en tenim dues més, de raons, per justificar aquest retorn.

Com vostès molt bé saben, senyores i senyors diputats, el patrimoni edificat va tardar molt a ser traspassat a la Generalitat. La raó fonamental d'aquest retard residia en la necessitat de negociar unes compensacions econòmiques suficients que possibilitessin una posterior rehabilitació d'uns habitatges que tothom sabia que estaven en unes condicions pèssimes d'habitabilitat. S'ha de dir que el Grup Socialista va abonar en tot moment aquesta posició, perquè vam entendre que la Generalitat no podia acceptar uns serveis i un patrimoni en males condicions, si no venia, a la vegada, acompanyat de les dotacions econòmiques suficients per rehabilitar-lo dignament.

S'ha de subratllar també que, mentrestant, els ajuntaments van jugar en aquest procés un paper molt important, i molt ingrat també, perquè van ser els encarregats d'explicar la situació als veïns dels polígons del IPPV, els quals s'adreçaven amb llurs queixes a l'Administració més propera, que, lògicament, és l'Administració municipal.

Doncs, bé, una vegada acceptats els traspassos, i amb unes dotacions econòmiques suficients per afrontar els problemes, l'Administració de la Generalitat no ha comptat per a res amb els ajuntaments afectats; ni per establir criteris d'actuació comuns, ni tan solament per donar la més mínima informació.

Únicament es va signar —això sí—, el mes d'octubre de l'any passat, un protocol entre la Federació de Municipis i el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, que ha estat fins ara paper mullat, atès que no s'ha aconseguit formalitzar ni un sol conveni amb un ajuntament, i, el que és més greu, la comissió de seguiment que es fa formar ha estat convocada en poquíssimes ocasions, i en cap d'elles, la part que representa els municipis ha obtingut la informació que demanava.

O sigui, senyores i senyors diputats, cap informació al Parlament, cap informació als ajuntaments afectats; manca absoluta de coordinació d'actuació del Departament amb els ajuntaments.

Però encara n'hi ha una altra, de raó, tan o més important que les anteriors. Per què demanem nosaltres la devolució del pressupost d'aquesta secció? La tercera de les nostres raons resideix en el fet que, després dels anys transcorreguts des del traspàs de serveis de promoció pública de l'habitatge, estem en condicions d'afirmar que les programacions de construcció de nous habitatges fetes per l'INCASOL fins ara, no s'han ajustat als criteris socials que han de presidir una política de promoció pública de l'habitatge, sobretot en una època de crisi econòmica com l'actual.

S'ha construït en moltes zones en què la relació habitatge per habitant no ho feia necessari, i també s'ha construït en zones residencials i turístiques, que ja es troben ben cobertes per la iniciativa privada. A més, cal assenyalar que, en moltes de les actuacions fetes, el tipus d'habitatge i el seu cost indiquen que es tracta d'una oferta dirigida cap a unes classes socials que no són les més necessitades de rebre els beneficis de la promoció pública. Però tot això, senyores i senyors diputats, hem d'anar-ho esbrinant ara, quan els habitatges ja estan construïts o en fase de construcció; quan ja no hi ha solució, si és que algun cop n'hi havia alguna.

Perquè, quan es va fer la programació, i quan aquesta va tenir la seva concreció pressupostària, no es va donar la informació necessària; ni abans, ni ara. Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, els prego que votin a favor de l'esmena de retorn d'INCASOL al Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER : Gràcies, Il·lustre Diputat senyor Oliart. Per a un torn en contra té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ricard Masó.

El Sr. MASÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, aquesta vegada he de reconèixer que m'ha agafat desprevingut en una cosa, que és que vostè ha començat dient que el motiu de l'esmena era el fet que no hi hagués un annex d'inversions suficient. I és que això, recordo —i vostè també ho recordarà— que ho va dir, va ser dit des d'aquesta mateixa tribuna, el dia 30 de maig, quan aprovàvem els Pressupostos del 86. I llavors, des d'aquí mateix vaig fer lectura d'aquell annex, i d'aquesta lectura en trobarà la transcripció a la pàgina 2941 i 2942 del *Diari de Sessions* número 65, del 30 de maig. No em pensava de cap manera que aquest any tornés a dir que no hi havia l'annex d'inversions i, per tant, no l'havia agafat —em sap molt de greu—, però podríem repetir-ho, i podríem omplir una altra pàgina del *Diari de Sessions* d'avui.

Moltes de les observacions que ha fet, senyor Oliart, feien referència a ADIGSA, i potser també és per una falta d'anar documentat amb papers, però tampoc trobo cap esmena a la totalitat d'ADIGSA. ADIGSA és una empresa molt concreta, i l'Institut Català del Sòl és un institut autònom. Jo només he trobat en els meus papers l'esmena a la totalitat de l'INCASOL, i sobre aquesta és, en tot cas, que li puc fer alguns comentaris que faran referència a les seves observacions.

La política de l'INCASOL sap que es concreta en diverses branques; una d'elles en el terreny industrial, amb realitzacions molt concretes, i que va començar a ser l'Institut Català del Sòl quan aquí, en aquest país, quan a Catalunya encara ningú es preocupava que hi hagués sòl industrial preparat. La primera oferta de sòl industrial a punt per instal·lar-hi indústria-

es, qui va començar a fer-ho d'una manera seriosa va ser l'Institut Català del Sòl, i no cal que digui noms, que citi llocs, però, per exemple, es poden recordar les inversions —jo n'he anat prenent nota mentre vostè parlava— de Palau de Plegamans, d'Olot, el polígon de mercaderies de Vilafranca i el de Mollet, i en aquests moments hi ha en marxa el de Balaguer, el de Puigcerdà, el de Ripoll i el de Tàrraga, el polígon de Famades, a Cornellà, o el de ca l'Estruc, al Prat de Llobregat, que s'acaba d'adquirir, o el de Terrassa, que el faran conjuntament amb PROINTESA.

Hi ha un altre sector, una altra branca d'actuacions, que és el de sòl residencial, i que en aquests moments permet que més de cinquanta poblacions de Catalunya —això vol dir totes, pràcticament totes, les capitals de comarca i altres poblacions importants— comptin amb promocions de sòl residencial, que han permès als seus ajuntaments moltes vegades remodelar sectors de la població, sectors de l'eixample, del creixement de la població gràcies a les cessions de sòl que feia, que ha fet en les seves promocions l'Institut Català del Sòl. Les cessions de zones verdes, de zones per a equipaments que fa l'Institut són molt superiors a les normals, són superiors a les normals, als estàndards mínims que fixa la Llei del Sòl i que són les que fa qualsevol urbanitzadora privada. No diré tampoc de memòria, i els que tinc aquí apuntats podrien acabar d'il·lustrar aquestes actuacions que realment no il·lustraran, no informaran de què és el que consta a l'annex d'inversions, concretament d'aquest any, perquè ja li he dit els motius pels quals jo no el portava, però el que sí que li puc dir és que aquestes actuacions, que vostè coneix sobradament, i que el seu grup coneix sobradament, estan en la línia de les que figuren en l'annex i, per tant, de les que es faran aquest any.

Potser, pel que deia vostè de promoció d'habitatge social, aquest és un condicionament important que ha tingut l'Institut Català del Sòl en les seves actuacions, perquè les actuacions, les edificacions, les construccions, els plans s'han fet amb diners procedents de l'AES. Llavors, hi posava una quantitat l'AES i una altra quantitat, igual o similar, la Generalitat. Aquest any, en no haver-hi conveni, mentrestant, no s'ha pogut preveure cap quantitat i, fins que això no estigui acordat, en tot cas, no podrà ampliar-se aquesta partida.

Per tant, senyor Oliart, jo entenc que aquesta esmena no és suficientment justificada i nosaltres votarem en contra del seu retorn.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. PRESIDENT : Algun altre grup vol posicionar-se respecte d'aquesta esmena? No? Bé doncs, aleshores anem a votar-la.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena número 21, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 24 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Passem a l'esmena número 22, del Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Tomàs.

El Sr. TOMÀS : Senyor President, senyores i senyors diputats, per demanar el retorn del pressupost de la Comissió de Ports de Catalunya, a la totalitat.

Com vostès hauran observat al llarg d'aquestes esmenes que hem presentat a Política Territorial, hem intentat fer un treball rigorós, un treball seriós, un treball documentat : critiquem quan les coses no van bé, o creiem que no van bé, o quan els organismes autònoms o les empreses dependents de Política Territorial no funcionen, i també reconeixem quan les coses van millor o s'estan complint, també ho diem públicament.

Nosaltres creiem, des del nostre Grup parlamentari, que la política territorial és una política molt important, i és de les polítiques necessàries per al desplegament en qualsevol sentit que necessita el nostre país. Ara bé, quan critiquem, creiem que hi ha pressupostos que no van bé, altres que van pitjor, altres que no funcionen, però si hem de parlar de la Comissió de Ports de Catalunya, jo diria que estem davant d'un pressupost de naufragi.

És una Comissió, senyor Conseller... I li dic això perquè ja vam tenir ocasió de debatre en la presentació d'una proposició de llei nostra, amb la qual intentàvem modificar la Comissió de Ports de Catalunya, i ho intentàvem fer des d'una perspectiva constructiva, des d'una perspectiva de modificar allò que nosaltres creiem que és de les parts més negatives del Departament que vostè presideix... Panorama de la situació portuària a Catalunya : 1982, tràfic comercial, 3.530.000 tones; número de vaixells recalats, 824; 1983, 3.143.000; vaixells, 769; any 1984, tràfic comercial, 2.265.000 tones; vaixells, 436; any 85, que són les últimes dades que tenim, i les hem tretes precisament de la memòria de la Comissió de Ports, només 2 milions de tones i 374 vaixells recalats. Gran fracàs de la política portuària del Consell Executiu de la Generalitat.

Tenim una Comissió de Ports que no serveix, tenim una Comissió de Ports —nosaltres ja ho vam explicar— que, si no dotem els ports de Catalunya, els que depenen especialment de la Comissió de Ports de Catalunya, si aquests ports no es despleguen, no es llencen, no manifesten la seva potencialitat, no se'ls dona el suport de la seva capacitat real que tenen de treball, aquests ports s'ensorren. I s'està mantenint des del pressupost de la Generalitat una política de manteniment d'unes estructures que estan ofegant els nostres ports, els ports que depenen de la Generalitat; no se'ls dona un dinamisme gerencial, sinó tot el contrari : se'ls està donant una visió simplement d'obra pública, i des de la mateixa Comissió l'únic que s'està fent són «pantalans», són molls, és a dir, l'embelliment dels ports, però d'uns ports que només serviran per anar-hi a passejar, a prendre-hi el sol, però que en cap cas tindran la utilitat que haurien de tenir ports tan importants com el de Palamós, com el de Palafrugell, com el de Vilanova i la Geltrú o com el de Sant Carles de la Ràpita. I, a més a més, tot això, sumat a una negativa política en matèria de ports esportius.

Nosaltres vam dir : «Cal que aquests ports tinguin una configuració empresarial, cal que els dotem d'unes estructures gerencials que empenyin aquests ports cap a una política de promoció, per si mateixos, amb els suports econòmics de les pròpies dotacions —que no caldria afegir-n'hi ni cinc més— que ja destinem a la Comissió de Ports de Catalunya». Això no s'ha fet —ens van dir que no calia fer-ho—, i obres són amors i, per tant, veiem com el tràfic comercial perd un milió i mig de tones només en quatre anys i el número de vaixells queden reduïts només al 40% dels que entraven fa quatre anys, únicament.

Si avalem aquest pressupost vol dir que estem avalant una política absolutament negativa per a la nostra costa, per als nostres ports. Amb aquests pressupostos no anem enlloc, són els pressupostos de l'immobilisme, a més a més, aconduïts per una Direcció General de Ports i Costes que no sabem perquè serveix. Demà ja en parlarem, d'això; demà, bonament, intentarem ajudar el senyor Conseller a modificar el seu Departament eliminant directors generals inútils per constituir un departament molt més operatiu, que segurament ens permetria tenir uns recursos per destinar-los a aquest conjunt d'obres que sempre reclamem i que difícilment són atorgades des del banc del Govern, per a una Comissió de Ports que l'únic que hi gastem són 50 milions, doncs, en el capítol 1, que hi gastem 17 milions en el capítol 2, i que l'únic que fa és dos programes... que, per cert, encara en la memòria de l'any passat, i potser per les crítiques que li vam fer, encara ens van dir a què destinaven aquests programes, i ho van especificar —crec que un port esportiu, el port de l'Estartit, i unes obres al delta de l'Ebre—; aquest any en la memòria ja no diuen en què consisteixen aquests programes que desplegarà la Direcció General de Ports i Costes : per tant, hem anat fins i tot enrera en el que és la informació d'aquesta Direcció General.

Jo, sincerament, crec que aquesta és una Direcció que no mereix l'atenció per part del Consell Executiu, que està en mans de persones que no saben realment el que ha de significar una promoció esportiva aquí a Catalunya, una promoció de caràcter portuària, comercial, pesquera a Catalunya, i que uns pressupostos com els que vostès han presentat són els pressupostos de la mort d'aquests ports de Catalunya.

Nosaltres, l'any passat vam dir : «Estem disposats a col·laborar perquè els ports de Catalunya siguin els millors ports o siguin uns bons ports». Hem presentat alternatives, hem ofert col·laboració, hem donat idees; vostès no les han escoltades. Vist el resultat, jo el que els recomano, senyores i senyors diputats, i especialment senyor Conseller, és que es tornin a mirar la nostra Proposició de Llei, que segurament, d'allà, en podrà treure bones idees i l'any que ve podrem parlar d'una altra manera de la Comissió de Ports de Catalunya.

Res més, senyor President; senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Masó.

EL Sr. MASÓ : Senyor Tomàs, vostè ha dit que feia l'anàlisi dels pressupostos amb rigor, amb seriositat i amb documents, i parlar del port de Palafrugell no és ni rigorós, ni seriós, ni documentat perquè no n'hi ha. *(Rialles.)*

Miri, jo faré ara una intervenció molt breu, molt breu, un torn en contra, perquè el pressupost de la Junta de la Comissió de Ports és un pressupost relativament reduït, però és que vostè sap molt bé que els ports que tenim a Catalunya són els petits, que no tenim ni el de Barcelona, ni el de Tarragona, desgraciadament.

Aleshores, aquests ports potser sí que últimament han tingut una recessió, deguda, en part, a la supressió de les plantes petroleres de Tarragona, i també, en part, a la vinguda, al tracte diferent que ha tingut el comerç del ciment provinent de Tunísia i de països del nord d'Àfrica, que han canviat la mobilitat d'aquests ports.

Ara, les inversions que s'han fet des de la Comissió de Ports

han estat ascendents cada any : vostè podria analitzar els pressupostos —he dit que seria molt breu, i ara no ho llegiré; vostè ho té sobradament, senyor Tomàs—, i les inversions... El que sí que tinc aquí mateix és una comparació amb el que havien estat els cinc anys anteriors a l'any 80 i amb el que han estat els cinc anys posteriors al 80 —vol dir del 80 al 85 : anteriorment a l'any 80, la inversió que es feia en els ports era del 50% del que es recaptava, i del 80 al 85 és del 100% del que es recapta. I aquesta inversió ha donat uns resultats, i els ports aquests que són en un sentit comercial, els que són pesquers, i, en un altre, també turístics, en aquests moments tenen moltes millores, i s'ha arreglat l'aspecte turístic, s'ha posat enllumenat, s'han fet dàrsenes pesqueres i s'han fet una sèrie d'instal·lacions molt importants, però en el sector pesquer s'han fet llotges de subhasta noves, s'han fet dics d'abric nous i s'han fet instal·lacions que donen una gran qualitat de treball, molt millor que la que tenien abans, a la gent de cada zona de la costa.

Aquests pressupostos són ajustats a les possibilitats que tenen els ports de Catalunya en aquests moments, aquests ports concretament que estan sota la dependència de la Comissió, i, de fet, vostè sap molt bé que als ports, a cada port en concret, les actuacions que s'hi fan han tingut l'aprovació dels ajuntaments, dels alcaldes de cada lloc. I si en algun lloc, com per exemple a Vilanova, hi ha hagut problemes és perquè hi ha hagut un boicot de l'OTP que no ha permès que es poguessin fer segons quines obres, segons quines intervencions, però que, gràcies a l'actuació de la Junta, es fan no només les obres que fa, que podria fer amb la inversió la mateixa Comissió, sinó algunes que complementàriament es fan i que vénen d'iniciatives externes, com per exemple el cas de Roses, que, amb 20 milions que aportarà la Comissió de Ports, la iniciativa privada n'aportarà 185 més, amb la qual cosa 200 milions s'invertiran amb una despesa només de 20 per part de la Comissió de Ports de Catalunya.

Jo crec, nosaltres creiem —el nostre Grup—, que aquest pressupost és ajustat i, per tant, votarem en contra de l'esmena de retorn.

EL Sr. PRESIDENT : Algun grup vol intervenir? *(El Diputat I. Sr. Tomàs demana per parlar.)* El senyor Tomàs.

EL Sr. TOMÀS *(de l'escó estant)* : Gràcies, senyor President, purament per a informació. He tingut un lapsus en dir el port de Palafrugell, però ja que el senyor Masó no ha dit el nom del nou port, simplement per a informació de la Cambra, em volia referir al port de Sant Feliu.

Moltes gràcies, senyor President.

EL Sr. PRESIDENT : Bé, doncs, anem a la votació d'aquesta esmena.

Els que siguin favorables a aquesta esmena número 22, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 28 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Ens trobem ara amb l'esmena 23, també del Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Tomàs.

EL Sr. TOMÀS : Senyor President, senyores i senyors diputats, novament, per defensar l'esmena a la totalitat de l'Institut Cartogràfic de Catalunya.

Des que vàrem aprovar la Llei de Creació de l'Institut Cartogràfic de Catalunya, el meu Grup sempre ha defensat la necessitat que a Catalunya hi hagi un institut cartogràfic potent, capaç, en línia d'avantguarda, i que, a més a més, aprofitant la seva nova creació, pogués estar dotat de la tecnologia més moderna que el convertís en un institut punta arreu del món, o almenys en el món en què nosaltres ens movem. De tota manera, al llarg dels darrers anys hem anat observant que hi destinàvem molts diners, moltes inversions, a aquest institut de cartografia de Catalunya —una mitjana de 225, 250 milions de pessetes per any—, també veïem que el capítol 1 creixia molt —per exemple, entre el període 82-86 va créixer un 320%, és a dir, unes xifres molt altes en comparació amb altres departaments, altres instituts o altres organismes— i, en canvi, veïem que la productivitat d'aquest Institut Cartogràfic era baixa, baixa de tal manera que només es produïa —amb tota aquesta despesa en capítol 1, capítol 2 i capítol 6—, només tenia una productivitat l'any de l'ordre dels 50 o 60 milions, productivitat basada en la col·laboració amb altres institucions o bé per la venda de les pròpies publicacions, creades pel mateix Institut.

Per tant, la nostra lectura —i així vam explicar-ho l'any passat, en l'esmena a la totalitat que vam fer— és que ens trobàvem davant d'un organisme autònom necessari, amb el suport de tota la Cambra, que hi invertíem en diners, que produïa poc per la seva capacitat i que podia consistir en un organisme que anés explicant: «No puc produir més perquè les inversions que tinc són insuficients; per tant, quan tingui les inversions suficients produiré allò que permeti el benefici que m'ha de portar a mi cap a l'autofinançament, o, almenys, aproximar-me a l'autofinançament». Nosaltres vam veure en el Pressupost del 87 que la tònica canviava poc: és a dir, que el capítol 1 continuava creixent un 75% —és a dir, molt més alt també aquest any que altres creixements de capítols 1 d'altres direccions generals, empreses o organismes autònoms— i que també el capítol d'inversions creixia un 62,5%. Per tant, estàvem davant d'un panorama que no canviava, d'un panorama d'un Institut que continuava tenint un ritme, una tònica, diguem-ne, de no iniciar el vol cap a una productivitat que tendís que aquest organisme autònom no es convertís en una d'aquelles empreses que aquest matí estàvem discutint, que, bé, com que qui ho paga és el Pressupost de la Generalitat, doncs, els diners que hi faltin, és qüestió d'anar afegint-los i l'Institut ja anirà funcionant.

De tota manera, en aquest cas voldria fer una observació. Hem constatat que, per a aquest any, els increments de la productivitat s'estableixen —la previsió— en un 108%, que vol dir que ja és un pas més ambiciós. I també veïem que la relació despeses de personal i d'ingressos produïts, és a dir, aquesta relació que estava l'any 86 en 2,95 pessetes destinades a personal per pesseta produïda, ja ha baixat a 1,86, i que, aquestes quotes d'autofinançament, ja ens n'anem —la previsió— cap a aquest 23% —en contra de l'any passat, que només era d'un 13%—, i, a més a més, hem tingut l'oportunitat de conèixer personalment els objectius que l'Institut té per l'any que ve, és a dir, amb una informació fresca, que han decidit que el meu Grup fes una confiança, aquest any, a l'Institut Cartogràfic de Catalunya, i digués: si amb aquests objectius i amb aquest procediment de productivitat que us aneu assenyalant, que tendeix

cap a l'autofinançament, no aconseguíu aquest 50% que nosaltres esperàvem per a aquest any, com a mínim, però sí que esteu sobre la ratlla del 25%, penso que és seriós, rigorós i en la línia que he dit abans, quan he defensat l'altra esmena, que el nostre Grup doni una confiança a aquest Institut Cartogràfic, però un vot de confiança per a aquest any; és a dir, si l'any que ve els pressupostos de l'Institut Cartogràfic tornen a anar en el decurs que anaven el 85, 84 i 83, evidentment penso que haurem de tornar a plantejar una altra esmena a la totalitat a l'Institut Cartogràfic, i dir-los: «Senyores i senyors diputats, tenim un institut molt maco, que fa uns mapes de Catalunya preciosos, que tots nosaltres tenim a casa, però, realment, aquest Institut Cartogràfic no és més que una d'aquestes empreses que configuren aquest INI català, que es va configurant en aquest país, i que els Pressupostos de la Generalitat ja anirien cobrint totes les seves despeses, és a dir, per un camí que nosaltres, evidentment, no desitgem».

En aquest sentit, i en un vot de confiança cap a l'Institut, nosaltres, senyores i senyors diputats, senyor President, retirem l'esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem, doncs, a l'esmena número 24, que ja és de la secció 10: Agricultura, Ramaderia i Pesca. Hi ha una esmena a la totalitat, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Maties Vives.

El Sr. VIVES: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, bona nit a tots. (*Rialles.*) Bé, el nostre Grup parlamentari, l'any 1986, al Pressupost per a l'any 1986, no va presentar esmena a la totalitat del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Amb aquesta actitud trencàvem una tradició, tradició obligada tant pel contingut del pressupost com de la política agrària de l'anterior Conseller d'Agricultura, de fer, any rera any, l'esmena a la totalitat del Departament per retornar-lo al Consell Executiu de la Generalitat. Es tractava, enteníem nosaltres, amb aquesta modificació d'actitud, d'una manifestació de bona voluntat en l'espera d'un canvi en aquesta orientació pressupostària, en l'orientació de la política agrària del Govern. I no hem estat decebuts: el canvi, realment, s'ha produït; el que succeeix és que s'ha produït a pitjor, i és per això que enguany ens veiem en l'obligació de renovar aquella tradició del PSUC. I s'ha produït a pitjor en el sentit que el Consell Executiu ha canviat una política agrària de no fer res per una política agrària de continuar sense fer res però donant la impressió que es fa alguna cosa, i això és pitjor que el no fer res i reconèixer-ho amb l'expressió pressupostària, amb l'expressió de la política del Govern a l'interior d'aquesta Cambra i en el conjunt del sector agrari català. És, en definitiva, el vell conte del tren, que, de cara als usuaris, encara que el tren no corri, si han pagat el bitllet, és important que es bellugui i doni la sensació que realment corre.

En aquests pressupostos es mantenen, es renoven, els vicis originals d'anys anteriors al pressupost del 86. Hi ha un creixement desmesurat del capítol 1. Si en el total del Pressupost el capítol 1 creix un 7%, en el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca creix un 11, sense que el nostre Grup parlamentari hagi estat capaç de trobar en les memòries, en els programes, en el conjunt del pressupost, cap justificació a aquest incre-

ment, en el sentit que es mantenen infradotats serveis de relació directa amb el pagès, i en el sentit que no s'actua en infraestructures mentre creix aquest capítol 1, que és, sens cap mena de dubtes, la millor política que es pot fer des d'una comunitat autònoma.

Capítol 2. Increment del total del Pressupost de la Generalitat : 17%, capítol 2 del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca : amb un esforç de contenció important, creix un 27%, deu punts més que la mitjana del Pressupost de la Generalitat. Què ho justifica? Què pot justificar el passar d'un 7,72% del total del Departament a un 8,1 d'aquest capítol 2? O per què un 57% del total de la despesa del Departament ha d'anar a despesa corrent, sense cap mena de justificació en relació amb els increments que hi ha hagut en aquest terreny? I, és clar, si això hagués representat que l'actuació del Departament estimulés una millor prestació de serveis al pagès o una millora de la infraestructura agrària de Catalunya —pluges i esforç individual dels pagesos a banda—, nosaltres estariem d'acord a justificar aquests increments, però com que això no s'ha produït, és evident que no podem justificar-los, que els hem de rebutjar.

Si analitzem les estadístiques agràries de Catalunya veurem que estan augmentant els cultius de secà i reduint-se els de regadiu, i això és dolent per a una agricultura com la nostra. Si analitzem les estadístiques agràries de Catalunya veurem com s'incrementa la producció de cereals, i això és dolent en el marc de la integració del nostre país a la Comunitat Econòmica Europea. Si analitzem les estadístiques agràries de Catalunya veurem com es redueixen superfícies destinades a fruiters, a la vinya o a l'oli, i això és dolent —dolent en un 80%, diríem—, *versus* el nostre ingrés a la Comunitat Econòmica Europea. En definitiva, podem observar —i no ho diem nosaltres, sinó que ho diuen sectors agraris importants de Catalunya— la manca d'una política clara i pròpia, sobretot pròpia, de suport des del Consell Executiu a la millor i més clara adequació del nostre sector primari a l'impacte que la Comunitat Econòmica Europea ha produït en el nostre país : una política naturalment selectiva, d'ordenació de prioritats —i serveixi el sector làctic com a exemple del que no es fa. Jo diria, replant el clau en aquest tema, que el mateix Conseller Cullell, aquest matí, quan reconeixia un comportament negatiu del sector ramader en aquests moments a Catalunya, estava donant la raó a les argumentacions del nostre Grup parlamentari.

Però, per altra banda, i en aquest context, en aquest marc, el que ens preguntem nosaltres és si saben, els pagesos de Catalunya, quins suports rebran l'any 1987, després d'una lectura del pressupost. I, evidentment, conèixer quin suport rebran vol dir conèixer quins sectors rebran estímuls des del Consell Executiu, quins territoris —perquè a Catalunya, normalment, «territori» vol dir, també en aquest tema, suport a determinats sectors— rebran determinats tipus d'ajut. I quan hem fet el repàs, per exemple, del capítol 6, nosaltres veiem que sobre un total de 2.000 milions de pessetes d'inversió, 1.628 milions de pessetes no tenen territorialització pressupostària —és a dir, un 81%—, i que els que en tenen van absolutament concentrats a comarques importants, suposo, per a Convergència i Unió, des del punt de vista electoral municipal —i que em perdoni el senyor Ramon Camp—, com són el Maresme, Tortosa o el Vallès Oriental.

En definitiva, el que es pregunta el nostre Grup parlamentari

és si marca, aquest pressupost, un ordre de prioritats en un sentit de clara ordenació de l'activitat agrària a casa nostra, i creiem que no, creiem que això no hi és. I ens preguntem si millora aquesta prestació de serveis. I, com dèiem abans, creiem que no. Al contrari : en el tema de la prestació de serveis, aquest pressupost, el que amaga és la voluntat, disfressada amb un lèxic que s'ha defensat des de fa temps des dels sindicats més avançats d'aquest país, amaga la voluntat d'estimular la privatització dels serveis agraris de casa nostra al marge del Departament, per la via de col·locar en via morta els mateixos serveis del Departament.

Un cas palès : el Servei d'Extensió Agrària, que es ven amb la idea-marc de les oficines comarcals d'agricultura, idea que nosaltres podíem compartir. El que ja no compartim és l'aplicació que es fa d'aquesta idea. Per què? Perquè sota la idea de la concentració d'aquests serveis, sota la idea d'un funcionament diferent, sota la idea de la creació d'aquestes oficines comarcals d'agricultura, el que s'ha fet és, en la pràctica, convertir un conjunt de tècnics que havien tingut, i tenien, i tenen, voluntat de continuar mantenint a Catalunya una gran dedicació al pagès, una disposició a treballar sobre la finca en qualsevol hora i en qualsevol moment, que eren personatges estimats pels pagesos, se'ls ha convertit en simples bústies de sol·licituds, en simples negociats de paper, en —si m'ho permeten, i amb perdó pels tècnics d'extensió agrària—, en purs i simples administratius del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Segurament per això no els incrementen, vostès, de dotacions. O segurament per això es produeixen fets tan curiosos com una nota apareguda en una revista comarcal, signada per un periodista que no té res a veure —els ho puc garantir— amb el partit del Diputat que els parla, que no puc estalviar la temptació de llegir-los, perquè és expressió d'una determinada política en relació amb aquest tema —pensin vostès que els serveis d'extensió agrària eren els vasos capilars, eren, en definitiva, les puntes dels dits del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca més a prop dels pagesos, més estimats per aquesta gent. Diu la nota : «El Servei d'Extensió Agrària...» —els farà gràcia de la comarca de què es tracta— «no pot donar cap tipus d'informació als mitjans de comunicació.» Aquesta és l'ordre rebuda, ara fa pocs dies, des de la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat de Catalunya. L'ordre, que és de funcionament intern, impedeix que qualsevol servei d'extensió agrària doni informació pròpia, sigui del tipus que sigui, i impedeix també als seus representants de manifestar opinions o de participar en els mitjans de comunicació locals o comarcals. Aquesta nota diu que qualsevol contacte amb els mitjans de comunicació ha de ser conduït pel Gabinet de Premsa del Departament d'Extensió Agrària de Barcelona. Afegeix la nota que les peticions d'informació seran preses en consideració, ai las!, no pel Cap de Secció o pel Cap de Negociat, sinó pel Conseller o pel Director General. Imaginin-se vostès que cada vegada que algú demani informació al Servei d'Extensió Agrària del Pallars, de l'Empordà, del Baix Ebre, el Conseller ha de dir si es pot donar o no. La nota en qüestió, que prohibeix donar informació a les delegacions comarcals d'extensió agrària, fou coneguda per aquest corresponsal en presentar-se a la Delegació de... per saber quina acollida havia tingut en els pagesos de la comarca la declaració com a zona de

mntanya —aquí tenen una pista. «El responsable em convidà a fer tots els passos esmentats per obtenir la informació, em digué que no es pot donar cap —en majúscules— tipus d'informació, perquè així ho deia clarament la nota.

El mateix responsable em comentava que havia estat convidat per l'emissora municipal a una taula rodona, a la qual no va poder assistir, després de telefonar a Barcelona i respondre-li que s'atengués a allò que deia aquesta nota : la centralització de la informació a Barcelona, etcètera. En això s'han convertit les oficines del Servei d'Extensió Agrària per voluntat de l'actual Conseller i del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya.»

Què succeeix? Que és que no ens en fem, d'aquests agents? O és que, com que precisament els considerem com a simples administratius, ara ja no poden donar informació perquè se'ls ha baixat de categoria? Això no és, senyor Conseller, senyors del Consell Executiu, l'organisme de serveis agraris que, des de fa tant de temps, estem demanant nosaltres i altres forces —entre elles, durant molt de temps, la seva— per al camp català, malgrat que es vengui amb aquesta idea; en qualsevol cas, és un organisme de serveis agraris absolutament esterilitzat, i per crear aquests organismes privats, davant la ineficàcia dels seus propis serveis.

Un altre exemple —i és un tema difícil : segurament em contestaran que aquesta és la raó que justifica l'increment de partides en el capítol primer—; la reestructuració dels partits veterinaris de Catalunya. És un tema realment difícil, perquè jo he de manifestar que nosaltres estem d'acord amb la reestructuració d'aquell cos, amb la reestructuració d'aquells partits, i que estem d'acord que s'intenti d'acabar amb determinades situacions, amb determinades incoherències, com la que representava que un funcionari cobrés les taxes i se les quedés. Ara bé, quan es fa en la forma en què s'ha fet, quan es fa sense donar cap mena de garanties a aquells funcionaris... I que no se'm digui que això no és veritat : l'article 6 del Decret 5/86 diu, després d'afirmar que els veterinaris s'hauran d'incorporar al Departament de Sanitat o el d'Agricultura, segons vulguin, a partir de quines adscripcions, de la seva lliure voluntat, etcètera, quan els fixa el règim retributiu —i és lògic que un funcionari s'interessi per saber què cobrarà, si canvia de departament, si s'adscriu orgànicament a un altre departament—, diu : «El Departament de Sanitat i el d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, dins els límits pressupostaris, i en funció de les necessitats del servei», plena garantia jurídica per als senyors veterinaris, «prendran les mesures adients per homogeneïtzar les dedicacions i les retribucions dels funcionaris...», etcètera.» És a dir, es deixa a la pura necessitat del servei, a la pura disponibilitat pressupostària; disponibilitat pressupostària que s'estableix en el Departament de Sanitat —i d'això, en parlarem demà o demà passat— : 1.000 pessetes —1.000 pessetes!—. I, a més a més, amb una esmena de Convergència i Unió, aprovada en Comissió, que diu que aquesta partida es podrà ampliar sempre i quan es cobrin més taxes de les que actualment s'estan cobrant; si a això hi sumem una modificació de les taxes feta a l'annex d'aquest Projecte de Llei que estem discutint per cobrar-ne més, haurem fet la quadratura del cercle. És a dir, hem modificat un sistema en què el funcionari cobra directament les taxes, per dir : «El funcionari cobrarà més o menys, segons nosaltres cobrem més o menys taxes, i en funció de la

necessitat del servei.»

Hem passat de cent partits veterinaris a Catalunya —amb la qual cosa el ramader tenia relativament a prop el veterinari, amb tots els llastres i aquelles incoherències de què jo parlava abans— a trenta-vuit àrees veterinàries a casa nostra, la qual cosa fa molt més difícil la relació ramader-veterinari. I, és clar, no la fa difícil amb el gran ramader, la fa difícil amb aquell petit ramader, que veu molt més complicada la seva existència en el moment que vol treure bestiar, en el moment que necessita aquelles guies. Segurament per això veiem notícies als mitjans de comunicació en les quals ja se'ns explica que s'està disposat a obrir un termini de cinc dies de marge amb les guies, per tal de fer possible... és a dir, totes aquelles qüestions més o menys importants que es volien reestructurar, tornen a aparèixer en el furgó de cua d'aquesta reestructuració, i haurem fet, per tant, una obra que, en la forma en què s'ha fet —i no ho dic per les relacions directes entre el Conseller i els senyors veterinaris, que els ho estalvio perquè, segurament, és conegut per part de tothom—, no respon a les necessitats i no respon al que volia ser la reestructuració. En definitiva, de nou —de nou—, un servei, i quelcom que es ven amb una idea —a la qual segurament no ens podem oposar en el terreny estrictament de la formulació ideològica—, és en el moment de l'aplicació concreta quan es desprèn que la persona que intenta tirar endavant, evidentment, com que no se la creu, no és la més indicada per fer-ho, i requereix, per tant —entenem nosaltres—, el rebuig del nostre Grup parlamentari.

Per tant, senyores i senyors diputats, i per resumir, nosaltres entenem que estem davant d'un pressupost que manté creixements absolutament inexplicables de despesa corrent; que estem davant d'un pressupost que no territorialitza inversions i que no marca prioritats —en conseqüència, que no ordena el sector de cara al futur—; que estem davant d'un pressupost que estimula el pagès a cercar els serveis en el camp privat pel bloqueig dels serveis públics, des de temps els més eficaços que es donaven des del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca —i, si ho volen, del conjunt de l'Administració catalana, ja abans, fins i tot, de la institucionalització de Catalunya a partir de l'aprovació del seu Estatut—; que no acompanya convenientment la situació derivada del nostre ingrés a la Comunitat Econòmica Europea, en alguns casos per manca de voluntat, en d'altres per manca d'informació, en d'altres perquè, realment, no hi ha hagut les ganes ni l'encert de plantejar les coses en el mateix sector; estem davant d'un pressupost que s'oblida dels acords agraris —la famosa concertació del senyor Miró—, en tants i tants aspectes, i que només serveix, per tant, per veure o per fer veure als il·lustres senyors diputats —i, més enllà, al mateix sector : el que passa és que aquest ho veu de prop i, evidentment, no cau en la temptació de creure-s'ho—, per fer-los creure que aquest tren realment s'està bellugant. I és cert que s'està bellugant, el que passa és que es belluga sense sortir de l'estació, i això, naturalment, no pot satisfer el nostre Grup parlamentari i, en conseqüència, senyores i senyors diputats, senyor President, els demanariem el seu suport a la nostra esmena de devolució del pressupost d'aquest Departament del Consell Executiu, confiant trencar —també, com vam fer nosaltres l'any passat— la tradició, i que enguany sigui, realment, aprovada.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de

donar la paraula a l'Il·lustre Diputat... (*Remor de veus.*) Ah!, perdó, no... sí, té raó. Hi ha una altra esmena a la totalitat, també de retorn i, per tant, s'agrupen. L'Il·lustre senyor Diputat del Grup Popular que hagi de defensar aquesta esmena... Tinc el gust de donar-li la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Santacreu.

El Sr. SANTACREU : Moltes gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, el Diputat que avui els parla està molt satisfet, perquè avui tenim aquí el nostre President de la Generalitat, i el tema que em comporta a mi, avui, exposar-los, aquí, en aquest Parlament, els l'he exposat ja moltes vegades, i fins i tot... moltes vegades, jo penso que potser els cansaré, o que potser seré carregós per a tots vostès, perquè vaig tocant sempre els mateixos temes, des del primer dia que jo vaig pujar en aquesta tarima, per exposar-los les necessitats que tenia la nostra pagesia catalana, aquesta pagesia que ha donat tant per Catalunya, i que avui es veu menyspreada, i es veu deseparada de tots aquests organismes. I avui, davant del nostre President, estic molt content de poder-los expressar les nostres necessitats que tenim, perquè puguem tenir un pressupost digne, perquè puguem tenir un pressupost amb el qual puguem afrontar tots aquests problemes que té la nostra pagesia d'aquest nostre país.

Per tant, avui ens trobem que un 40%, aproximadament, dels pagesos del nostre país estan vivint bèsties amb persones; o sigui, que al pis de baix hi viuen el bestiar porcí, el bestiar boví i les vaques, i a dalt hi viuen les persones. Això, senyors, és tercermundista. Existeix, això, avui. Si no és un 40%, molt poc li falta. Per tant, torno a repetir que estic molt content, avui.

Senyores i senyors diputats, no es pot retardar més l'eradicació de les nostres malalties del sector lleter, que tenen aquestes malalties que és la leucosi, la brucel·losi, la tuberculosi, en el porcí, i la pesta porcina africana. Això dona al nostre país una imatge de país subdesenvolupat, si tenim en compte que a Europa fa quinze anys que s'han eradicat aquestes malalties.

El nostre país és un país de prestacions al turisme. La nostra Catalunya té un percentatge turístic molt més elevat que la resta d'Espanya. És per això, que nosaltres hem de tenir una més gran sensibilitat per als nostres productes, per tal de donar una imatge molt més seriosa que cap, als nostres visitants.

Tenint en compte tots aquests raonaments, creiem que s'ha de fer un esforç molt gran per eradicar la pesta de la nostra cabanya ramadera. Si no es té cura d'un gran volum de força i de propòsit de finançar amb aquest pressupost, aquest serà un desprestigi per als nostres productes, que, envers la resta de països del Mercat Comú, no acabarem mai.

Per això, aquest Diputat proposa un pressupost important per acabar amb tots aquests problemes de la nostra pagesia. Els avantatges seran tenir menys malalties, prestigi recobrat per tal que, a la resta dels països, les campanyes que hem tingut de desprestigi —sempre, per exemple, quan hi ha hagut unes bombes al nostre sector del turisme, tota la premsa n'ha parlat perquè ens puguin desprestigar—, nosaltres no podem donar peu a aquestes campanyes que estan esperant sempre fer-nos, que ens puguin donar una campanya de desprestigi a cap dels nostres productes.

Per tant, els resultats són que el pagès està deixant l'alta muntanya i també el pla, i se'n va cap a la ciutat, a engrandir

l'alt nivell que tenim, cada dia més, d'atur, perquè el pagès, quan no pot viure en el seu camp, se'n va a la ciutat, i a la ciutat troba sempre feina, perquè el pagès és un home que li agrada treballar i que està acostumat a treballar, i llavors tenim que les altres persones, que tindrien aquells llocs de treball, no els tenen perquè se'ls emporten aquests homes que vénen del camp. I, així, d'aquesta manera, anem engrandint, cada dia més, l'atur.

Els altres països estan fent ajuts, del tipus que la joventut es dediqui al camp, estan fent unes campanyes, estan donant iniciatives, els estan donant tota classe d'ajuts perquè aquells joves del camp se'n vagin a la muntanya que, per tant... és molt difícil que l'home de la ciutat pugui trobar-s'hi bé i es pugui adaptar a aquesta feina tan sacrificada que és el camp. En canvi, nosaltres, a la gent del camp, no els fem res...

El Sr. PRESIDENT : Prego la Cambra que es mantingui en silenci.

El Sr. SANTACREU : Moltes gràcies, senyor President. Per tant, no fem res nosaltres perquè les persones joves, principalment, ens marxen del camp i ens vénen a la ciutat, no fem res; i, en canvi, els altres països fan tot el possible perquè cada dia hi hagi més interès per poder conservar la cabanya, que és els efectes més importants i que és la riquesa natural que tenim.

Per una altra banda, si tenim present el pressupost tan petit com tenim, aquí al Parlament de Catalunya, que és de l'1,59% de la resta del Pressupost, mentre totes les altres comunitats d'Espanya són molt més altes, com per exemple Cantàbria, que té el 12,44, Galícia, que té un 17,30... i així podríem continuar amb les altres comunitats autònomes, que tenen un percentatge molt igual. I això que nosaltres tenim que a Catalunya estem, en aquest moment, fent un 33% del porcí d'Espanya; això, a la Conselleria d'Agricultura, li porta unes despeses molt grans, perquè nosaltres estem fent una part molt important d'aquest bestiar que es consumeix a la resta d'Espanya. Aquí hi ha... tractar els parcs, s'ha de tenir un servei de veterinari, s'han de tenir uns serveis... Això costa molts diners a la nostra Catalunya. En canvi, també tenim un 22% del bestiar boví, que també ens sobra, a Catalunya, també produïm per a la resta d'Espanya, i això també costa molts diners, costen molts diners aquestes prestacions que nosaltres fem d'aquest bestiar que se'n va a la resta d'Espanya.

Per tant, aquest Parlament, quan es tracta d'alguna millora, d'arreglar alguna cosa de la nostra pagesia, de Catalunya, no es troba mai el moment de fer-ho, ni en les darreres catàstrofes atmosfèriques que hem passat, sempre diuen el mateix : «No tenim diners», «No es pot fer res perquè no hi ha diners», i aquí s'acaba tota la història. Lamentablement, senyors diputats, això és la pura veritat. Aquest sector, que tanta història té i tant ha donat per a Catalunya, avui es troba deseparat, es troba oblidat per les nostres autoritats de la nostra Catalunya.

Tots els que aquí som presents sabem que hi ha hagut uns plans de reconversió que han estat tèxtils, metallúrgics i naviliers. Aquests plans han costat milers i milers de pessetes a la nostra economia. Però, en la ramaderia i en l'agricultura no ha pensat ningú que això pogués existir. Han corregut rius de tinta de les publicacions diàries exposant que els sectors ramader i agrícola patiran greus efectes a l'entrada del Mercat Comú, però, en canvi, ningú ha pres cap mesura sobre

aquestes penalitats que es veien venir del nostre sector.

Per tot això i l'esmenat anteriorment, creiem que el pressupost, ni de lluny, és suficient.

Tot el que jo els he exposat, senyores i senyors diputats, crec que té tres vessants —jo diria quatre, però les més importants són tres—, perquè aquí tampoc es parla mai del vinyar, de les vinyes, del vi, mentre que a tots els altres països com ara França, que tenen —tots ho sabem— aquesta gran riquesa del xampany, que aquí en diem el cava, i els vins fan unes grans promocions des de la premsa, des de les estacions..., i estan vigilant això. Aquí, no se n'ha parlat mai, en aquest Parlament, no se'n parla; sembla que no existeixi. I avui, això, és una riquesa molt important que hem de tenir en compte, perquè aquest sector és un sector que va endavant, i creiem que a Catalunya necessitem ajudar-lo, necessitem orientar-lo i necessitem que això cada dia vagi més endavant perquè és un gran prestigi i és una gran riquesa per a la nostra Catalunya.

Aquests tres vessants, que jo consideraria que, de tot el que he exposat, són les més importants: són les malalties, el turisme i l'atur.

Les malalties. Als països del Mercat Comú, les malalties —i jo em refereixo a les de la nostra cabanya, del nostre bestiar— les malalties del Mercat Comú, com ja els he exposat abans, fa quinze anys que les tenen eradicades. Fa quinze anys que els productes ja són sans i no hi ha cap malaltia. I, per exemple, avui, porten una vaca, un vedell o bé un bestiar a l'escorxador i, si té una malaltia d'aquestes, la fan tirar al canyet i no l'aprofiten. En canvi, nosaltres, aquí, ens la mengem (*rialles*), però després, senyores i senyors consellers, passa el que ha passat fa pocs dies al Maresme, que no sabem per què (*rialles*), però passen aquests disbarats.

Jo dic: i si una d'aquestes coses, que no sabem mai per què, però que si no es tenen previsions porten aquestes malalties, aquí hi ha un doctor i ho sap (*rialles*), que les porten, i sap que és perillós, sap que és molt perillós, això. Ara, no sabem per què, i algun dia ens podem trobar que al principi de temporada un hotel té tres-centes persones alemanyes o italianes o belgues i que agafen una malaltia, i que, llavors, ja veurem que passa. Ja veurem, a veure la resta de la campanya turística a veure què passarà. Quants mils de turistes no vindran!

I, total, senyores i senyors consellers, els que jo els demano, crec que és un pressupost de 4.000 o 5.000 milions per acabar amb aquestes malalties. Jo crec que, quan vingui —si un dia ve, que no ho vull, i Déu ho faci, que no vingui, però pot venir—, llavors ens estirarem els pèls i direm: «Haguéssim cregut aquell diputat que va exposar aquell dia per això, per això i per això altre.» (*Rialles*.)

Una altra cosa és el turisme, que ja ho exposo en aquesta altra fase. El turisme, crec que necessita, nosaltres necessitem un prestigi dels nostres productes. Els nostres productes avui no tenen prestigi! La llet, tots sabem que porta tres malalties (*remor de veus*), tots ho sabem, això, i avui s'ha d'acabar, hi ha d'haver els productes sans. Avui, la nostra carn, no és sana. El porc, en molts casos que no se sap, els porcs es maten quan porten la pesta porcina, i allò es digereix. O sigui que per al turisme necessitem clarividència, necessitem credibilitat, necessitem que els nostres productes tinguin un prestigi com té el nostre sol d'Espanya, com tenen les nostres platges d'Espanya, ha d'anar tot equilibrat.

L'atur. Si no donem una mica d'atenció a aquesta nostra pagesia, que avui s'està posant, ja que no es guanya en res, els petits, o sigui que ja no es guanya amb les vaques, amb la llet, que fa quatre anys que no han pujat la llet, les despeses, amb quatre anys, senyores i senyors diputats, ja ho poden veure com ha pujat. Ha pujat, com a mínim, d'un 50 o un 60% en quatre anys, però cobren el mateix.

La segona, la segona és que en el porquí tampoc ja no es guanyen diners. Ja fa un any que això s'ha acabat, ja no se'n guanyen. Llavors tenim que aquests senyors ja no tenen gaires condicions perquè, ja viuen molt malament, doncs la joventut ens marxa, en marxa a la ciutat, ens ha quedat la muntanya deserta. Ja no hi ha gent ni per si un dia hi ha un incendi, ja no hi ha ningú que se n'adoni, perquè ja no hi ha ningú. (*Rialles*.) O sigui, aquelles cases, aquelles cases que jo diria que són catedrals, que són cases prestigioses, que en la nostra història, les cases de Catalunya hi és, doncs en aquelles cases, no hi ha ningú. Aquelles cases, s'estan atarrant. I el dia de demà, els nostres fills diran: «Els nostres pares van deixar aterrar aquestes cases que són tan prestigioses, aquestes cases que eren l'arrel de Catalunya, que eren per on la història de Catalunya va començar.» Doncs, això, s'està atarrant. Llavors, ara ja ens anem cap al pla. Ara ja la gent del pla ja van baixant, ja van baixant, baixant, baixant i... (*rialles*), sí, sí, ja van baixant i ja s'està acabant... Acabo de seguida, senyor President (*rialles*). Si que ho sento, que m'hagi excedit. Ja estan baixant, i avui ens trobem ja que dintre d'uns anys ens trobarem que la meitat de la pagesia estarà amb les cases tancades, i tindrem Catalunya sense aquesta pagesia, que haurem prescindit de la riquesa natural, d'aquesta riquesa que necessitem, si volem tenir una Catalunya forta, no ens enganyem, que l'origen d'abans, d'ara i de després és la nostra agricultura.

Jo demano retornar aquest pressupost, perquè no ens serveix, senyor Conseller. Aquest pressupost no pot solucionar res, aquest Pressupost és el més baix de totes les autonomies d'Espanya. No podem anar enlloc. A Catalunya, encara la nostra agricultura és el pal de paller, allò que sempre diu en els discursos el nostre President.

L'agricultura de Catalunya és el pal de paller, i hem d'anar amb el pal de paller i l'hem de defensar i l'hem de defensar amb tenacitat, amb seriositat, perquè retornin els ànims a aquells homes del camp perquè puguin treballar de gust, perquè puguin defensar aquelles terres i perquè ells, els seus fills i els fills puguin continuar vivint on la seva generació de milers d'anys han estat vivint allà.

Moltes gràcies, senyores i senyors consellers. (*Rialles i remor de veus*.)

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra de les dues esmenes a la totalitat d'aquesta secció, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat, senyor Graells.

El Sr. GRAELLS: Senyor President, senyores i senyors diputats, intentaré justificar els pressupostos del Departament d'Agricultura parlant dels pressupostos, i rebatre algun dels arguments que aquí se m'ha exposat.

I és per això obligat, en primer lloc, fer una anàlisi de les macromagnituds que defineixen els paràmetres d'aquests pressupostos que estem discutint (*rialles i remor de veus*) del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. L'any 1982 es destinaven 4.348 milions de pessetes; el 1983, 5.727; el 1984, 4.256;

el 1985, 6.152; el 1986, 6.524 i, per a aquest any que ve, per al 1987, 7.691.

El Pressupost del 1987 és, per tant, un 18% més gran que l'any 1986, any en què es destinen més diners en tota la història del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Un seguit de circumstàncies excepcionals, com totes les senyores i els senyors diputats saben, va ocasionar que es cremessin moltes hectàrees de bosc, motiu pel qual es van aprovar uns pressupostos extraordinaris. És evident que una part de les inversions contemplades en el programa Foc Verd estan dirigides a la reconstrucció del medi forestal, en aquesta ocasió greument malmès. Com tots nosaltres podem recordar, a partir d'aquest programa de Foc Verd, es contemplaven 349 milions de pessetes destinats a repoblació. Però, pràcticament la resta, estaven dirigits a tractaments preventius i a millora de serveis. Per tot això, als objectius dels pressupostos d'aquest any del Departament d'Agricultura, cal sumar-hi els objectius convergents que es pretenen assumir durant el proper any amb el programa Foc Verd, previst per a un període de dos anys.

Així resulta que el pressupost total que gestiona el Departament d'Agricultura serà de 7.691 milions de pessetes, que contemplen aquests pressupostos, més 759, meitat dels pressupostos del Foc Verd, que sumen un total de 8.450 milions, que representen un 29,5% més que els pressupostos de l'any passat, any que recordo que havien estat els més crescuts del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Respecte als capítols VI i VII, s'hi destinen 3.305 milions de pessetes en aquests pressupostos, més 754 del Foc Verd, que això suma un total de 4.059 milions, que representa ni més ni menys que el 50% més que l'any 1986, recordo, any en què els pressupostos del Departament d'Agricultura van ser els més grans. Per tot això, una primera conclusió evident: la voluntat del Consell Executiu d'atendre el sector agrari.

Si fem l'anàlisi dels pressupostos per direccions generals, la Direcció General del Medi Rural, com totes les senyores i els senyors diputats saben, inclou els Serveis Inversors de Millora Rural —antic IRYDA— i Medi Natural —antic ICONA. Les senyores i els senyors diputats saben també que quan aquests serveis es van traspasar, si bé es van transferir totes les funcions no es van estimar bona part de les inversions que els eren pròpies i que avui arriben al sector agrari forestal català mitjançant línies d'ajuts establertes pel mateix Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació i pels convenis específics entre el Departament d'Agricultura i el MAPA. Estimar, senyores i senyors diputats, la tasca d'aquests dos Serveis —Medi Natural i Millora Rural— o valorar la capacitat inversora d'aquests dos serveis sense tenir en compte els diners que arriben al sector gestionats per nosaltres amb càrrec als pressupostos de Madrid, i avui a la CEE, i que complementen les nostres accions, no té cap sentit.

Analitzem el programa 523, Conservació de la Natura, que com saben els il·lustres diputats engloba les partides de prevenció d'incendis, repoblació forestal, lluita contra l'erosió. Sumant als recursos propis els que gestionem del Ministeri d'Agricultura, han evolucionat a partir de 1982-1983, 859,9 milions de pessetes; 1984, 594,6; 1985, 900,2 i 1986, 1.346 milions de pessetes, any en què per tot un seguit de circumstàncies extraordinàries el foc devora 70.000 hectàrees. I és, precisament, quan s'hi destinen més diners, i amb això, que

consti que no vull justificar res, ni molt menys, però és cert que l'any 1986 és quan destinen més diners en aquest programa.

Aquest any, el DARP dota aquest programa amb un 11% més, que sumat a la partida corresponent dels Pressupostos que contempla, com saben, el Foc Verd, i el que gestionem del MAPA, creiem que es podran complir els objectius previstos.

Pel que fa a regadius. El programa 522, transformació i millora en matèria de regadius del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, contemplava una inversió per a l'any 1986 de 296,8 milions de pessetes. Aquest any es dota amb 530 milions, és a dir, un 78,6% més.

És de destacar la partida d'aquest any, la 771: «Promoció de regadius privats i foment d'estalvi d'aigua per a ús de reg», dotada amb 200 milions, i, com totes les senyores i els senyors diputats saben, les subvencions van dirigides a les tres primeres anualitats, amb una quantitat del 10% cadascuna, i que, si deduïm els 42 milions compromesos l'any 85 i els 26 milions compromesos l'any 86, resten 132 milions, i que permetrà una millora a les nostres comunitats de regants per una inversió de 1.320 milions de pessetes.

Si a tot això afegim l'acció del Decret 1200, del MAPA, per a millora de regs privats, finalment posat en marxa, aquest programa —considera el nostre Grup— que quedarà molt ben resolt.

Pel que fa als programes 522 i 712, «desenvolupament rural i millora del benestar social.» L'any 1986 es destinaven 669 milions de pessetes, i per a aquest proper any se'n destinen 909,8 milions de pessetes, és a dir, un 36% més.

Sí que és obligat destacar la partida 772, «foment i instal·lació de telèfons» —i això és important per a zones de muntanya—, dotada amb 115 milions de pessetes i que en els convenis amb les diputacions i la Companyia Telefònica Nacional permetrà dotar de telèfons tots els nuclis i masies de Catalunya durant els cinc propers anys. El nostre Grup satisfà, senyores i senyors diputats, plenament els pressupostos que es destinen a aquesta Direcció General.

Anem a la Direcció General de Promoció i Desenvolupament, la 03. L'atenció a les cooperatives —i això és motiu d'esmenes que han presentat els grups— és per al nostre Grup una tasca preferent. El Departament d'Agricultura té definides tres línies d'ajut del món cooperatiu, que tenen el seu suport en les partides «Ajuts al finançament de millora dels processos de producció, transformació i comercialització», dotada l'any 1986 amb 90 milions de pessetes, i aquest any 1987, amb 60; trenta milions menys.

L'altra partida és «Ajuts al finançament d'inversions a cooperatives», que estava dotada l'any passat amb 37,2 milions de pessetes, i aquest any amb 30. I «Ajuts a la millora de la gestió, especialització i política comercial de les cooperatives agràries», que estava dotada l'any passat amb 800.000 pessetes i aquest any amb 50.000. Això suma un total per a cooperatives, l'any passat de 128 milions i aquest any de 140; és a dir un 9,39% més.

Totes les sol·licituds, totes les iniciatives que dirigeixen les cooperatives per a totes aquestes finalitats seran ateses, i per l'experiència d'aquests anys, es preveu que seran suficients aquests pressupostos, i no tindria cap sentit incrementar les partides per damunt del que es preveu que demanaran les

cooperatives.

Però cal tenir present, a més, que els ajuts complementaris provinents de les línies del Ministeri d'Agricultura, i, sobretot, els provinents de la CEE. A l'empara del reglament 356, bona part dels 1.750 milions de subvenció aconseguits per primer cop aquest any, responen a auxilis a cooperatives, i que es preveu que per a aquest any vinent que siguin superiors. I les cooperatives, s'hi faci les voltes que s'hi faci, no tenen més capacitat per invertir de la que tenen, i no s'hi val a assignar més quantitats si aquestes no les poden absorbir.

L'atenció a les explotacions familiars agràries i als agricultors joves, per al nostre Grup és una tasca també preferent, però tinguem present, senyores i senyors diputats, que la definició que va fer Madrid és més limitativa que la nostra i la de Brussel·les més àmplia. Tinguem present que mentre hi hagi partides pressupostàries suficients per atendre les inversions de les explotacions agràries familiars i per a agricultors joves, a Madrid i a Brussel·les, per a la totalitat de les necessitats de les famílies pageses, fóra absurd que aquestes millores les satisfésim amb càrrec als nostres pressupostos. Solament en el supòsit que hi hagués dificultats o limitacions en aquests ajuts, seria justificable, i, aleshores, en tot cas necessari, dotar convenientment les nostres partides.

Per tot això, els nostres pressupostos són petits, 14 milions, i estan dirigits principalment a la compensació d'interessos de l'Institut Català de Crèdit Agrari per a aquelles petites singularitats que no recullen les línies afiludides.

Referent a la tasca del Departament per paliar els efectes de l'ingrés a la CEE. Des del primer moment, el Departament, des de totes les direccions generals i amb tots els seus mitjans, ha informat els pagesos i els ramaders de les conseqüències de l'ingrés a la CEE i de tots els ajuts que podien obtenir. Tot això ha fet possible, entre altres coses, que es presentessin aquest any passat, a l'empara del Reglament 357, relatiu a la millora de les condicions de transformació i comercialització dels productes agraris i pesca, seixanta-quatre expedients per un import de 13.000 milions de pessetes, dels quals ja han estat aprovats expedients per 7.500 milions, i que representen un total en subvencions de 1.750 milions. Ha fet possible també que es presentessin 6.800 expedients per indemnitzacions compensatòries de muntanya, que representen al voltant d'uns 600 milions de pessetes.

S'ha dut a terme també, per part del Departament, tasques orientades a la defensa dels nostres productes, i em puc referir, per exemple, a la campanya publicitària per al foment del consum de llet fresca amb uns excel·lents resultats, com totes les senyores i els senyors diputats saben.

Els nostres pressupostos contempen també una partida de 45 milions de pessetes per indemnitzar aquelles explotacions que a criteri del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, concorren en les mateixes limitacions que en zones de muntanya, i que es beneficiaran d'aquesta línia de vuit municipis.

Referent a la tasca dels agents d'extensió agrària, l'agent d'extensió agrària, amb la reestructuració del Departament en oficines comarcals, podrà dedicar-se més a desenvolupar tasques tècniques, que és una de les seves reivindicacions; és la seva principal activitat, i ja no seran bústies de sol·licitud, aquestes agències d'extensió agrària, com deia el senyor

Diputat. Servei 02, Direcció General de Producció i d'Indústries Agroalimentàries. Evolució dels pressupostos d'aquest servei : any 1982, 76,7 milions de pessetes; any 1983, 253,6 milions de pessetes; any 1984, 145; any 1985, 453; any 1986, 566; any 1987, 622,5. Si incrementem els pressupostos d'aquesta Direcció General d'un 10% respecte al 1986, d'un 37% respecte al 1985, i d'un 329% respecte a l'any 1984.

Acabar la pesta porcina africana ha estat per al Govern de Convergència i Unió un objectiu principal en la política del Departament, i és una satisfacció per a aquest Diputat que us parla poder anunciar a aquesta Cambra que fa més de sis mesos que a Catalunya no s'ha donat un cas de pesta porcina africana. I si això ha estat possible és gràcies als acords entre el sector i l'Administració, arribats en la taula sectorial, en primer lloc, donant suport al sector i fent-se seva l'Ordre del 1985 sobre mesures per a l'eradicació de la pesta porcina africana i, en segon lloc, per l'esforç inversor del Consell Executiu de la Generalitat comproment 42 milions de pessetes l'any 1986; 72 milions de pessetes per a aquest any, i per als anys vinents hi ha el compromís de comprometre 76,7 milions per al 88, i 82,9 milions per al 89. Diners que, afegits als que gestiona la Direcció General, provinents del MAPA, faran possible —si continua aquesta entesa— eradicar aquesta malaltia del nostre país.

Als pressupostos d'aquesta Direcció General, aquest any vinent s'hi han de sumar els que gestiona el DARP, provinents del Ministeri d'Agricultura. Així, podem veure que per a l'experimentació i contractació del desenvolupament tecnològic hi ha assignats 17 milions de pessetes. Per al foment d'entitats associatives agràries per a l'adquisició i utilització de mitjans de producció, 60 milions de pessetes. Per a la indemnització de tuberculosi, brucel·losi i altres epizoòties, 450 milions de pessetes. Per a la promoció d'agrupacions per als tractaments integrats en l'agricultura, 27,5 milions de pessetes. Per al foment de lleguminoses i altres cultius propers, 7 milions de pessetes. Per a la reestructuració i reconversió de cítrics, 6 milions de pessetes. Per a la reestructuració i reconversió de la vinya, 120 milions de pessetes. Per a la millora de l'estructura productiva de la ramaderia, 150 milions de pessetes. Per a l'ordenació i millora de les explotacions ramaderes extensives en zones infrautilitzades, 76 milions de pessetes. Total, 913,5 milions de pessetes.

Tot això, sumat als que puguin venir de la CEE i al que figura en aquest pressupost, aquesta Direcció General podrà satisfer, al nostre criteri, els objectius desitjats.

De tota manera, serà imprescindible per millorar les nostres estructures agràries, augmentar la renda del sector amb una política de preus adequada, que permeti a les explotacions agràries obtenir els fons necessaris per afrontar aquests programes de modernització.

I aquí tinguem present, senyores i senyors diputats, que estem parlant d'un sector que la seva renda per persona activa l'any 1983 era a Catalunya, segons dades del Banc de Bilbao totalment fiables, del 39% de la renda de la resta dels sectors. I estimo que els pressupostos d'Agricultura aquests del 1987, tenint en compte les quantitats que amb una bona gestió podem obtenir del MAPA i de la CEE, podem donar un bon servei a la nostra pagesia dintre del marc de les nostres competències i responsabilitats.

Per tot això, votarem en contra de les dues esmenes

presentades. Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Hi ha alguna intervenció d'algun altre Grup? El senyor Pere Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ : Sí, senyor President. Senyor President, senyores i senyors diputats, per posicionar-nos respecte a les dues esmenes a la totalitat de retorn del Grup del PSU i del Grup d'Aliança Popular.

En primer lloc dir que qualsevol de les raons esmentades pel portaveu del PSU de Catalunya mereixen votar a favor de l'esmena de retorn perquè són extraordinàriament preocupants, que succeeixen els fets explicitats en aquesta Cambra amb els serveis d'extensió agrària, amb la reforma dels serveis veterinaris, però que, a la vegada, és realment preocupant sentir al portaveu d'Aliança Popular quan feia l'exposició i la defensa de la seva esmena a la totalitat.

Al cap i a la fi, senyores i senyors diputats, i ho dic per les rialles d'alguns dels diputats presents a la Cambra, les paraules del senyor Santacreu només eren les paraules amb sinceritat d'un pagès de Catalunya, i d'un pagès que, a més, és conservador, i que, per tant, podria estar perfectament en el rengle i en el cantó de la Cambra on està, i que haurien de preocupar a un Consell Executiu que també és conservador, perquè el que deia és, senyores i senyors diputats, per exemple, i ho deia amb sinceritat, i com que el senyor Santacreu, al cap i a la fi és ramader, ho deu de conèixer perquè, si no, no ho hauria dit, que mentre que en altres països d'Europa els animals van al canyet —paraula molt catalana, senyores i senyors diputats—, aquí ens els mengem, i, després, passa el que passa.

Sàpiguen, senyores i senyors diputats, que qualsevol de les persones que vivim a prop de l'agricultura i de la ramaderia del nostre país sabem que des de l'autocomplaença que hem sentit en el portaveu de Convergència i Unió en la defensa dels pressupostos, amb xifres macroeconòmiques i paràmetres inclosos, a la realitat de cada dia, existeix un abisme.

Sobre la pesta porcina africana, permetin, senyores i senyors diputats, que els digui que abans no hi havia cap interès de les grans empreses integradores del nostre país que la pesta porcina africana s'acabés, en el nostre país. Perquè mentre hi havia pesta porcina africana, els ramaders se sentien insegurs perquè en un moment donat podien perdre l'esforç de tota la seva vida i havien de replegar-se a la vora de les empreses integradores. Sabien que d'aquesta manera els tenien lligats, sotmesos i explotats.

Senyores i senyors diputats, en aquests moments, aquestes mateixes empreses que en aquells moments no miraven amb una visió de futur a mitjà i llarg termini, saben que si no acaben la pesta porcina africana en el nostre país no tenen cap futur, perquè estan en la Comunitat Econòmica Europea.

Però de la mateixa manera que en política territorial algú deia : « escoltin, no diguin aquesta xifra perquè no és veritat », sàpiguen que des de fa sis mesos a Catalunya, i per desgràcia, no hi ha pesta porcina africana perquè fa pocs dies —per desgràcia, ho repeteixo— a Viladesens, Servià de Ter, lloc on viu precisament el Cap de Sanitat Ramadera de la Generalitat de Catalunya, s'ha presentat un cas de pesta porcina africana.

I vostès, senyores i senyors diputats, haurien de preguntar-se on van i com es comercialitzen, on se sacrifiquen i qui es menja els centenars de caps de bestiar que cada dia es roben en

el nostre país, perquè si funcionessin realment els serveis d'inspecció i de sanitat en aquest país, no en robarien, perquè no es podrien ni escorxar ni comercialitzar, ni menjar.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Algun altre posicionament? (Pausa.) Bé, doncs, aleshores, podem votar conjuntament aquestes dues esmenes, perquè totes dues són de retorn.

Els qui siguin favorables a aquestes esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat refusades per 34 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

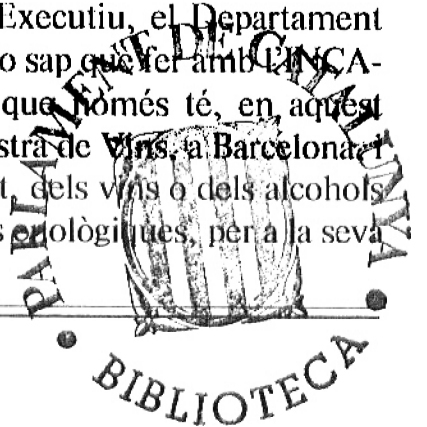
Passem ara a l'esmena número 26, a la totalitat, que és la darrera del Departament d'Agricultura. Per defensar aquesta esmena a la totalitat, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat del Grup Socialista, senyor Tomàs.

El Sr. TOMÀS : Senyor President, senyores i senyors diputats, he estat temptat de no sortir a defensar aquesta esmena, perquè, després de sentir el to de rèplica del Diputat de Convergència, que a mi m'ha sonat més als nens de Sant Ildefons —cordialment ho dic— quan canten la grossa de Nadal que no pas per justificar, no?, que el Departament va bé, i dir-los als senyors Diputats senyor Vives, senyor Santacreu, senyor Pere Ayguadé que no pateixin, que el sector agrari català va de primera; després del panegíric que ens ha fet, doncs, parlar d'un tema que és nou, segurament, en aquest Parlament, que és tema de l'INCAVI. Parlem del vi.

Parlem del vi, perquè és segurament un dels sectors més importants que hi ha dins el sector agroalimentari català i que, des de fa molts anys, ja a partir de l'any 80, es va crear un Institut Català del Vi que havia de preocupar-se, fonamentalment, del desplegament d'aquest sector, recollint l'experiència entranyable d'una entitat molt coneguda a casa nostra, com eren les estacions enològiques i, especialment, l'estació enològica de Vilafranca del Penedès.

Ens trobem, però, davant d'un pressupost en el qual, d'entrada, hi ha un incompliment legislatiu. Quan aquest Parlament va aprovar la Llei de Creació de l'IRTA, va aprovar també una disposició addicional tercera que deia que el Consell Executiu, a proposta del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, ha de promoure la legislació oportuna per tal d'emmarcar adequadament l'estructura orgànica i funcional de l'Institut Català del Vi dins l'ordenament jurídic vigent. I això va ser un acord que va ser acceptat per tots els grups parlamentaris per acceptar amb la majoria absoluta la Llei de Creació de l'IRTA, per un desplegament legislatiu que, a més a més, s'havia de fer d'acord amb dos grups parlamentaris, en aquella línia de crear instruments vàlids en el sector agrari català i molt especialment en el sector vitivinícola.

Per tant, ens trobem davant d'un pressupost d'INCAVI que fonamentalment el que pretén es deixar paralytitzat aquest Institut. No saben què fer, el Consell Executiu, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, no sap què fer amb l'INCAVI. Es troba davant d'un institut que només té, en aquest moment, dues funcions : fer la Mostra de Vins a Barcelona i fer les anàlisis, com sempre s'ha fet, dels vins o dels alcohols que es portin, en aquestes estacions enològiques, per a la seva

anàlisi. L'INCAVI no fa res més. No s'ha convertit en aquell instrument a favor del sector més potent de l'agroindústria catalana.

L'INCAVI, senyores i senyors diputats, hauria de ser aquest instrument que modifiqués fonamentalment totes les indústries vinícoles de Catalunya. Catalunya no és només, el sector no està representat només per les tres o quatre grans marques de vins, que no els fa cap falta cap tipus d'institut ni d'organisme, perquè per elles soles són capaces d'elaborar uns productes de qualitat, d'exportar-los, de vendre'ls, d'incrementar-los, de promoure'ls, de tenir els seus propis departaments de publicitat...! L'INCAVI, fonamentalment, hauria d'estar destinat a les petites marques, privades o cooperatives, que volguessin desplegar tota la seva capacitat productiva a fi i efecte d'obtenir, a través d'aquest procés d'embotellament, aquest procés de comercialització, aquest procés de distribució, un valor afegit al producte que és, com vostès saben, l'única manera que el sector agrari incrementi els seus nivells de renda, ja que tenim cinc-cents marques, i aquestes marques estan desvalgudes : INCAVI no els serveix.

Però, a més a més, hi ha sectors. Per exemple, si agafem la denominació d'origen més important, la denominació d'origen Penedès —hi ha diputats d'aquest Parlament que coneixen molt bé la importància d'aquesta denominació d'origen—, que ella sola representa l'exportació del 20% o del 21% dels vins espanyols cap a l'exterior, encara, aquesta denominació d'origen només és capaç d'embotellar el 65% del seu producte.

Però tenim altres bons productes, en altres comarques : a la Conca, o a Tarragona, o a l'Empordà, que, percentualment, no sofreixen un procés de transformació, un procés de modificació de les seves estructures de comercialització i distribució. És a dir, INCAVI havia de significar aquest instrument, però com que, en primer lloc, no s'ha desplegat legislativament allò a què es va comprometre el Govern de la Generalitat en la Llei de Creació de l'IRTA i, en segon lloc, perquè el pressupost és molt minso, tenim un institut, un altre organisme autònom absolutament mort.

Precisament, parlant de números, un alt responsable d'aquest Institut em deia : «No, home, no, si aquest any anem bé, aquest any pugem 31 milions el pressupost»; 31 milions que, evidentment, jo he mirat amb molta cura i els haig de dir que, dels quals, 15 milions i mig van al Capítol I —salari—, 10 milions van a gomes, llapis, calefacció, etcètera, i només 5 milions i mig van a inversions, dels quals, un milió i mig és per a un cotxe nou, i quatre milions i mig és per al mobiliari i estris de laboratori, que vostès saben que són estris normalment cars; per tant, molt poca inversió. Però nosaltres no estem d'acord amb el procediment que segueix el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i, evidentment, el Consell Executiu, amb un institut que hauria de tenir una capacitat pressupostària de gran volada, que li permetés complir els objectius per als quals va ser creat, de reforçar aquestes indústries, de poder exportar, de poder promoure i, fonamentalment, d'ocupar un mercat —que en això crec que coincidim amb algunes explicacions que oportunament va fer el mateix Conseller, que el mercat més important dels vins catalans no és el mercat de l'exportació : són els mercats interns, dins de l'Estat espanyol—, i la Mostra de Vins que es fa a Barcelona és una mostra que s'hauria de fer a Madrid, a Bilbao, a València, a Se-

villa, és a dir, on hi ha els grans centres de consum que segurament, si coneguessin aquests vins catalans, de la Conca, del Tarragonès, de l'Empordà, del Penedès, de qualsevol altra comarca vinícola de Catalunya, segur que aquestes vins es vendrien, es vendrien a un bon preu, i això repercutiria, en bona lògica, en les rendes dels sectors de pagesos catalans que es dediquen fonamentalment a l'explotació de l'enologia, a l'explotació del sector vitivinícola.

No estem d'acord amb aquests pressupostos; demanem que aquest pressupost de l'INCAVI sigui retornat, que es presenti a aquest Parlament un pressupost adequat a les funcions per a les quals es va constituir, i que INCAVI, realment, es converteixi en aquest instrument en el qual molts pagesos de Catalunya tenen unes esperances fonamentades que els ha de permetre elevar el seu nivell de renda i, per tant, la renda de molts municipis, de molts pobles del llarg i l'ample de la nostra geografia nacional.

Res més, senyor President. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Graells.

El Sr. GRAELLS : Senyor President, senyores i senyors diputats, seré molt breu, aquesta vegada, però permeteu-me, permeti'm, senyor Tomàs, jo crec que abans, en la discussió dels pressupostos, al final vaig dir una cosa que no sé si la Cambra se'n va adonar prou : jo he dit que aquí, a Catalunya, per persona activa agrària, és un 39% el que cobra de la resta de sectors, i que és evident que la renda dels agricultors és forçós que a Catalunya s'aixequi. I per això, i per aconseguir això, és imprescindible que els preus que es paguin als pagesos siguin els que cal. I aleshores, si nosaltres analitzem, per exemple, el 83 i el 84, en pessetes constants, els preus pagats als pagesos cauen 4,25 punts, i els preus que els pagesos paguen per les seves explotacions pugen 4,02. I és evident que, amb aquesta política de preus, nosaltres continuarem abocant el sector a empobrir-lo, i seran incapaços de tenir els recursos que tots aquests programes de millores exigeixen a les explotacions familiars.

Bé, dit això, i ara anant a l'esmena que ens ocupa, i no ho dic, ni de bon tros, amb ànim de crítica, perquè si nosaltres analitzem l'índex aquest dels preus dels productes agraris i dels preus que paguen els pagesos, no solament aquesta política es va portar el 83 i el 84, que la responsabilitat hi cap; es va portar el 82, es va portar el 81, es va portar el 80, es va portar el 79, i amb això sí que es va acabar. Bé, anem ara a l'esmena aquesta, i jo els prometo, senyors diputats, que seré tot al breu que pugui. Bé, atenent que els objectius generals de l'INCAVI, d'una banda, són promoure el conreu de la vinya i la qualitat dels nostres vins; promoure el coneixement i el bon ús dels vins catalans, que no és ni més ni menys que donar a conèixer el nostre patrimoni cultural vitivinícola al nostre poble i a la resta de pobles, i en aquest sentit tots estarem d'acord en l'èxit de la seva tasca; almenys el nostre Grup hi està completament d'acord i completament convençut; que també garanteix als consumidors la informació de la qualitat i la seguretat dels nostres vins; que promou l'especialització, el reciclatge i el perfeccionament de tècnics i professionals en matèria vitivinícola i, com sigui que cap d'aquests objectius correspon als objectius de l'IRTA, d'impulsar la recerca i la tecnologia agroalimentària, és la raó per la qual el nostre Grup veu necessària l'existèn-

cia d'aquest Institut i la seva continuïtat. Si bé és cert que l'INCAVI també té com a objectiu general investigar i experimentar en la producció vitivinícola en els seus aspectes ampelogràfics i enològics, és ben cert que aquesta investigació és plenament compatible amb recerques específiques com poden ser el projecte de suport de l'INA, el programa 5973 per a obtenció de material de vinya lliure de virosi, contemplat en el subprograma d'afeccions víriques de l'IRTA en els pressupostos que discutim.

Per tot això, i amb el convenciment que són institucions amb objectius diferents, és el motiu pel qual el nostre Grup votarà en contra de l'esmena presentada, però és que nosaltres creiem també que, amb els pressupostos que han assignat i per l'experiència que hi ha hagut d'aquests anys passats, amb els pressupostos aquests també ens permetrà complir els objectius que s'han assenyalat.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Algun posicionament respecte a aquesta esmena? (*Pausa.*) No? Bé, doncs, podem passar ja a la votació.

Els qui siguin favorables a aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 28 vots a favor, 62 en contra i 1 abstenció.

Acabades les esmenes del Departament d'Agricultura, passem ara a les de Treball. Hi ha dues esmenes de retorn, que sembla que es poden... Perdó, sí, tres esmenes de retorn que sembla que es poden tractar conjuntament. Una, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, una del Grup Socialista, i una altra del Grup Popular. Per defensar la primera, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Lucchetti.

El Sr. LUCCHETTI : Senyor President, senyores i senyors diputats. (*Remor de veus.*) Jo diria que no tenim el clima més adequat per discutir esmenes a la totalitat dels Pressupostos, i em sap greu, perquè no és culpa individual de ningú de nosaltres.

Jo crec que una gran part dels arguments que jo ara volia fer servir,estic pensant que els vaig fer servir quan vam defensar l'esmena a la totalitat i, per tant, això em permetrà ser, afortunadament, breu —afortunadament per a vostès.

Vull dir que aquesta no és una esmena només a la Conselleria de Treball, tot i que la centrem en la Conselleria de Treball, sinó que és una esmena a la política de Treball, que pensem que no hauria de ser només una política de la Conselleria de Treball. M'explicaré. Especialment, en el tema de l'ocupació. Aquest és un problema global, que nosaltres hem repetit, i jo gairebé estava temptat de dir-los la pàgina del *Diari de Sessions* on va intervenir, segurament, algun col·lega meu, l'any passat, i devia dir segurament el mateix que jo diré ara, però seré més ràpid, i intentaré estalviar-los aquesta lectura.

Jo crec que el tema de l'ocupació correm el risc de tancar-lo en el *ghetto* de la Conselleria de Treball, quan aquest és un tema que hauria d'impregnar el conjunt de la política del Consell Executiu, i això no és així. I la prova més clara és aquesta coartada que, un any més, s'han inventat, del Programa del Foment de l'Ocupació, endossant-li al senyor Oriol Badia, a la

Conselleria de Treball, un programa en el qual hi ha construcció d'escoles i la construcció d'una presó. I això és el Programa de Foment de l'Ocupació de la Generalitat de Catalunya per a 1987 que, per més *inri* és un programa que té menys quantitat encara que el programa de similars característiques —aquesta vegada sense presó— de l'any 1986.

A nosaltres, la veritat, és què ens fa una mica de vergonya pujar aquí a dir que hi ha una manca de sensibilitat per part del Consell Executiu per als temes de l'ocupació. Aquest no és el tema —hi insisteixo— d'una conselleria, aquest és un tema molt més ampli, perquè si fos el tema d'una conselleria també diríem : qui gestiona? Que és que les escoles, la construcció de les escoles la gestiona —aquesta construcció— la Conselleria de Treball? Nosaltres sabem que no, sabem que no, igual que la presó, lògicament tampoc la gestiona la Conselleria de Treball.

Nosaltres hem fet una proposta que, com que la defensaré més endavant ara me l'estalvio, però que intenta coordinar la despesa, la despesa pública aquí a Catalunya, de la Generalitat i dels ajuntaments, amb criteris d'elecció tecnològica, amb criteris de contractació, etcètera. I aquí pensem que en aquests pressupostos els municipis hi juguen un paper cada vegada més minso; en aquest intent de lluitar contra l'atur, cada vegada més minso, els 250 milions de pessetes que es destinen a entitats territorials, per als plans d'ocupació juvenil en són un exemple, i no vull ara citar xifres d'anys anteriors.

Per altra banda, com a elements menors, també, però que ens han animat a fer aquesta esmena a la totalitat del Departament de Treball, però que —hi insisteixo— és molt més que al Departament de Treball, és a la política de foment de l'ocupació, en conjunt, del Consell Executiu, és una falta d'iniciativa del Consell de Treball. El Consell de Treball és un dels consells de la Generalitat que any rere any no esgota el seu pressupost, segurament per la seva inactivitat, i no dic que els consellers no treballin molt, segurament que sí, però que hi ha una manca d'iniciativa que nosaltres criem que és greu i que expressa aquesta dificultat, aquesta manca de sensibilitat del Consell Executiu. I també perquè falta un més decidit suport del sector de l'economia social, la mal dita «economia social» —perquè economia social ho és tot—, el que en diem les «societats anònimes laborals», les cooperatives i aquest tipus de sector.

En definitiva —i amb això acabo—, ja, simplement, el fet que l'augment que ha sofert aquest Departament sigui d'un 6% ja és expressiu de la poca atenció que té per part del Govern de la Generalitat de Catalunya, i expresso —i ho dic un cop més i amb dolor de cor— aquesta manca de sensibilitat del Consell Executiu cap al tema de l'ocupació.

Demana que, també en contestar —i demano disculpes per si algú se sent afludit—, l'Il·lustre Diputat que em contesti tingui sensibilitat a contestar el que jo he dit, no el que jo no he dit, com he sentit moltes vegades als diputats de Convergència i Unió que surten aquí, no sé si a llegir un paper o a inventar-se el que diuen, però no contesten res del que altres diputats de l'oposició diem o intentem esbrinar. Demano, per favor, que se'ns escolti i que se'ns contesti o s'opini sobre el que diem nosaltres.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per defensar l'esmena a la totalitat del

Grup Socialista, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Senyor President, Molt Honorable senyor President, senyores diputades, senyors diputats, les raons que avalen el nostre prec de votar a favor del retorn d'aquest Projecte de Pressupost són diverses i diferents.

Podríem començar per les més simples i dir que aquest Projecte de Pressupost és un pressupost mal fet, tècnicament mal fet. Aquesta seria una raó, no la més important, però posaré algun exemple de què és un pressupost tècnicament mal fet quan observem, per exemple, les despeses de personal al Gabinet del Conseller o a la Secretaria General : observem una despesa prevista de 685 milions de pessetes, però si agafem les fitxes del programa i hi incloem tot el temps lliure, hi incloem, fins i tot, les baixes en ocupació, ens trobem que el pressupost és de 455 milions de pessetes. Per tant, hi ha un decalatge de 229 milions de pessetes, que no s'explica quin destí tenen ni on van a parar. Això no passa únicament aquí, passa a la Direcció General de Relacions Laborals, on el decalatge és de 203 milions de pessetes; a la Direcció General d'Ocupació, on el decalatge és de 58 milions de pessetes, i a la Direcció General de Cooperació amb 50 milions de pessetes més.

En un pressupost tan escadusser de recursos parlar d'unes quantitats tan importants, sense saber quin és el seu destí, ja és dir que tècnicament es pot dir —penso jo— que, tècnicament, el pressupost està mal fet.

Però, vaja, aquestes no serien les nostres raons per demanar el retorn d'aquest Projecte de Pressupost, no serien aquestes, si hi hagués un acord polític amb profunditat, que, en aquest cas, no existeix. Si nosaltres presentem aquesta esmena és perquè la concepció del Consell Executiu, la política que s'expressa en aquest pressupost, o la no-política que s'expressa en aquest pressupost, ha estat diametralment oposada a la que nosaltres sostenim. I així podem observar com la distribució del pressupost és realment caòtica.

Si observem la Secretaria General i el Gabinet del Conseller, trobem un pressupost de 1.104 milions de pessetes. Segons les fitxes del programa, amb aquesta quantia s'atenen disset objectius que es desprenen per a la realització de vint-i-cinc activitats. És així? 64 milions per objectiu, 44 per activitat; tenint en compte que la majoria d'aquests objectius són de caràcter intern, que els que tenen projecció externa no es realitzen.

Si anem a la Direcció General de Relacions Laborals —i aquest és un paquet específic que entenc que justifica l'existència del Departament de Treball— observem que el pressupost és de 1.089 milions de pessetes, i ens trobem que aquest pressupost es desplega en sis competències, dotze objectius i trenta-cinc activitats : 47 milions per a cada competència, 23 per objectiu i, francament, no m'he pres la molèstia de calcular la de les activitats, perquè sembla d'humor negre. Tots vostès hauran pogut llegir la Memòria de les activitats, i podran veure que aquestes activitats són tals com les que segueixen —algunes— : interpretació de normes bàsiques i reglamentàries de treball, obertura d'expedients, trasllat de documents a les parts interessades, notificació a les parts interessades, qualificació i registre de guarderies infantils i laborals, etcètera.

Entenem que, aquesta, no és una política, aquest és, en tot cas, un desplegament —i ho diem cada any— del que diu el dret administratiu, del que el dret processal laboral exigeix mí-

nimament a un departament —que això no cal una conselleria per fer-ho, això ho pot fer qualsevol servei—, però ens trobem, encara més, si anem més al fons, que existeix el CMAT, el Centre de Mediació, Arbitratge i Conciliació; un centre que no fa arbitratges. Jo pregunto al senyor Conseller de Treball, al Grup que li dona suport : quan pensa el Consell Executiu oferir a les parts interessades una llista d'àrbitres, professionals, neutrals, que siguin capaços de desenvolupar aquesta qüestió? Quan el Consell Executiu oferirà locals neutrals, independents, on es puguin produir conciliacions i negociacions? Quan, en fi, establirà els mecanismes perquè les parts socials es puguin trobar?

Però, és clar, no ens sorprenem d'això si observem que, pràcticament 45 milions de pessetes —ho dic bé— del Departament de Treball, de tots els serveis, es dediquen a material d'oficina. Saben quants milions es dediquen a subvencionar el Consell de Treball, els sindicats o el Consell Superior de la Cooperació, tots junts? 33 milions de pessetes; és a dir, es gasten més en folis, gomes i llapis que a subvencionar els sindicats, el Consell de Treball i el Consell Superior de la Cooperació. Crec que això és més que suficient per explicar el nostre rebuig a una política que és una política encara basada en el passat, que ignora, diguem, l'Estatut dels Treballadors, l'esperit de l'Estatut dels Treballadors, que ignora totes les decisions comunitàries, hagudes i per haver, algunes de les quals ben recents i que ens afecten també a nosaltres.

I, per ser breu, donada l'hora, senyores diputades, senyors diputats, tampoc els vull cansar, parlarem de la política d'ocupació. No repetiré les paraules de l'Il·lustre Diputat senyor Lucchetti que suscriu en la seva totalitat, però no em puc estar de dir que la política del Departament de Treball en temes d'ocupació, que hauria de ser una política —coincideixo— de tot el Consell Executiu, en aquest cas, és una política que, contràriament a l'esperat —s'havia d'augmentar el pressupost, vist el nou sistema de finançament es rebaixa—, però resulta que no solament es rebaixa, sinó que podem observar que el pressupost de l'any passat d'ocupació juvenil encara no s'ha exhaurit. És a dir, per què tanta despesa de Capítol I i Capítol II si no hi ha idees, si no hi ha voluntat de fer plans? I ens trobem encara que el funcionari de torn del Departament, quan ha d'anar a l'INEM a negociar cada any plans concertats, ja es posa vermell, perquè cada any són els mateixos, hi ha, fins i tot, bromes i brometes, a l'INEM i per part del funcionari corresponent —o dels funcionaris corresponents— quan han d'anar cada any amb la mateixa llista, sense que hi hagi hagut cap mínim esforç d'innovació d'un projecte nou, d'un projecte complementari. Igual cosa podríem dir del Fons Social Europeu : no hi ha hagut la imaginació suficient per adaptar, trobar plans complementaris que permetessin al Consell Executiu, que ens permetessin a tots tenir una nova disposició. Però, encara més, podríem observar, en el pressupost de l'any passat, en una partida que aquest any es reproduïx, de 240 milions de pessetes a entitats sense finalitat de lucre.

Senyores diputades i senyors diputats, no és seriós que es distribueixin 240 milions entre 150 entitats; és a dir, a raó de 2.700.000 pessetes, 700.000 pessetes, 1.400.000, 700.000, 700.000, etcètera, no és seriós. Aquí no és —s'ha dit molt— la repartidora, no es tracta de fer de repartidora, qualsevol persona amb seny entén que avui l'ocupació només es pot tractar

des d'una perspectiva estructural, vinculada permanentment a la formació professional i ocupacional, amb contractes de formació, amb voluntat d'estabilitat, i no repartir els diners d'aquesta manera, perquè no té cap mena de garantia.

Senyores diputades, senyors diputats, no els vull cansar. En resum, la síntesi del nostre pensament l'he dita i, per tant, crec que és suficient per demanar-los, un cop més, el vot favorable a aquesta esmena de retorn.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Perquè defensi l'esmena a la totalitat del Grup Popular, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Esteve.

El Sr. ESTEVE I ORIOL : Moltes gràcies, Honorable President; senyores i senyors diputats, la nostra esmena a la totalitat del Departament de Treball es basa en dues línies mestres, que intentaré resumir, malgrat l'hora, però permetin-nos a l'oposició, almenys, el plaer de no ser massa curts, de vegades. I dic això, perquè cal remarcar les circumstàncies agreujants que aquest matí ja s'han palesat aquí de discutir els pressupostos en dates tan poc avinents i tan grises, des d'un punt de vista d'informació pública i de transparència dels nostres debats, a sobre caldria dir, utilitzant el símit del dret penal, que hi ha circumstància agreujant de nocturnitat.

Dit això, caldria, doncs, centrar la nostra intervenció en dues línies mestres : d'una banda, la discrepància amb la política general de despeses del Consell Executiu per dotació insuficient del Departament de Treball i, segon, per la distribució errònia i mal feta dels recursos d'aquest Departament, fonamentalment pel que fa a la lluita contra l'atur.

Quant al primer punt, el punt de la discrepància en la política general de despeses, es basa la nostra oposició en tres consideracions : d'una banda, el cada vegada més minvat pes específic del Departament de Treball, dintre dels pressupostos generals de la Generalitat; segona, la insuficiència escadussera dels recursos que se li atorguen, i, d'altra banda, la distribució mal feta entre els dos grans capítols de «despesa corrent» i de «despesa de capital», en el si, ja, de la mateixa Conselleria.

Primer, dic : «disminució, cada vegada més accentuada, de la incidència del Departament de Treball dintre dels pressupostos de la Generalitat.» I amb això, senyor Badia, no fem pas tasca d'oposició, sinó al revés, recolzem més que ningú la seva pròpia Conselleria.

Només a tall de recordatori : l'any 85, pressupost de Treball, 6.800 i escaig milions de pessetes, 6.800 sobre 216.000 milions —no compto pas la Seguretat Social—, pes específic de treball : 3,17%; l'any 86, 6.300 milions sobre 248.000 milions, 2,56%; l'any 87, 6.772 milions sobre 281.000, 2,40%. Repeteixo, en els tres darrers pressupostos, 3,17, 2,56, 2,40. Perdre 0,16 punts sobre 2,40 equival gairebé a un 7% de disminució, comparativa amb el mateix Departament.

Segon, he dit : «recursos escassos i insuficients.» Abans he esmentat 6.878 milions —fa dos anys—, 6.389, 6.772. Conclusió : el Departament de Treball, enguany, creix... perdó, en el 87, respecte al 86, en un 6%, mentre que —aquest matí s'ha recordat des d'aquí—, el pressupost sense Seguretat Social creix una mitjana del 13%. En xifres absolutes estem encara 1,55% per sota de les dades de fa dos anys. Això vol dir, en xifres constants, tenint en compte la inflació acumulada, gairebé un 16,17% per sota del que teníem fa dos anys.

I, per últim, deia, dintre d'aquesta primera línia d'intervenció, la composició de la despesa. L'any 85, la relació de despesa corrent amb relació de capital era que, per cada pesseta de despesa corrent, teníem 2,73 pessetes de capital. L'any 86, aquesta relació, d'1 a 2,73, passa d'1 a 2,02; enguany, d'1 a 2 rodó. El segon motiu, gran motiu de discrepància amb aquest pressupost, és la mala distribució de la dotació que s'efectua, de cara, sobretot, al foment de l'ocupació. I aquí també volia distingir tres capítols : d'una banda, l'anàlisi i la valoració de les xifres dels tres grans blocs de lluita contra l'atur —joves, inversions, ajut a cooperatives i anònimes laborals—; d'altra banda, constatar, malauradament, que ja ha estat causa la desaparició que es va endegar en el Pressupost del 86 dels 2.700 milions famosos del Programa de Foment a l'Ocupació a desplegar a través dels ens locals, i, per últim, la insuficiència de les mesures estrictes i concretes de la lluita contra l'atur juvenil

Primer, anem a analitzar les línies mestres de les inversions en aquests tres grans capítols —joves, aturats en general i cooperatives. Senyores i senyors diputats : l'any 86, ajut als joves, genèric, 1.893 milions; enguany, 2.200 i escaig, és a dir, certament, un increment del 18%. Però el foment a l'ocupació, no pas a través dels municipis —que ja dic que desapareix d'una vegada per totes—, sinó a través del capítol d'inversions que es concentren a la seva Conselleria, com podrien ser a Presidència, de 2.300 a 2.100 : disminució del 8%. L'ajut a cooperatives, de 168 a 229 milions. Resum de la suma d'aquestes tres línies fonamentals de lluita contra l'atur : passar de 4.446 milions a 4.659 milions. Això representa només un increment del 4,79%. Això, d'un any per l'altre. Conclusions : tres claríssimes, de l'anàlisi —sota la nostra òptica— d'aquestes xifres. Primera : insuficiència, evidentment, d'aquestes xifres per lluitar contra l'atur. Segona : que amb el 4,79% no cobrim ni tan sols el que se'ns menja la inflació. I tercera —i aquesta és la més trista, senyor Conseller, senyores i senyors diputats— : que estem al 76% d'on estàvem fa dos anys.

Torno a analitzar ara, en aquest moment, dintre de la mala distribució que es fa en aquest Conselleria —o que li fan, per a aquesta Conselleria, des de la Conselleria, potser, d'Economia—, la constatació, que ja he dit abans, malauradament, de la desaparició del mecanisme de la lluita contra l'atur mitjançant l'obra pública a desplegar per les corporacions locals. Ja vaig dir l'any passat que això cobria un doble objectiu : l'atenció d'obra pública necessària *in situ* i el foment de la contractació a través d'aquelles persones que els ajuntaments són els millors coneixedors de quins són els realment aturats i qui ho necessita i qui no ho necessita perquè està fent altres feines d'economia submergida. La raó és evidentment política : es manté aquesta política —permetin-me la llicència de la redundància— d'agressió municipalista, ja que no es domina la majoria dels municipis amb un pes específic dintre del camp de l'atur.

I tercer, i últim, és la insuficiència de la lluita contra l'atur en els joves. En aquesta línia va una de les nostres esmenes, la 484, i en aquell moment jo li diré la concreció específica del nostre posicionament.

Jo només vull recordar a la Cambra el que deia el Síndic de Greuges en l'Informe de l'any 85, en el *Butlletí* 120. Només dues ratlles : «La preocupació bàsica de la joventut catalana

no és de gaudir tant dels drets civils i polítics, sinó dels de caràcter econòmic, social i cultural, que fan referència al dret individual i col·lectiu al treball i a la participació... », etcètera. I continua recomanant : «El Síndic de Greuges vol recomanar a les administracions públiques que participin en la lluita contra l'atur en general i el juvenil en especial, i un augment dels recursos que s'hi dediquin». Si, això, ho complim a través d'aquesta Cambra aprovant aquest pressupost de la Conselleria de vostè, crec que estem desoïnt, una vegada més, els consells del nostre Síndic de... abans he dit de Comptes, perdó, ho rectifico, si he dit de Comptes, volia dir Sindicatura de Greuges.

I el mateix Síndic de Greuges, en la seva intervenció en aquest punt, fa referència a una proposició no de llei sobre ocupació juvenil, que deia que en aquell moment estava en el Parlament, fruit del Grup Socialista, millorada i recolzada —crec recordar— amb les nostres esmenes, rebutjades per Convergència i Unió, el portaveu de la qual deia —*Diari de Sessions* del 25 de febrer— : «L'ocupació juvenil és un dels èxits —entre cometes, però, 'èxits'— que es pot atribuir el Govern actual de la Generalitat». I continuava dient el portaveu de Convergència : «Per tant, és un tema que creiem que, de moment, ha de quedar aparcat i, malgrat que trobem positiu que es proposi, malauradament ens hi hem d'oposar. És un dels temes en els quals jo crec —deia el portaveu— que hem reeixit, o que ha reeixit el Govern de la Generalitat». Naturalment, la Proposició era rebutjada, i aquest ajornament, aquest «aparcar» es converteix, sembla ser, en un «aparcar» *sine die*.

Cert és, i cal palesar-ho, que s'han fet alguns avenços en el tema de la contractació juvenil, de tal manera que, sobre cent aturats, el gener del 86, de menys de vint-i-quatre anys, és a dir, de joves, n'hi havia un 43%, i en les dades d'agost, que és el darrer mes publicat, estem en un 41 i escaig per cent, és a dir que hem baixat dos punts. I, d'això, ens n'hem de felicitar, però no és menys real que aquesta situació és esfereïdora i punyent. La nostra esmena 484, que abans he anunciat, va més en la línia de fomentar la contractació de joves.

I, per últim, deia que és insuficient l'ajut en si a la contractació de joves. El President Pujol, en els pocs debats que... vaja, els reglamentaris, quan ve a dirigir-nos, a adreçar-nos la seva paraula, ens parlava —*Diari de Sessions* número 59—, ens deia que «es dona feina, mitjançant el sistema d'ajut als joves, a vint mil joves que no en tenien». Jo haig de dir, amb tot el respecte, que aquesta dada no és certa. O no és certa o, si és certa, el mateix President Pujol ens està donant la raó a nosaltres amb l'esmena de retorn. Fem números : si agafem el darrer *Butlletí* on hi havia les dades de treball en el moment en què ho vaig preparar, i ara hi ha un mes de desfasament, però no pot haver-hi gaire variació, el contracte en pràctiques suposa l'ocupació d'11.953 joves postgraduats, i el contracte en formació, és a dir, el contracte d'aprenentatge, de 29.516 —aquestes dades eren de l'any 85, no poden haver variat gaire; al revés, hauran variat a l'alça, perquè m'imagino que hi haurà més demanda : l'any 85 era el primer exercici on, per aplicació de l'aprovació dels 1.000 milions el 84 va entrar en joc el mecanisme de les subvencions dels joves—; doncs, bé, multiplicant els onze mil i escaig joves en pràctiques per les 15.000 pessetes mensuals, per dotze mensualitats, i multiplicant les 29.516 persones per les 10.000 pessetes mensuals de subvenció i durant dotze mesos, això ens dona, senyor Conseller, senyores

i senyors diputats, 5.693 milions de pessetes, gairebé 5.700 milions de pessetes. Què tenen pressupostat vostès? 1.748 milions. Dèficit —gairebé és una xifra rodona— : 4.000 milions de pessetes —4.000 milions de pessetes de dèficit... si són certes aquestes dades del Foment de l'Ocupació, la qual cosa vol dir que no és certa la dada dels 20.000 dels quals ens parlava el President Pujol.

Però, ni que fossin certs els 20.000. Emirem el nombre de 20.000. En aquest cas, la necessitat se xifra en 2.850 milions, enfront —ho repeteixo— dels mil set-cents i escaig; és a dir, un dèficit de 1.000 milions. Que no se'ns digui que el Fons Social Europeu... etcètera. Coneixem la cantarella. Pensem que el Fons Social Europeu és altament aleatori —i vostè ho sap més que ningú— en aquest tema dels 2.000 *versus* 20.000 milions de programes. Per tant, no fem comptes de construir la casa abans de tenir ni tan sols les teules.

Per altra banda, la Generalitat hi ha d'aportar —com tots sabem— el 50%, i cal dir —potser és que no ho he sabut veure, o no he sabut interpretar el pressupost— que en el capítol d'ingressos no hi ha ni una sola previsió. És cert que l'articulat deixa el capítol obert, des del punt de vista de despesa, però des del punt de vista d'ingrés, no hi ha ni les mil pessetes simbòliques. Suposo que se'ls haurà passat per alt. Però, en fi, nosaltres entenem que, fonamentalment, i encara que només fos per aquesta mancança de recursos econòmics a un tema que és el de l'atur juvenil, que és prioritari —ja no segons nosaltres, no segons el nostre Grup, sinó segons el comissionat nomenat per aquesta Cambra per consens general, és a dir el Síndic de Greuges—, dic que la insuficiència respecte als 40.000 subsidiats —no pas 20.000, com deia el President Pujol; però, fins i tot, ni que fossin els 20.000— suposa, per a nosaltres, més que la justificació d'aquesta esmena de retorn, d'aquesta esmena a la totalitat del Departament de Treball, per a la qual demanem el suport, amb el seu vot, de totes les senyores i senyors diputats.

Senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per intervenir en un torn en contra, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Sesmiolo.

El Sr. SESMILO : Gràcies, senyor President. Illustres col·legues, em sap gairebé greu que el Diputat senyor Lucchetti hagi fet un prec en acabar la seva intervenció dient que li contestés el que ell exposava, perquè és el que anava a fer. Observarà que no porto papers, que a mi m'ha semblat que el que havíem de fer o intentar de fer era un exercici dialèctic per veure, doncs, on ens podem acostar o què és el que ens separa de les diverses concepcions que tenim sobre el Departament de Treball, i que explicar-los les excel·lències del Departament era una cosa que podien llegir tots i, com que suposo que se les han llegit, no caldrà que els convenci que són els pressupostos possibles, i que, sota aquest prisma que són els pressupostos possibles —gairebé m'atreveixo a dir «més que els possibles» és sobre la base, doncs, d'aquesta afirmació que intentaré explicar per què el nostre Grup votarà en contra de la proposta que ens fan els esmenants, respecte a la devolució del pressupost del Departament.

Primer, el Grup del PSUC planteja la qüestió, no exclusivament vist des del Departament de Treball, sinó com la política global del Consell Executiu. Jo crec que aquest matí, després

de les esmenes a la totalitat dels Pressupostos, seria una mica sobrer que jo entrés en aquest tema, però sí que he de dir que el Conseller d'Economia i Finances ha fet èmfasi en els grans increments que té la inversió en aquest pressupost, i no hi ha cap dubte que una de les maneres de generar llocs de treball és augmentant la inversió.

Ens ha dit també que li feien certa angúnia els programes aquests de foment de l'ocupació, allò que va amb el numeret 11.06, perquè no es creia que el Departament de Treball tingués cap intervenció en aquests programes que representa, doncs, fer escoles o fer presons. Home!, jo li demanaria que fes un acte de fe, i que quan es posa aquesta inversió concreta en el Departament i no s'hi posen totes és perquè realment són programes en els quals es compta una utilització intensiva de mà d'obra i que, a més a més, el Departament vigila i procura que s'atengui als aturats de la zona. Això, com vostè comprendrà, si no fos així, doncs, en comptes de 2.100 milions i escaig, n'hi podríem posar 8.000, i ens quedariem tan tranquils. Si hi posem aquests, concretament, és perquè és la xifra estudiada i calculada per a aquests programes.

També ens ha parlat el Diputat senyor Lucchetti de, diguem-ne, l'abandó, en què es té els ajuntaments en els programes d'ocupació juvenil. Parla que la xifra de 250 milions —crec recordar, de memòria... 250, sí—, és irrisòria. Jo no li diré que no té raó, en el fons; és veritat que és una quantitat exigua, però aquí hem repetit diverses vegades que nosaltres, no solament no tenim competències en ocupació, sinó que no es vol que es tinguin, i que, per tant, únicament sota el concepte que res del que passa a Catalunya és aliè al Govern, es fan aquests gests —s'han d'interpretar com a gests—, que demostren la preocupació de l'Executiu envers aquests temes.

Nosaltres, realment, el que podem fer és ajudar a paliar els efectes negatius per lluitar contra l'atur, però fer una política contra l'atur ens és negat des de les instàncies de l'Administració central. I he de reconèixer que la posició del PSUC, segons el meu criteri —i amb respecte a totes les altres forces polítiques—, és la més coherent. És la més coherent perquè, en algunes esmenes que presenta, proposa que, amb emissió de deute, etcètera, etcètera, es facin aquests programes, perquè realment de l'Administració central, amb càrrec als pressupostos de l'Estat, no ens arriba un duro; però és que vostès van dient que no els importa l'endeutament, que estem lluny dels mínims legals —ai!, dels màxims legals, perdó. En canvi, altres grups, que acusen el Govern de la Generalitat que encara se segueix endeutant, que aquest any ens hem endeutat fins a 1.000 milions més, a sobre presenten esmenes, o presenten esmenes de retorn al Govern, en les quals es diu que hi ha poca inversió en el Departament de Treball. Jo, en aquest sentit, i amb tots respectes, crec que la posició dels altres grups és incongruent, la del PSUC és congruent; el que passa és que nosaltres, dintre d'aquests límits del que entenem que és l'endeutament màxim al qual podem nosaltres arribar, hem de discrepar, doncs, diguem-ne políticament, de la posició del PSUC.

És a dir, nosaltres entenem que els límits actuals d'endeutament de la Generalitat són els màxims permissibles, dintre d'una política racional d'austeritat, i que, per tant, doncs, afegim, a la proposta del Grup comunista, d'augmentar el deute per poder atendre aquests programes. Però és que, a més a més, respecte als ajuntaments em fa la sensació que no cal

que ens preocupem.

Quan l'altre dia, aquí, parlàvem sobre l'arbitrarietat —segons el nostre criteri— amb què havia tractat el Govern central els programes per presentar-se al Fons Social Europeu, el portaveu del Grup Socialista ens va dir que no ens preocupéssim, que anirien molts diners als ajuntaments, d'aquests programes; fins i tot, el Delegat del Govern a Catalunya, el senyor Martí Jusmet, en unes declaracions a *La Vanguardia* ho deia claríssimament, que en vindrien molts. Per tant, si nosaltres, com a ciutadans ja contribuïm a la càrrega financera de l'Estat, amb els nostres impostos, etcètera, no crec... A més a més, l'Estat, en fi, proveïdor, ja s'ocuparà que els ajuntaments tinguin molts programes per combatre l'atur, seria absurd que els ciutadans de Catalunya tinguéssim una doble imposició: una, la que ja paguem amb els nostres impostos, i l'altra que seria a través del deute, amb una càrrega financera que podria arribar a ser insuportable per a la Generalitat. Per tant, no és competència nostra; voldriem atendre aquests problemes, però com que la competència és d'un altre estament polític, és l'altre estament polític el que sembla que proveirà. Confïem-hi.

Quant a les argumentacions del Grup Socialista, he de dir-li que lamento no poder-li contestar sobre el decalatge —em sembla que ha dit— en diverses partides, 200 milions, deia, doncs, si en un programa en sobraven 600 i després 400... Però, és clar, com que en els debats en Comissió em sembla que no vaig tenir oportunitat ni d'obrir la boca i, per tant, no hi va poder haver aquest intercanvi, que és sempre tan necessari, entre l'oposició i el Grup que dona suport al Govern, per mirar i estudiar-ho, jo li garanteixo —i vostè em coneix— que jo avui hagués vingut amb l'explicació concreta, però ara no me la puc inventar.

Per tant —vostè ho ha vist—, jo miro el Pressupost, hi he fet un cop d'ull, em sembla que va errat, però simplement dic això: «em sembla». No ho puc contestar tal com seria el meu desig.

Fa una crítica... jo crec que ha posat un exemple, al meu criteri, poc afortunat, el trobo poc afortunat, l'exemple. Per exemple, parla sobre la Direcció General de Relacions Laborals, i això ho barrejava amb els 45 milions de pessetes de material d'oficina, que xocaven davant, doncs, de les subvencions a les centrals sindicals, em sembla..., etcètera, que pujava 30 i escaig. Bé, és que la Direcció General de Relacions Laborals és de les poques coses en les quals tenim competències. És un tema que vostè no em negarà que és eminentment burocràtic. O no? O pot fer inversió, o pot lluitar contra l'atur, etcètera. És una direcció general que, bàsicament, el que ha de fer és atendre els conflictes laborals, la reglamentació laboral, la legislació laboral, etcètera, i això es fa sobre papers, paper carbó, fotocopiadora, etcètera, i és lògic que tingui una gran despesa, diguem-ne, de tipus burocràtic.

Si vostè es fixa en la comparació del Pressupost del 86 i del 87, veurà que el Departament —entre el 86 i el 87, sí, senyor— s'ha fet un esforç gran de mirar de reduir, més ben dit, de contenir la despesa. Per exemple, el capítol I puja del 6%, que és bàsicament, diguem-ne, el que han de pujar els salaris; però és que al capítol II l'any 86 hi havia 485 milions, i en el Pressupost del 87 hi ha 485 milions també. Per tant, no es pot acusar el Departament que estigui fent una política de no-

contenció de la despesa. En aquest cas, si tenim en compte la inflació, l'increment és negatiu.

Jo no insistiré, o no entraré en debat amb el representant socialista, sobre la política d'ocupació. Ja sap que discrepem, sap que quan ell ens acusa d'això, a mi m'és molt fàcil rebatre'l, perquè precisament és un govern del seu color el que no ens dóna les competències, etcètera. És una discussió bizantina, no en treuríem la llum i, per tant, com que aquí, diguem-ne, en tot cas, hauríem de mirar d'arribar a acostaments, a apropaments en qüestions positives, em fa l'efecte que és inútil discutir sobre aquest tema. Però, és clar, ha tornat a parlar sobre allò del Fons Social Europeu, dient-nos que no tenim prou imaginació, que el Govern no prepara bé els programes, etcètera.

Jo, de la intervenció de l'altre de vostè, no m'he d'estar de dir que em va doldre, vaig entendre que em deia que havia mentit, vaig entendre-ho. Després vaig estar mirant les meves dades exactament, i esperonat pel que vostè comentava, en fi, d'això de la imaginació, i que no hi havia hagut arbitrarietats, en fi, i de la contundència de què vostè parlava, jo he estat mirant programes, els programes elaborats pel Departament, 116, he vist, per exemple, programes exactament iguals, sinó que uns es dedicaven a una branca de la producció o a una altra, en la qual, per exemple, el més econòmic, el que representava 60 milions de pessetes, s'ha presentat al Fons Social Europeu, i un altre que en representava 1.500 no s'ha presentat. I no hi ha cap explicació.

Per tant, sobre si obrim partides, si tenim en compte el Fons Social Europeu, etcètera, val més que no en parlem, perquè també saben que en aquesta qüestió tenim posicions radicalment oposades, i en aquest cas, realment, ha estat una llàstima que unes partides, que uns diners que ens haguessin permès fer un xic de política en matèria d'ocupació, ens ha estat impossible, no pas per culpa nostra.

Quant al representant del Grup Popular, li he de dir gairebé el mateix o part, o similar al que li he dit al senyor Guitart del Grup Socialista, ha vingut amb una sèrie de dades, macroeconòmiques o microeconòmiques, de comparació, etcètera, però sí, que quan vostè parla de la discrepància amb la política general de despesa, i ens diu que el Departament no creix en inversió, que el Departament no creix en el seu pressupost, li he de dir el que he dit gairebé al principi de la meua intervenció: «Vostès són el Grup, diguem-ne, més radicalment oposat», si em permet l'expressió, «al fet que augmenti el dèficit, que augmenti el deute a la Generalitat.»

Com es finança, quina alternativa donen? Vostès es limiten a criticar una manca d'ingressos, una manca de cabals per a la despesa, però no ens diuen de quina manera ho solucionen, quina manera és... Aquí, en tot cas, el que hauríem de fer és —si és que fos possible— presentar alternatives polítiques, perquè, en tot cas, si vostès no donen cap alternativa la crítica és molt fàcil, perquè, és clar, si el departament X puja un tant per cent, un altre en puja més... la cultura és importantíssima, l'ensenyament importantíssim, les obres públiques són importantíssimes, tot, al final, ha de sumar cent. Per tant, no pot ser que tots els departaments pugin més que tots els altres departaments; la suma ha de ser cent. Per tant, aquí es marquen unes prioritats, evident. Si la política del Consell Executiu és que amb el seu fort increment que el Pressupost d'aquest any té respecte a les inversions, ja és la manera que creu que pot lluitar

eficaçment contra l'atur, en un tema en el qual —ho repeteixo— no tenim competències, i no podem permetre'ns ampliar el nostre risc de deute, creiem que vostès no ofereixen cap altra alternativa, sinó que ens hem de conformar —i ho dic tal com ho sento—, ens hem de conformar amb un pressupost bàsicament continuista, bàsicament que intenta millorar prestacions, bàsicament que està, per exemple, doncs, en tots els capítols de les residències del temps lliure, aquest any es tornaran a invertir 70 milions, doncs, per millorar-les, per condicionar-les, amb allò que és possible.

Vostè ha parlat també de l'agressió municipalista. Jo crec que és un tema fàcil, aquest, de dir. És un tema fàcil. Nosaltres, per què, per què nosaltres ens hem d'endeutar, per què hem de fer unes inversions, per què hem d'aportar uns cabals que no tenim, en col·laborar amb uns ajuntaments el finançament propi dels quals no està solucionat a nivell estatal; ni el seu finançament propi ni, com que no tenim competències, podem nosaltres ajudar-los en una tasca que seria molt positiva, que ha estat positiva quan s'ha pogut fer, d'aportacions de capital, de transferències de capital, per col·laborar en el problema de l'atur. Jo, aquí, repetiré el mateix de l'altre dia, en el debat sobre aquella moció que va presentar el nostre Grup, sembla, doncs, que aquest any els ajuntaments tindran diners; sembla —es desprèn de les paraules del Conseller de Treball— que hi havia bona predisposició o ell veia certa possibilitat, doncs, que negociant amb el Ministeri, doncs, es pogués coordinar una mica aquesta política, doncs, a través de l'INEM, a través de converses i a través de la col·laboració de tots els agents socials a Catalunya. Si això és possible, fantàstic, magnífic, però aquí el que em sembla que no ens poden exigir a nosaltres és que, sense —ho repeteixo— augmentar el nivell d'endeutament, ens dediquem a fer uns plans d'ocupació de cara als ajuntaments. I llavors vostès, precisament vostès ens parlin d'agressió municipalista.

Respecte a l'ocupació juvenil, en la qual ha fet molt d'èmfasi el senyor Joan Esteve i Oriol, sobre l'ocupació juvenil, de la qual ens ha parlat i ens ha llegit aquells paràgrafs del Síndic de Greuges, jo diria que és fàcil parlar així en aquesta tribuna: tots en sentim, de preocupació. Però és que després de parlar-nos vostè així, ens dóna unes dades, i després ens diu: «Hem de felicitar perquè hi ha hagut un avenç», ens ho ha dit, això, «però és que la situació és esfereïdora». Bé, quina alternativa ens ofereix? Vostè ja parla que ha estat positiu, vostè ja parla que hi ha destinats més de 1.700 milions de pessetes, que esperem que, del Fons Social, en vinguin més. Fem el que podem. Em sembla que el que fa el que pot no està obligat a més.

En conclusió, senyores i senyors diputats, vistes les argumentacions que se'ns han donat en les seccions del Departament de Treball, nosaltres votarem en contra de les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Socialista, comunista i Popular.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Algun posicionament en relació amb aquest tema? El senyor Casals té la paraula. L'Illustre senyor Casals té la paraula.

El Sr. CASALS I PARRAL: Si m'ho permet, senyor President, des de l'escó, perquè ja és molt tard. Jo diria que, bàsicament, la lluita contra l'atur, aquest pressupost l'encamina a través de la Direcció General d'Ocupació i del Programa de

Foment de l'Ocupació. Veiem que el Programa del Foment de l'Ocupació baixa respecte a l'any passat, i la Direcció General d'Ocupació puja molt minsament.

Se'ns ha dit que la Generalitat no té competències. Bé, d'acord, no tindrà competències, però té una voluntat d'intentar resoldre aquest problema. Voluntat que és decreixent, perquè el 1985 hi va destinar 5.000 milions de pessetes, i aquest any només n'hi destina 4.430. La nostra voluntat hauria estat poder fer una esmena dotant suficientment aqueixos fons que creiem que s'haurien de dotar, però vostès saben perfectament que, d'aquest Departament, que té un pressupost tan minso, no hi ha d'on treure'n, i que la Llei ens prohibeix treure'n d'altres seccions del Pressupost, que és d'on s'hauria de dotar.

Per una altra part, el Departament no tenia clar si la dotació que destinava a la Direcció General d'Ocupació, per portar a terme els programes d'ocupació, s'havia de fer per aplicació de «despesa corrent» o «de capital», de manera que, si bé en el Pressupost estan consignats els crèdits com a «despesa de capital», a la Memòria figuren com a «despesa corrent».

Jo diria que el pressupost de Treball, voldria ressaltar-los que és el que creix de forma més baixa de totes les conselleries, que és només de 382 milions pessetes. Per sota no queda cap conselleria amb creixement; queden, només, les seccions corresponents al Parlament, al Consell Consultiu, a les classes passives i a la Sindicatura de Comptes. Realment, amb tan pocs recursos destinats a aquest Pressupost —que se'ns diu que és l'únic possible, que el repartiment entre seccions no és, precisament, que fos l'únic possible—; amb tan poc creixement al Departament, poca cosa, realment, pot fer. I d'això és del que ens queixem, i això és el que no ens agrada d'aquest creixement del Departament. Jo crec que si els romans deien que, per al benestar del poble, se li havia de donar *panem et circensis*, avui potser es diria que se li havia de donar treball i cultura. Bé, aquí, amb aquest Pressupost, li donem un de pa i sis de cultura, sis de *circensis*. Crec que és una proporció que, més aviat, faria bocabadar una mica els romans si ens estiguessin veient.

Aquest és el motiu pel qual nosaltres, que no hem presentat una esmena a la totalitat, tampoc no donarem suport, o sigui, no votarem a favor de les esmenes, però tampoc a favor que es mantingui aquest Pressupost, i ens abstindrem.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Bé, no havent-hi cap altra intervenció, podem passar ja a la votació. Votarem conjuntament, naturalment, les tres esmenes.

Els qui siguin favorables a les esmenes, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat refusades per 38 vots a favor, 67 en contra i una abstenció.

I ara, finalment, passem a l'esmena a la totalitat del Grup Socialista, que és la darrera d'aquestes a la totalitat a la secció, corresponent a la secció 11.31.

Per defensar-la tinc el gust de donar la paraula al Diputat Il·lustre senyor Riera.

El Sr. RIERA : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, molt bona nit. Anem a parlar d'un tema que sí, senyor Sesnilo, que hi ha totes les competències per part de la

Generalitat, és a dir que aquí no hi ha excusa, no anem a parlar de l'Institut de Promoció i Formació Cooperatives, amb l'esmena de retorn que presenta el Grup Socialista d'aquest projecte de pressupost a la secció 11, servei 31, Institut de Promoció i Formació Cooperatives.

Recordaran, senyores i senyors diputats, que hi va haver un cert retard en la presentació d'aquesta Llei que facultava la creació d'aquest Institut. S'havia de crear al cap d'un any de la Llei de Cooperatives, és a dir, s'havia de crear, si no ho recordo malament, el març o el febrer-març del 84, vam esperar pràcticament més d'un any i mig a posar-lo en funcionament. Era, doncs, lògic d'esperar que després de tant de temps el Consell Executiu faria un esforç de posar-lo en marxa i dotar-lo ràpidament per tal de superar aquest retard. I pensàvem que ho havia de fer perquè penso que convindran amb mi, senyores i senyors diputats, que aquest Institut és molt important, tant per les funcions que pot desenvolupar — importants funcions de promoció i foment del món cooperatiu — com també pel moment que hem viscut de crisi i canvi tecnològic que ens ha demostrat que les cooperatives són eines, són empreses que no solament recuperen teixit industrial, sinó que són capaces també de crear-ne de nou, de forma solvent i de forma positiva. I també perquè penso que s'ha demostrat — i estic segur que molts diputats d'aquesta Cambra ho convindran amb mi — que els valors històrics que ha expressat el moviment cooperatiu, els valors històrics de solidaritat i democràcia interna són avui més vigents que mai. Per tant, doncs, era d'esperar que el Govern de Convergència donés un impuls important a aquest institut i, malauradament, no va ésser així, almenys pel que fa a l'any 85 i al 86 — va ser molt poc dotat, vostès ho saben perfectament com jo — i la gestió que es va fer al llarg d'aquest temps ha estat una gestió que, en alguns casos, ha estat més d'aparador que no pas d'altra cosa. Els cursets escassos que ha donat directament, almenys per l'experiència d'aquest diputat, de l'assistència a aquests cursets, han estat amb dificultats de qualitat, amb manca de coordinació dels mateixos que els donaven, etcètera.

Per tant, doncs, pensàvem i penso que calia i cal un canvi en l'actuació d'aquest Institut, i en canvi pensàvem que era bo donar-lo aquest any 87. Per què? Perquè el Govern de Convergència té ja, com hem dit al llarg de tot aquest dia d'avui, té ja uns recursos econòmics definitius importants, per tant era d'esperar que s'incrementés, que es dotés aquest Institut d'una forma més important. No ha estat així i veiem com el muntant de què es dota l'Institut és exactament igual que el de l'any passat, però insisteix en unes greus dificultats i és que, pràcticament dels trenta milions de què ha estat dotat, 7 milions són per a personal, 11 milions són per a subvencions a tercers — diners que es donen a institucions — i onze milions o dotze — si no ho recordo malament — són, estrictament, per a gestió directa. És a dir, 7 milions per gestionar-ne 12.

Comprendran que aquesta comparació no té sentit. Jo, quan aquesta nit ja he sentit el Diputat senyor Graells que comentava que el Foment Cooperatiu Agrari Català no es dotava més perquè no hi havia capacitat de més inversió en el cooperativisme agrari català, pensava quina contradicció tan greu, quan hi ha un Institut de Promoció i Formació Cooperatives i es deixa a la cuneta o dota d'una manera que tots veiem que és insuficient.

Per tant, em sembla que tothom hi està d'acord —i hi estarà també el Conseller, n'estic segur— que l'Institut és inoperant, pràcticament, la gestió que es fa és nul·la. Per tant, ens queden dues possibilitats : dotar-lo de manera important, perquè faci la tasca encomanada per la Llei de Cooperatives —i es podria dotar si hi ha mitjans, per això el retorn al Govern—, i, en qualsevol cas, si no es pot dotar és evident que s'hauria de reconsiderar el Govern el fet que fos la mateixa Direcció General de Cooperatives que potser assumís la direcció de l'Institut, almenys perquè aquests 7 milions es poguessin recolzar per fer foment cooperatiu.

Per aquests motius, nosaltres, senyores i senyors diputats, presentem aquesta esmena de retorn esperant que sigui votada pels diputats d'aquesta Cambra.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Per al torn en contra d'aquesta esmena, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Sesmiolo.

El Sr. SESMILO : Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats, he de fer gairebé una introducció prèvia abans de donar la rèplica al Diputat del Grup Socialista. Jo tenia la impressió que dels organismes autònoms idels instituts de la Generalitat, en termes generals, el Grup Socialista en tenia un alt concepte, i en canvi veig que és el Grup que més esmenes... en fi, ho ha esmenat tot, gairebé tots els organismes autònoms, tots els instituts, jo em pensava que era tot a l'inrevés. Com que l'altre dia el senyor Casares ens convidava a crear un altre Institut d'extensió dels serveis d'estudis jurídics, etcètera, pensava que, realment, el balanç global que en feia el Grup Socialista dels instituts i organismes autònoms era molt positiu si no és que el que ens proposin és anar creant instituts presentant esmenes a la totalitat. Un cop dit això, i una mica per distendrir les hores que som...

El Sr. PRESIDENT : Silenci.

El Sr. SESMILO : Gràcies, senyor President. Respecte al pressupost de l'institut concret. Si vostè fa referència al muntant global, també li he de dir que a mi també m'agradaria que n'hi haguessin més, de milions, evidentment. Ara, si vostè ja va a l'estructura del pressupost, va a l'estructura del Pressupost, vostè parla que amb 7 milions de pessetes, se'n gestionen 12 de producció pròpia. Suposo que no oblida, també en el

Pressupost hi és, els altres 11 milions, que són a institucions sense finalitat de lucre que es dediquin al foment del cooperativisme. És a dir, llavors serien 7 milions per gestionar-ne 23, però és que aquests altres 11, aquests altres 11 tenen un efecte multiplicador, que és que gràcies a aquestes subvencions, aquestes entitats també fan la seva inversió, creant curssets, etcètera i així es promou i es fan curssets de formació cooperativa arreu de Catalunya.

Per tant, aquests milions de pessetes en personal i despesa corrent, personal i despesa corrent, no solament són per gestionar els 12 de gestió directa, sinó, a més a més, els 11 de transferències a famílies i institucions sense finalitat de lucre, que això genera altre cop activitat dintre del món de la formació i promoció cooperatives. No hem d'oblidar que l'Institut, no solament és de formació, sinó que també és de promoció, i això exigeix —diguem-ne— unes despeses amb fulletons, amb publicitat —si em permet—, amb promoció, amb difusió que altres vegades vostès critiquen i ara sembla que encara hauríem d'esmerçar més. És a dir, en aquest cas, crec que precisament està molt ajustat, i tot lamentant —i hi coincideixo— que aquest any no s'hagi pogut també incrementar la partida, creiem que l'estructura és correcta, que ha fet un bon servei, que està fent un bon servei i que, si va desenvolupant-se amb el ritme que sembla que està prenent, estic convençut que després les dotacions que es puguin fer a aquest Institut en el futur seran més adequades a la tasca que ja ha de fer. Per aquest motiu, nosaltres, votarem en contra de l'esmena presentada pel Grup Socialista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Alguna intervenció per posicionar-se?

Bé, aleshores, podem passar ja a la votació d'aquesta última esmena a la totalitat a la Secció.

Els qui siguin favorables a l'esmena, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 38 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció. Amb això deixem la feina per avui i, per tant, anem a suspendre la sessió per reprendre-la demà a dos quarts de deu.

Se suspèn la sessió.

(És un quart d'una de la matinada i deu minuts.)